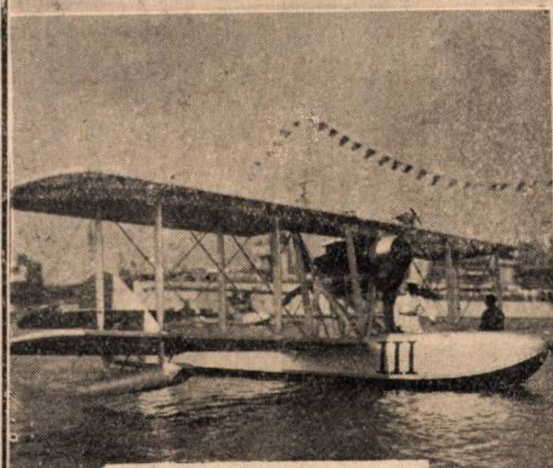
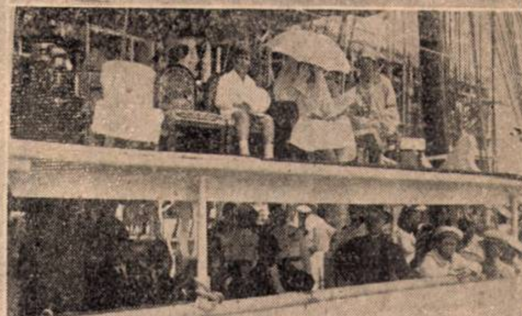
MARINA ROMÂNEASCĂ



Hydroavionul typ „Savoya III"



M. S. Regele, cu principele Filip urmărind serbările navale.



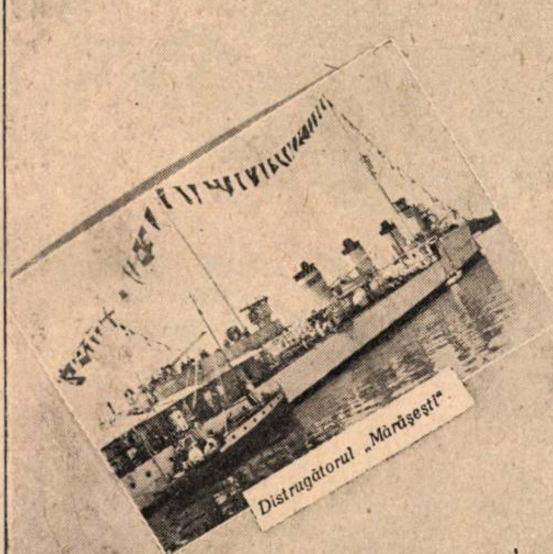
Familia regală, pe puntea de comandă a break-ului „Mircea", privind desfăşurarea festivităţilor.



Hydroavioanele şi distrugătorul „Mărăşeşti"



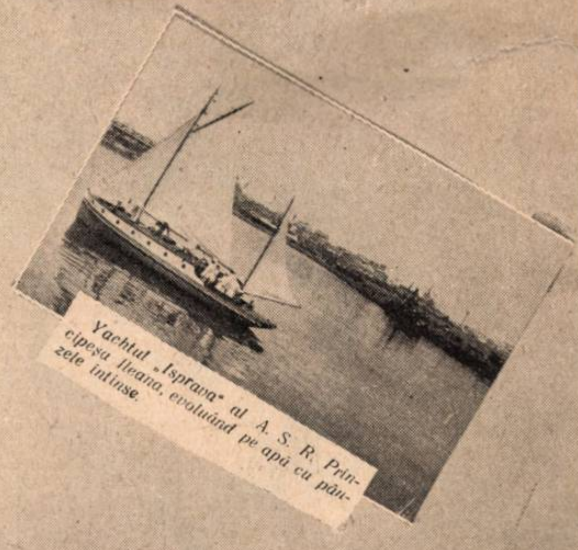
M. S. Regina Maria, părăsind festivităţile împreună cu D-nii G-ral Angelescu şi Amiral Scodrea



Distrugătorul „Mărăşeşti"



D-nii G-ral Angelescu şi Amiral Scodrea, privind desfăşurarea serbărilor.



Yachtul „Isprava" al A. S. R. Principesa Ileana, evoluând pe apă cu pânzele întinse.

Zestrea care... sboară

DACĂ patria unchiului Sam ne furnizează pe zi ce trece inovaţii practice în toate domeniile utile vieţii, apoi, trebue să recunoaştem, că tot de acolo purced şi cele mai originale inspiraţii ale răului...

Iată, de pildă, un caz unic, în felul lui, care a produs mare vâlvă, zilele trecute la Chicago:

Fiica unui mare bogătaş urma să se căsătorească cu un tânăr sărac, însă cu merite excepţionale. Increzător în calităţile ginerelui său, miliardarul a promis ca zestre frumuşica sumă de 38.000.000 dolari. Cum, imediat după căsătorie, tinerii urmau să se stabilească la New-York, banii au fost depuşi într'o casetă şi încredinţaţi unor agenţi ai poliţiei, într'o cameră învecinată cu salonul în care se sărbătorea nunta...

Târziu de tot, când fericita pereche trebuia să se pregătească de plecare, s'a constatat — nu fără surprindere — dispariţia casetei. Oamenii forţei publice zăceau în nesimţire şi n'au putut da decât indicaţii foarte vagi...

A doua zi, spre seară, un avion micuţ, de construcţie foarte curioasă şi fără să facă sgomot prea mare, ateriză pe aerodromul miliardarului situat în apropierea casei. Doi oameni coborâră, ţinând în braţe caseta pe care — în consternarea generală — o înmânară proprietarului. Apoi, profitând de moment, săriră în maşină şi peste câteva clipe dispăreau la orizont...

Emoţionat, bogătaşul se precipită să deschidă caseta. Stupefacţie... Era goală. Un bileţel, deasupra unui mic pachet, grăia:

„Bancnotele au sburat de mult peste graniţă... In alăturatul pachet că restituim ceeace nu ne trebue..."

Iar în pachet, înfăşurat cu atenţie în numeroase jurnale, un alt bileţel cu litere desenate:

„Iluziile ginerelui cari au sburat odată cu zestrea."

S'a crezut mai întâi că e vorba de o farsă. Dar misterul, cu toată nota lui umoristică a rămas impenetrabil...

Probabil că milioanele au urmat pilda lui... Nungesser.

Progresează aviaţia, nu?...

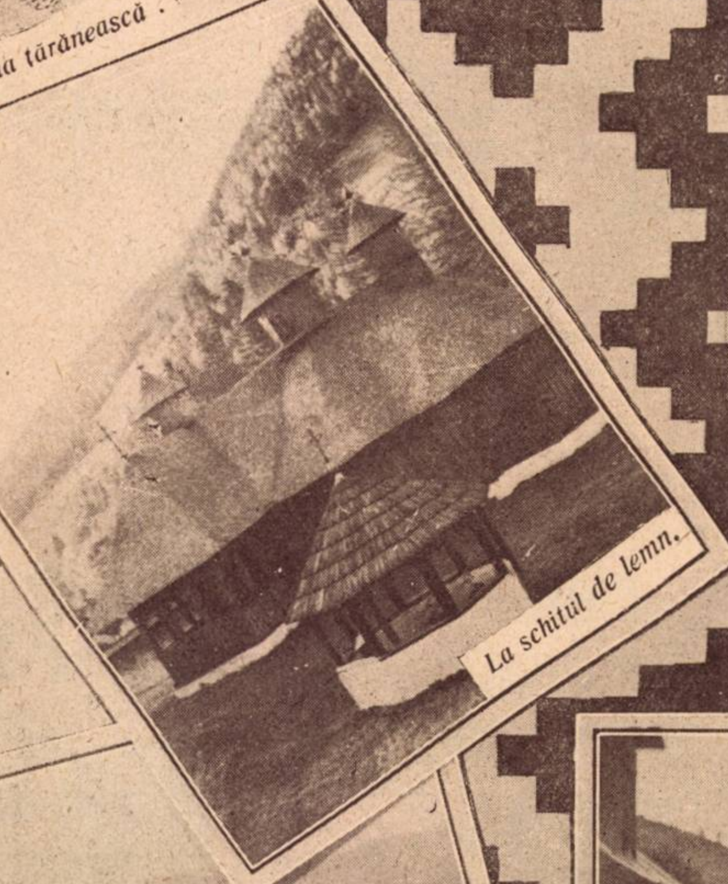
SATUL ROMÂNESC



La miezul zilei: Gospodăria ţărănească.



Poezia interiorului rustic.



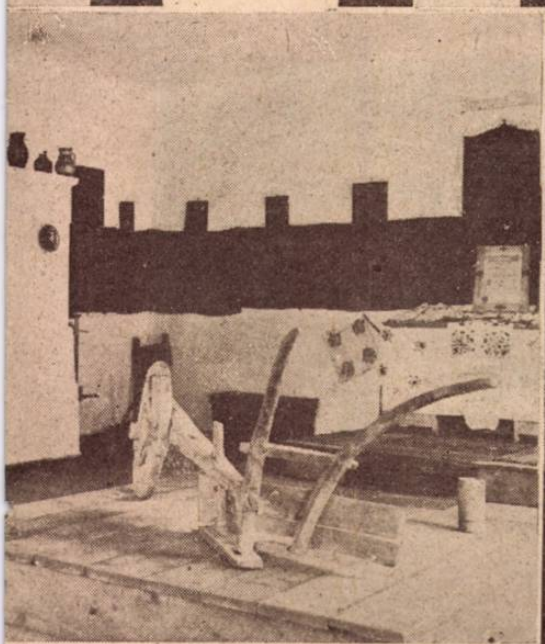
La schitul de lemn.

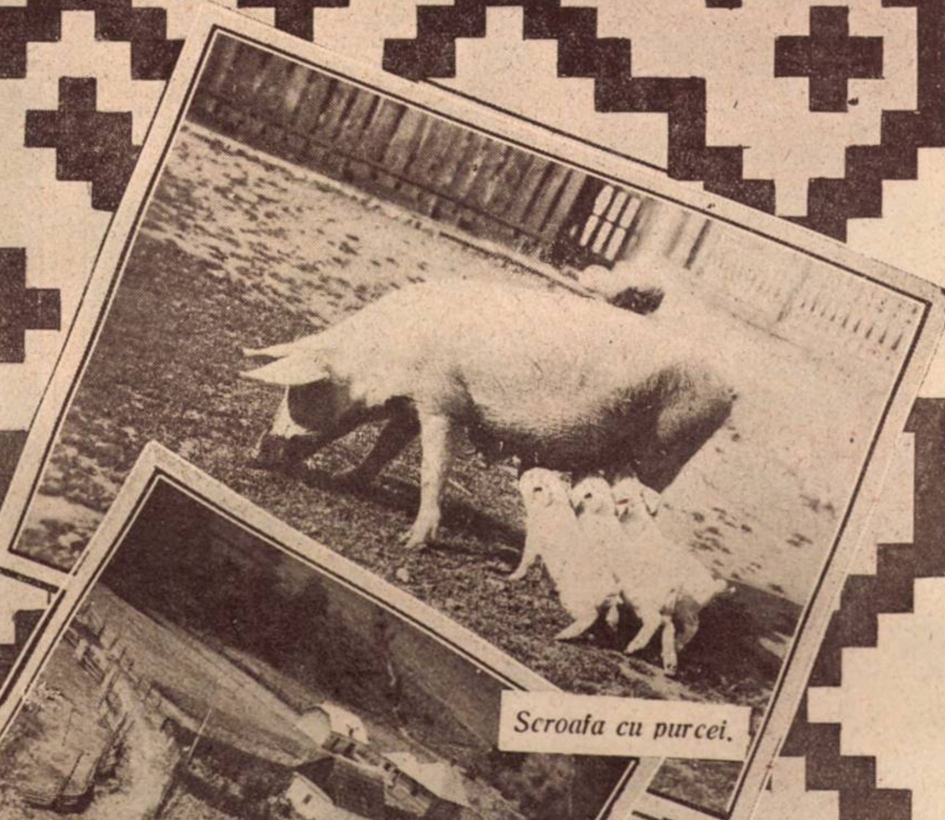


Ciobanu-şi duce oile la iarbă.



Sârba m





Scroafa cu purcei.



...n prag...



Cătunul din vale.



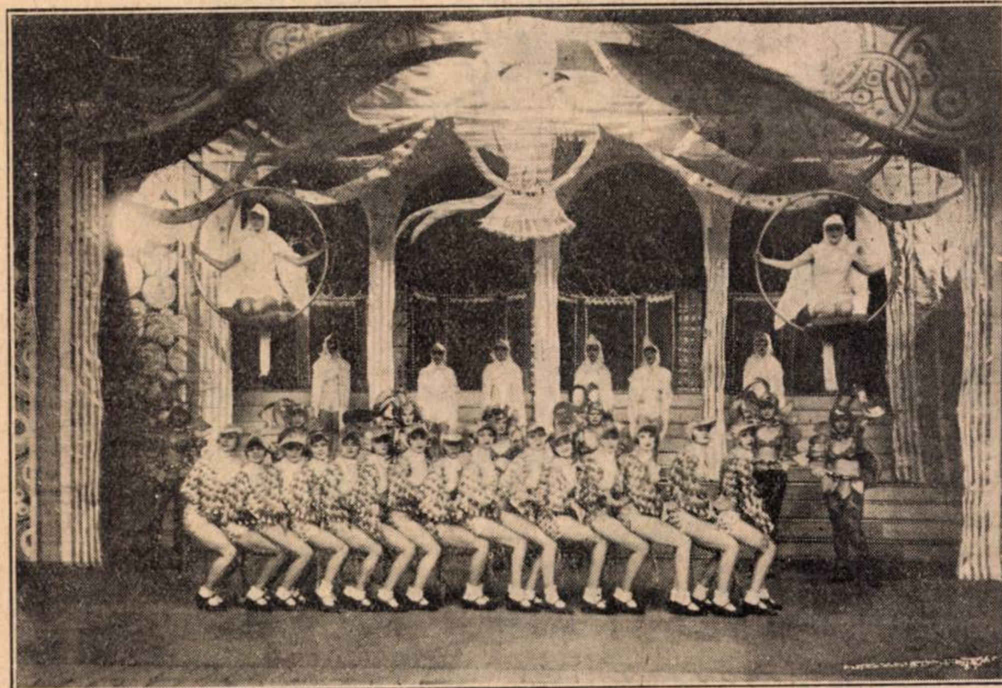
...are, voinicească...



Eșirea din biserică, după cununie.

Teatrele de vară la Bucureşti

CÂND domnia aprigă a căldurilor apasă asupra acelor bieţi bucureşteni cari, sunt nevoiţi să rămână sedentari ai Capitalei, există, pentru aceştia câteva oaze... descreţitoare de frunţi: Teatrele de vară. Şi, dacă, instalaţi în „grădinile“ sau „parcurile“ teatrelor de vară, vom jindui la acele locuri unde cu adevărat se poate respira aerul curat şi înviorător, miresme de flori, parfumul de brazi, vom avea totuşi o mângăere. Pe dinaintea noastră vor defila, într'un impunător cortegiu, — care ne face să uităm de criza zilei — nesecate is-oare de umor, fantezie, fast, evocare, spirit şi lumină, menite să ne amuze sau să ne încânte cât mai mult.



Teatrul Cărăbuş. Scena „Papagalul Alb“ din revista Cioc, Cioc, Cioc!

Vorbind despre teatrele de vară din Bucureşti trebue să pomenim mai întâiu de compania Cărăbuş, de sub priceputa şi roditoarea conducere a marelui comic Tănase. Compania aceasta împlineşte zece ani de existenţă şi pe măsură ce înaintăm în vreme se pot vedea marile progrese artistice şi technice pe cari le realizează, în vastul domeniu al teatrului de reviste. D. C. Tănase ştie să-şi aşeze activitatea totdeauna în concordanţă cu ritmul vremii. Astfel, anul acesta, d-sa, prin însemnate sacrificii băneşti, a avut buna inspiraţie de-a prezenta bucureştenilor câteva atracţii străine de mare senzaţie.

Faimoasa negresă, răscolitoare de scandal şi de senzaţii, *Josephine Baker*, a debutat la deschiderea stagiunei, pe scena arenei Cărăbuş, în fantezia muzicală şi coreografică „Negru pe alb“, semnată de trei reputaţi revuişti, d-nii Puck, Nick şi Keops. Deşi se credea că şi la noi se vor naşte, cu ocazia acestui debut, unele comentarii sgomotoase, totuşi, publicul nostru a primit'o în linişte, ba chiar cu multă simpatie.

O altă atracţie interesantă a fost comicul desenator *Rolf Holbein*, care a evidenţiat o bogăţie de fantezie grotescă.

Adevărata revistă de deschidere a stagiunei a fost însă „*Cioc, Cioc, Cioc!*“ a 25-a revistă scrisă de reputatul revuist şi spiritualul autor d. *N. Kiriţescu*. Aci, o desfăşurare de spirit şi fast cum rar s'a văzut pe scenă. O bună, ba chiar cea mai mare parte a succesului, se datoreşte protagonistelor companiei, d-nele, *Natalita Pavelescu*, *Lizica Petrescu*, *Marilena Bodescu-Vlădoianu* şi *Violeta Ionescu*. Cât despre marele comic *Tănase*, este notoriu că nimeni în această ţară nu-l întrece în spusul cupletelor.

O altă atracţie străină de music-hall a fost subreta **Zizi Moustic** dela Folies Bergères din Paris, îndrăcită şi plină de vervă. Un număr coreografic de artă a fost acela al minunaţilor dansatori străini *Marta Krüger* şi *Karneky*. Un negru dansator Sunny Jones, a susţinut nota exotică a revistei. D. Tănase a adus şi *12 Palace beauties Girls*, cari au dansat cu antren şi eleganţă. Orchestra a fost mărită, adăugindu-i-se un admirabil jazz, *Ben Sincopator's jazzz*.

A doua revistă de succes, care deţine şi acum afişul este „*Intre ciocan şi nicovală*“ a d-lor *A. de Herz şi N. Vlădoianu*. Spirit fast, lumină se îmbină şi în această revistă, care încântă miile de bucureşteni ce vin s'o vadă. Cuvinte frumoase se pot spune şi de nouile atracţii străine prezentate publicului şi mai ales despre dansatorii acrobaţi negri *Mutt* şi *Jeff*.

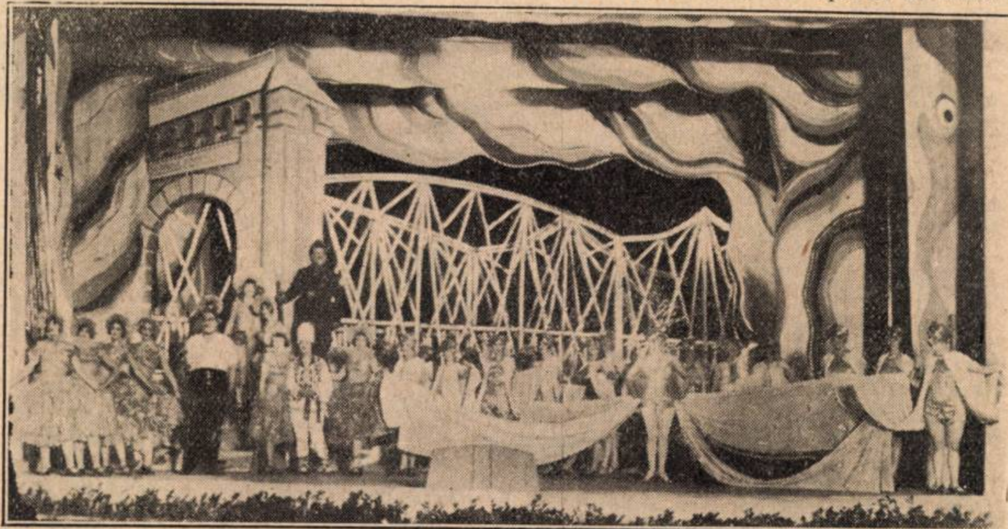


D-ra PUSSY BADESCU

Soprană de Operă — Fiica d-lui G-ral Dr. Gh. Bădescu din Cluj, a fost angajată de curând, la Opera din Tilsith-Kingsberg (Germania).

Sperăm că prin înaltele D-sale studii muzicale şi prin succesele ce le-a repurtat pe câteva scene străine, ne va onora ţara şi renumele — în materie artistică, — pe noua scenă, pe care va cânta în curând.

Ii urăm cel mai strălucit succes.



Teatrul Cărăbuş: Scena podului peste Dunăre din revista „Intre ciocan şi Nicovală“ (Sentinela: d. C. Tănase)

Decoruri minunate au dovedit gust şi pricepere.

* * *

IN vechea grădină, *Parcul Oteteleşanu*, încăpută sub direcţiunea unui priceput om de teatru, d. *Sică Alexandrescu*, directorul companiei dramatice *Teatrul Nostru*, s'a instalat pe timpul verii, trupa care în iarna trecută a repurtat succese de marcă. Parcul, aproape lăsat în părăsire în ultimii ani, a renăscut şi a luat înfăţişare uimitor de nouă şi modernă. Scena a fost **reconstruită, grădina amenajată după un** model cu adevărat occidental, au apărut vaste promenade agreabile, flori şi o lumină plăcută, odihnitoare.

Repertoriul a fost de comedii spirituale şi amuzante. S'a jucat o comedie-farsă „*Florette şi Patapon*“ de Hennequin şi Weber, pusă în scenă de d. Ion Iancovescu. In rolurile titulare au apărut d. *Timică* (Florette), *Ghibericon* (Patapon) d-na *Elena Zamora* (M-me Florette) şi *Nelly Caracioni* (M-me Patapon). S'a râs şi s'a aplaudat din belşug.

Apoi s'a reluat marele succes din iarna trecută „*Moritz al II-lea*“ cu o schimbare a distribuţiei, nu mai puţin fericită decât acea dela premieră. *G. Timică* în rolul lui *Moritz I* şi *al II-lea* s'a dovedit din nou un comedian cu inepuizabile resurse şi de un umor sobru, degajat. D-ra *Nelly Caracioni*, plină de frăgezime şi vioiciune a jucat rolul Lillyei Leizer. D. *Ghibericon* a reluat, în

rolul lui Felix Pappenstiel, frumosul d-sale succes, iar d-na Anicuța Cârje-Vlădescu a interpretat cu aceeaș naturalețe pe d-na Moritz.

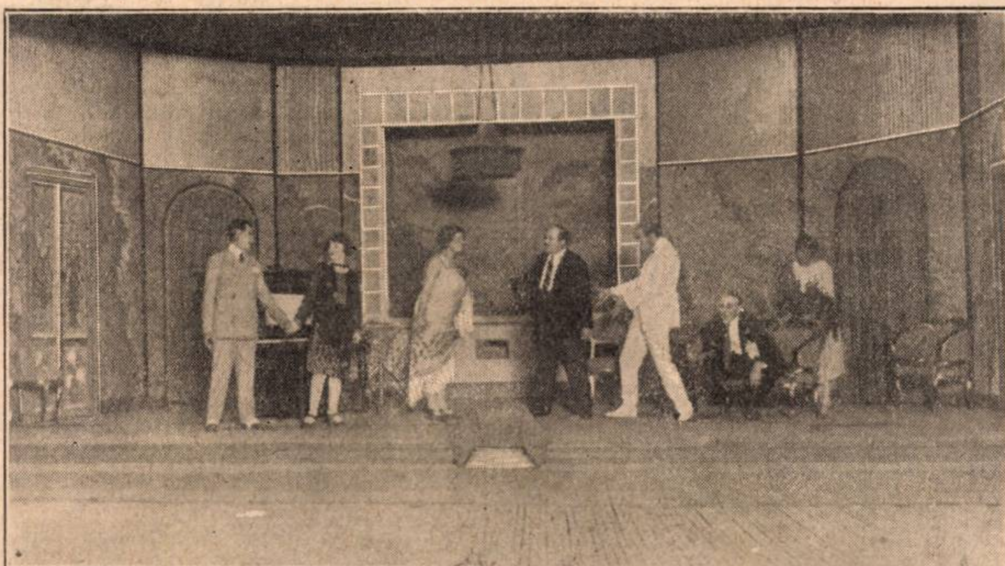
Un alt spectacol amuzant ce ne-a oferit compania Teatrului Nostru, a fost comedia „*Divorțul d-lui Duval*" a lui Bisson. Comedia aceasta e presărată de situații nostime și antrenează pe spectatori la un regal de râs sănătos. Și aici rolurile principale sunt deținute de d-nii Timică, Ghibericon, d-ra Nelly Caracioni, d-na Cârje Vlădicescu și d. Rolland de Iassy.

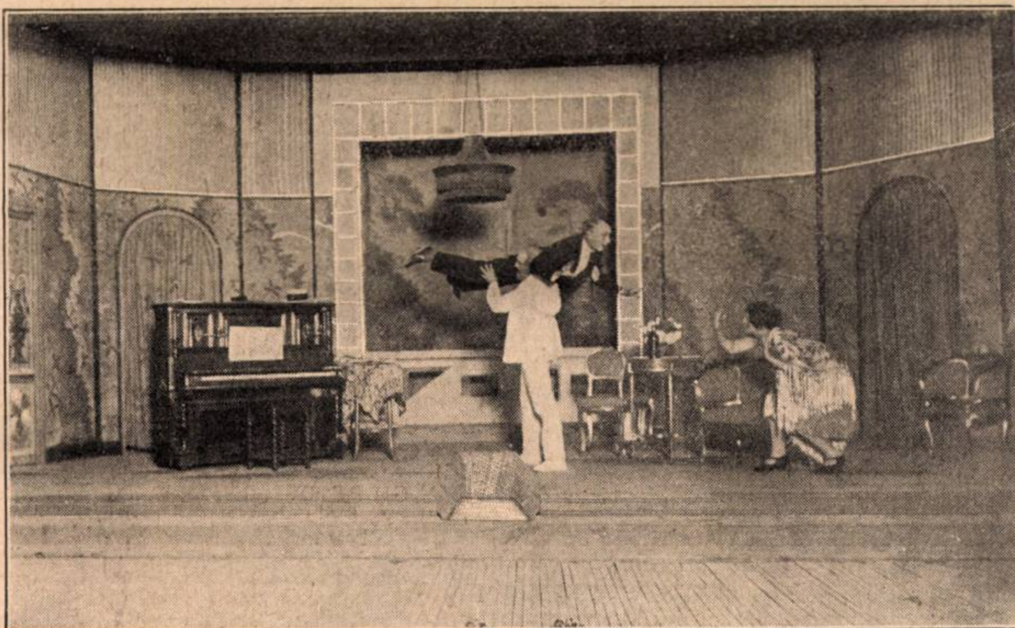
In genere o stagiune de comedii bine alese amuzante și mai ales bine jucate, care a cam lipsit Bucureștilor în ultimile veri. După câte știm, d. *Sică Alexandrescu*, intrepridul director al companiei secundat de câțiva distinși colaboratori, printre cari d. *Ghibericon* și d. *Sergiu Milorian*, administratorul companiei, lucrează acum pe capete pentru pregătirea stagiunei de iarnă la cele trei teatre, pe care le va conduce și anume: Teatrul Mic, Teatrul Nostru și Teatrul Alhambra. Se anunță lucruri senzaționale și se prevede o activitate foarte fructuoasă, din punctul de vedere artistic.

* * *

O IDEE minunată a avut d. *Mișu Fotino*, instalându-și cartierul d-sale general de operații tocmai în grădina Marconi din calea Griviței, intitulând'o ad-hoc „*Teatrul Mic de vară*". Se părea la început că e vorba de o stagiune de vară specială pentru populatul cartier al Gării de Nord, dar, eroare!.. In simpatica grădină Marconi, s'a jucat o comedie de actualitate intitulată sugestiv „*Satirul*", cu o abundență de situații picante și care a reușit să aducă întregul București, central și periferic, pe calea Griviței.

Marele succes repurtat se datorește în primul rând d-lui *Mișu Fotino*, acest mare comic de salon, simpatic și plin de vervă. D-na *Annie Capustin*, a fost picantă și frivolă, jucând cu un talent incontestabil. Alte roluri frumoase au creat d-nii *C. Toneanu* și *Niculescu-Buzău*. Restul ansamblului a fost bine conturat și a contribuit la reușita admirabilă a spectacolului.





Parcul Oteteleșanu: Scene din comedia „Divorțul d-lui Duval"



D. Mișu Fotino



D-na Annie Capustin

Și încă un frumos succes, pe scena aceleași grădini, a fost „*Izidor cu trei neveste*" comedie cu scene din viața cazonă, tradusă și pusă în scenă de talentatul actor și publicist *Ionel Țăranu*.

* *

DREPT încheere, putem adăuga că stagiunea teatrală de vară a anului acesta a trăit și trăește încă, o viață intensă, iar bucureștenii au avut norocul să asiste la câteva spectacole bune și vesele, presărate pe alocuri cu surprize încântătoare și, astfel, câteva seri măcar, au fost mângâiați de a fi rămas în Capitală să îndure valul de căldură.

N. L. ROTEANU



Teatrul Mic de vară: Scenă din „Satirul"

Rubrica Cinematografică

SUB CONDUCEREA D-LUI VALENTIN PODEANU

Scurt istoric al Filmului românesc

ISTORIA filmului românesc este relativ veche. Am inceput incercările paralel cu Germania și inaintea Americei. Incercarea a făcut'o regretatul Leon Popescu, *cu* „Războiul Indepedenței", *care a fost destul de reușit pentru acele timpuri, avându-se în vedere technica existentă pe atunci și capitalul restrâns de care dispunea realizatorul nostru.*

In afară de acest film istoric, Leon Popescu a mai realizat și o serie de comedii într'un act sau două, cu subiecte specifice vieței capitalei. Aceste comedii dacă ar fi reeditate astăzi, ar întrece — făcând abstracție de technică — producțiile noastre post-belice.

Dar după moartea acestui animator inteligent și cu multă voință am încetat activitatea cu producțiile naționale.

A trecut răsboiul și abea dupe doi-trei ani și-a făcut și filmul românesc reapariția. După un „film" istoric, fără nici o valoare, vine Țigăncușa dela iatac, *care, cu toate că e o realizare slabă, contează ca cea mai bună producție românească — dacă o putem numi astfel, — fiind făcută cu regie, technică și capital străin. Ca urmare la aceasta, vine d-l Jean Mihail cu* Păcat, *extras după nuvela cu acelaș titlu a lui Caragiale. Intreaga realizare a fost slabă, dovedind o lipsă de tact în regisare. Un film care descoperă însă un regisor priceput, este:* Năbădăile Cleopatrei, *realizat de d-l Ion Sahighian, care a constituit o frumoasă încercare.*

In 1925 d-l Vasilescu, ajutat de d-l Ghiță Popescu extrage un scenario după nuvela, cu destulă acțiune, a lui Visarion, Legenda celor două cruci. *Dar cu toate că d. Vasilescu e de profesiune operator, tehnica acestui film a fost neglijată.*

In acelaș timp d. Jean Mihail realizează al doilea său film, Manasse *care cade însă lamentabil; iar d-nii Șahighian, Căpt. Dumitrescu și N. Barbelian, turnează un film de propagandă cu subiect din răsboiul mondial,* Datorie și sacrificiu.

După aceasta filmul românesc face o scurtă pauză în care timp se fac mici comedii, ca Ginere fără voie. *realizat de d-nii Jean Vulpescu și George Teodorescu.*

In 1927 se începe o nouă activitate. D-l Jean Mihail, nu disperă și face un al treilea film Lia, *care n'aduce decât o interpretare neserioasă și interioare mizerabile, cu toate că a avut la dispoziție câteva milioane și un mic studio, ceeace n'au avut ceilalți realizatori români. Ca și, d-l Jean Mihail, d-l Vasilescu face o nouă încercare cu* Năpasta, *cunoscuta piesă a lui Carageale, care este însă mult mai slabă decât prima lui realizare.*

Un debut frumos în regie are d-l Ion Timuș, cu Maiorul Mura, *iar d-l Iordache cu scurta comedie,* Așa e Viața.

Dar lupta cea mare se dă acum la Viena, unde doi realizatori români, d-nii Ion Sahighian și Jean Mihail regisează fiecare în parte — cu aceleași mijloace technice și bănești câte un film.

La reprezentarea acestor filme în București, vom putea vedea care este cel mai bun regisor al nostru, pe care să ne putem baza pe viitor.

—∞═*═∞—

O nouă invenție germană

Filmul transmis prin Radio-Telegrafie

UN renumit profesor de fizică dela Universitatea din Leipzig, a declarat ziariștilor că a pus la punct un procedeu, prin ajutorul căruia filmul va putea fi transmis a distanțe lungi, prin cablu sau radio-telegrafie. Inventatorul a adăugat, că în curând va expune planul său unui grup de savanți din Berlin.

Doctorul Karolus — astfel se numește profesorul german — e de altfel foarte cunoscut, ca unul ce a descoperit procedeul prin care, actualmente, fotografiile se pot transmite prin „fără fir". Noua sa invenție permite transmiterea la mare distanță a circa 10.000 de imagini filmate cu aceeaș iuțeală, cu care au fost impresionate pe film. Aceste imagini sunt emise pe o placă de zece centimetri pătrați și recepționate de o altă placă, de egală mărime ca prima.

Când această descoperire va ajunge la o perfecțiune desăvârșită, Cine-jurnalele vor lua, desigur, un avânt incalculabil, scutindu-se în afară de marile cheltueli — necesitate de transportarea cu avionul — și pierderea de timp care le face să-și piardă acum din actualitate.

—∞═*═∞—

Poșta Cinefililor

Chioran Ioan. — S'a terminat de mult acest concurs, care era organizat numai pentru sexul femenin.

C. Cojan. — Pola Negri: c/o The Standard Casting Directory 616, Taft Building Hollywood Calif. U. S. A.; Laura la Plante: c/o Universal Studios, Universal City, Calif. U. S. A.; Lily Damita: c/o United Artists Studios, 1041 Formosa avenue, Hollywood, Calif. U. S. A.; Mae Murray: c/o The Standard Casting Directory, 616 Taft Building Hollywood Boul. Hollywood, Calif, U. S. A.; Ruth Weyher, Berlin-Schon., Stubenrauchstrausse, 5-a. Crista Tordy nu-i artistă de cinema. Adresa Astei Gundt nu o cunosc.

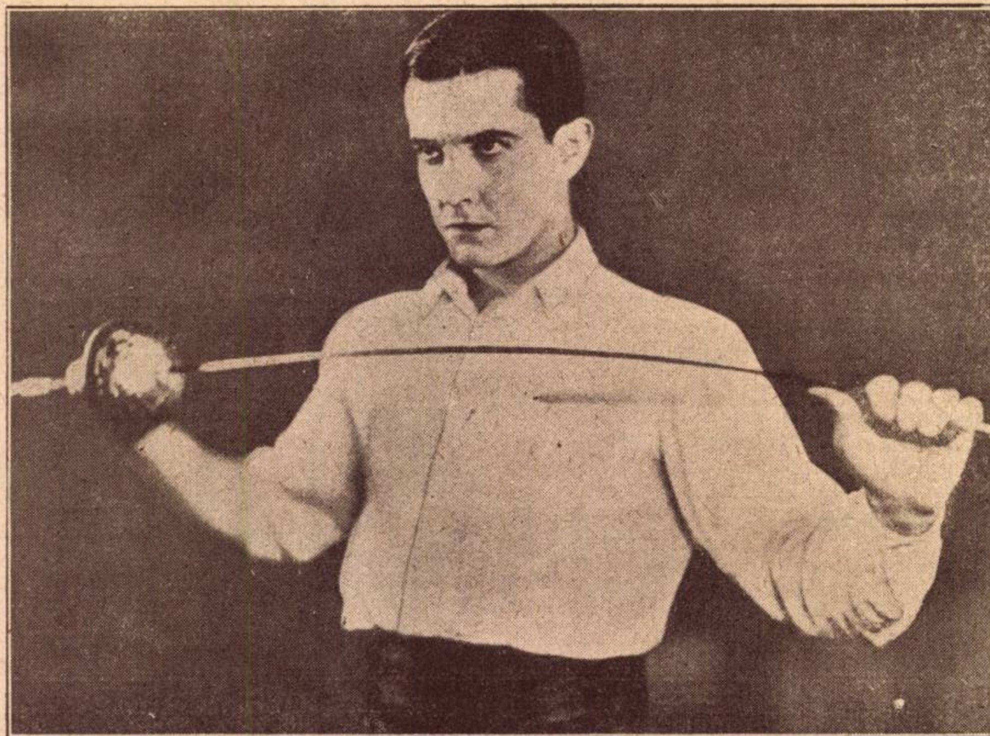
Alice R. — MARIA IACOBINI: vezi „Realitatea Ilustrată" nr. 32; Elisabeth D'y; ELIZA LA PORTA: Berlin, Kurfürstendamm, 138; BÉBÉ DANIELS: The Standard Casting Directory, 616 Taft Building, Hollywood Boul., Hollywood, Calif., U. S. A. CHOURA MILENA: c/o Mon Ciné, Paris 10a.), 3, rue de Rocroy. Despre Marcela Albani vom scrie în curând.

Adult Robert. — Douglas Fairbanks s'a născut în 1883. A debutat pe ecran înainte de războiul mondial ca artist acrobat. E însurat cu Mary Pickford. Ii poți scrie pe adresa: c/o United Artists studios, Hollywood, Calif., U. S. A.

Grecu G. — CARL DE VOGT: Berlin, Tempelhof, Hohenzollernkorso, 55a; LUCIANO ALBERTINI: Berlin W. 30, Heilbronnerstrasse, 9.

R. Veneri și D. V. — OLAF FYORD: Berlin W. 15, Xantenerstrasse 18; RICARDO CORTEZ: The Standard Casting Directory, 616 Taft Building, Hollywood, Calif., U. S. A.; IVAN PETROVICI: c/o Mon Ciné, Paris (10e), 3, rue de Rocroy; RONALD COLMAN: c/o United Artists Studios, Hollywood, Calif., U. S. A.; WILLY FRITSCH: Berlin-Charlottenburg, Kaiser-damm, 95; HAROLD LLOYD: Harold Lloyd prod., 1040 Las Palmas avenue, Hollywood, Calif., U. S. A.; **DOLORES DEL RIO:** The Standard Casting Directory, 616 Taft Building, Hollywood Boul., Hollywood, Calif., U. S. A. Restul urmează în numărul viitor.

LIDIA. — IWAN MOSJOUKINE: c/o Universum Film A. G., Berlin S. W. 68, Kochstrase 6—7; LIEDKE HARRY, Berlin-Grünewald, Bismark allée, 16; IWAN PETROVICI: vezi răspunsul R. Veneri și O. V.; JOHN GILBERT: c/o The Standard Casting Directory, 616 Taft Building, Hollywood Boul, Hollywood, Calif., U. S. A.; JAQUE CATELAIN: Paris (7e), 63, Boul. des Invalides; ERNST HOFMANN, Berlin-Hadensee, Augusta Viktoria str. 4; BEN LYON: The Standard Casting Directory, 616 Taft Building, Hollywood Boul., Hollywood, Calif., U. S. A.; LYA MARA: Berlin-Charlottenburg, Pommernallée, 1; ERIC BARCLAY: Paris (8e) 15), rue du Cirque.



Ramon Novarro în „Heidelbergul dealtă dată", versiune americană.

OAMENI FAPTE ȘI IDEI



Doi îndrăzneți turiști germani, au pornit dela Ulm (Germania) coborând Dunărea până la Sulina și apoi pe mare până la Constanța, într'o barcă de cauciuc. Ii venem mai sus, pe plaja „Duduia" la Constanța, lângă cort, înainte de plecarea la Constantinopol



Chestiunea insulelor plutitoare pe Oceanul Atlantic, pasionează din nou pe savanți. Iată unul din modelele americane, pus la punct de inventatorul LANGLEY.



NU SEAMĂNĂ CU CEI DIN FILME. **Maharadjahul din Benares** *Sir Prablun Narayan Singh Banadur,* **în costum de gală la palatul Buckingham din Londra.**



Un tren deraând la New-York, lângă marele pod de peste Hudson-River, câte-va vagoane, au căzut în apă.



IN TIMPUL CĂLDURILOR CANICULARE *Doi pictori bucureșteni, făcând băi de soare, în timpul lucrului. Ce este drept însă originalitatea nu le lipsește...*



Marele scriitor german HANNS HEINZ EWERS, *(culcat) odihnindu-se la plaje.*



JACK DEMPSEY, **fostul campion mondial de box și soția sa** ESTELLE TAYLOR, **angajați la un teatru din Broadway (New-York), repetă o piesă, în care dețin rolurile principale.**



CEI DOI MARI „AȘI" AI TEATRULUI CONTIMPORAN.
(La stânga) LUIGI PIRANDELLO **căutând o nouă inspirație, pentru ciudatele sale piese.** (La dreapta) **Marele autor satiric englez,** BERNHARD SHAW **fotografiat în fața unei locomotive la Nisa, împreună cu marea artistă Alice Terry, soțul ei Rex Ingram, regisor și artistul englez Mackintosch.**



Oamenii sunt făcuţi din carne

nuvelă de Jack London

„Importă — replică Matt. Pentru mine importă foarte mult. Eu trebue să înfrunt toate pericolele. Eu îmi pun capul în primejdie. In vreme ce tu stai afară, să te plimbi. Ar trebui să înveţi odată minte şi să fi mai cu grije. Uite să-ţi arăt".

Dânsul băgă adânc mâna într'unul din buzunarele pantalonilor şi scoase o mână plină de diamante mici. Le rostogoli într'o cascadă sclipitoare, pe masa murdară. Jim scoase o înjurătură de mulţumire exuberantă.

„Asta nu-i nimic — spuse Matt cu mândrie triumfătoare — nici n'am început"...

Dânsul prinse a scoate de prin toate buzunarele prada. Erau tot felul de diamante învelite în piele fină, mai mari decât cele dintâi. Dintr'un buzunar scoase un pumn de gemuri, slefuite. „Praf solar" — observă dânsul — împingând departe gemurile. Jim le examină.

„Cu atât mai bine — spuse dânsul — ele se vând cu vreo doi dolari bucata".

„Numai atât?"

„Nu-i destul? — întrebă celalt cu ton jignit.

„Ba e destul — răspunse Jim, aprobând împăciuitor. — Mai mult decât mă aşteptam. Pentru toate, n'aş primi un cent mai puţin de zece mii de dolari".

„Zece mii?! — se strâmbă Matt — fac mai mult decât de două ori pe atâta, şi eu nici nu mă pricep bine la bijuterii. Priveşte numai piatra asta mare!"

Dânsul ridică din grămada strălucitoare una din pietre şi o ţinu în apropierea lămpei, cu aerul unui cunoscător, cântărind'o in mână şi cercetând'o.

„Numai asta singură face o mie de dolari", se grăbi să spună Jim.

„Pe dracu, o mie — ripostă batjocoritor Matt — nu poţi s'o cumperi nici pentru trei".

„Mi se pare că e un vis, trezeşte-mă tu" spuse Jim în extaz, cu ochii furaţi de strălucirea pietrelor. El începu a alege pe cele mari de o parte si a le cerceta una câte una Suntem oameni bogaţi Matt, o să fim domni cu adevărat".

„Ne vor trebui ani de zile, spre a ne desface de ele", îşi dete cu părerea Matt, care era mai practic.

„Gândeşte-te cum o să trăim! n'o să avem nimic alta de făcut, decât să vindem diamante şi să cheltuim banii".

Ochii lui Matt scăpărau. deşi firea lui era mai flegmatică: „Ţi-am spus că nu puteam şti cât e de grasă" — şopti dânsul cu atitudine de superioritate.

„Straşnică lovitură! straşnică lovitură" exclamă celălalt.

„Era să uit" — spuse Matt, vărând mâna în buzunarul de dinăuntru al hainei. El scoase un şir de perle mari, desfăcute din învelitoarea lor de mătase şi le puse pe masă. Jim deabia le aruncă o privire şi spuse distrat. continuând să privească diamantele: „Şi astea fac bani!"

Amândoi rămaseră tăcuţi. Jim se juca cu diamantele. resfirându-le printre degete. făcându-le grămezi şi împrăştiindu-le apoi larg. pe masă.

Dânsul era un om slab, înalt, nervos, irascibil, anemic. Un tip cum sunt atâtea produse de mahalale nevoiase, cu trăsăturile sbârcite inestetic, cu ochii mici, cu faţa şi gura în continuă mişcare, brutal ca o pisică sălbatică, purtând pecetia degenerării.

Matt nu se juca cu diamantele. Dânsul stătea cu bărbia în palme şi cu coatele pe masă, clipind rar, în faţa grămezilor strălucitoare. Din toate punctele de vedere dânsul contrasta cu celălalt. Nu era un copil al oraşului. Avea muşchii puternici şi era păros ca o gorilă. Pentru dânsul nu exista taină în lume. Ochii îi avea mari şi distanţaţi şi privirea îi era îndrezneaţă. Inspira încredere, dar o cercetare mai amănunţită ar fi arătat că dânsul păşise dincolo de hotarele normalului şi că trăsăturile minţiau, asupra firei adevărate.

„Marfa cred că merită cinci zeci de mii", spuse Jim pe neaşteptate.

„O sută de mii!" ripostă Matt.

Din nou se făcu tăcere şi liniştea dură vreme îndelungată, spre a fi iară spartă de Jim.

„Ce dracu făcea el cu toate astea, de le ţinea în casă? Asta aş vrea s'o ştiu. M'aş fi aşteptat să le ţină în lada de fier, sau la prăvălie".

Lui Matt îi trecu prin minte înfăţişarea



omului gâtuit, aşa cum îi apăruse, în lumina palidă a laternei electrice. Dar nimic nu tresări în el, la această amintire.

„Cine ştie răspunse dânsul — poate era gata să-şi înşele tovarăşul. Şi ar fi plecat prin ţări depărtate, dacă nu l'am fi împiedicat noi. Eu cred că sunt toţi atâţia tâlhari printre oamenii cinstiţi câţi sunt printre apaşi. Totdeauna găseşti prin ziare asemenea lucruri, Jim. Tovarăşii foarte adesea se înjunghie unul pe altul".

O strălucire ciudată se ivi în privirea celuilalt şi Jim clipi din ochi nervos. Matt se prefăcu că nu observă nimic, dar spuse: „La ce te gândeai Jim?" Jim fu o clipă încurcat: „La nimic — răspunse dânsul — cugetam doar privind la toate giuvericalele acestea, ce lucru ciudat ni s'a întâmplat. Dar ce te face să mă întrebi?"

„Nimic, mă miram numai de lucrul acesta".

Liniştea se permanentiză. Era întreruptă deabia arareori de o tresărire nervoasă a lui Jim, pe care-l copleşia conştiinţa bogăţiei adunate în faţa sa. Nu vedea frumuseţea pietrelor, numai imaginaţia lui sprintenă îi arăta toate posibilităţile pe care le avea de a-şi împlini, de aci încolo, toate poftele de mult închipuite, în mintea sa. Aceste pofte ale cărnei sale bolnave, erau acum sgândărite de făgăduinţele ademenitoare. Din flacările lor strălucitoare, el îşi construia palate miraculoase, pline de orgii, mirându-se singur de ceeace clădia. Din când în când tresăria. I se păreau toate atât de extraordinare, încât nu puteau fi adevărate. Şi totuş pietrele luciau aci, în faţa lui, pe masă, inteţind văpaia poftelor sale. Şi dânsul tresărea din nou.

„Cred că ar fi foarte bine să le numărăm — spuse Matt deodată, liberându-se de vedeniile sale — tu ia seama ca să număr drept, pentrucă noi amândoi trebue să fim drepţi unul în faţa altuia, Jim. Inţelegi Jim?"

Lui Jim nu-i plăcură aceste vorbe şi-şi trădă sentimentele, prin privirea ochilor, în vreme ce lui Matt îi displăcu ceeace observă în ochii tovarăşului său.

„Ai înţeles?" repetă Matt, aproape ameninţător.

„N'am fost totdeauna drepţi?" replică celălalt ca un fel de apărare, pentrucă trădarea începea să-i şoptiască la ureche.

„Nu te costă nimic să fi cinstit, când trăeşti în mizerie — îi răspunse Matt. E mai greu în vreme de prosperitate. Până acum n'am avut nimic şi nu puteam să fim decât drepţi unul faţă de cellalt. Dar acum suntem bogaţi şi trebue să fim oameni de afaceri, —oameni de afaceri cinstiţi. Ai înţeles?"

„Tocmai ce spun şi eu" îl aprobă Jim, dar în adâncul sufletului său negru, şi fără voia sa, gânduri sinistre şi necurate se frământau ca fiarele în lanţuri.

Matt se îndreptă spre raftul de deasupra maşinei de gătit cu două ochiuri, apucă o pungă de hârtie şi goli ceaiul dintr'însa. Dintr'alta răsturnă nişte ardei roşu. Luă amândouă pungile şi băgă în fiecare câte o grămadă de diamante.

„O sută patruzeci şi şapte bucăţi de mărimea întâia — spuse dânsul, după ce făcu inventarul — douăzeci mari: două pietricele mai mici şi unul mai mare; şi doi pumni de bucăţele de pietre şi praf".

(Urmarea în No. viitor)

Curiozități



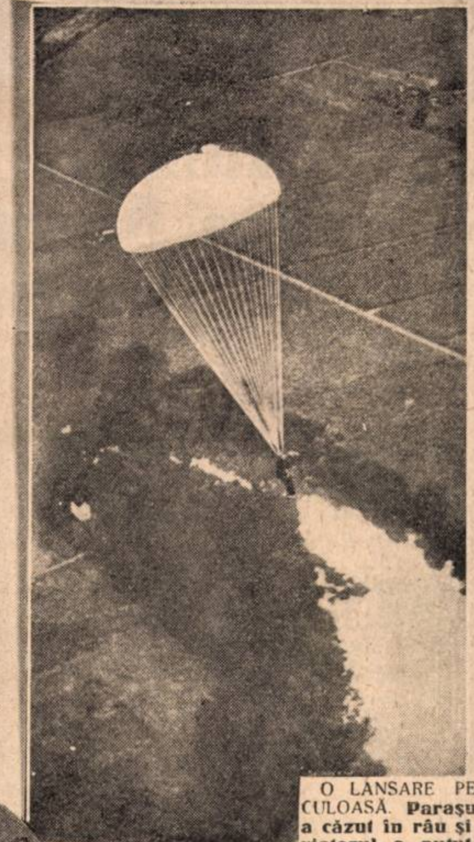
Idolul cu 60 de picioare. („ALFRED JACKSON GIRLS" dela „Scala" din Berlin)



PASIENȚA *O sculptură-portret, în ceară, de sculptoarea engleză Miss Sybil Ashmore*



Tip de cerșetor chinez.



O LANSARE PERICULOASĂ. **Parașuta, a căzut în râu și aviatorul a putut fi salvat cu mare greutate.**



Un pelerin hindus, foarte puțin apetisant, mânjit cu noroi și bălegar pe păr și barbă, inspiră mai mult desgust decât milă.



O SARUTARE ORIGINALĂ *D-na Myrtle Huddleston, — care a bătut recordul femenin de ședere în apă (54 ore 28 min.) într'o piscină din New York este felicitată și sărutată de fiul ei, care pentru circumstanța s'a întins pe trambulină*



FRUMUSEȚE DIN MANILLA *(Filipine) care nu concurează totuși la nici un concurs*

MAMA ȘI FIUL — **Cămilă cu puiul ei, în grădina zoologică din Berlin.**





Inundațiile catastrofale din China au distrus linia ferată, în apropiere de Peking.

Cum se cunoaște omul

Un bătrân psiholog, a enunțat următoarele constatări, în privința fumătorilor:

Acela care împrumută tutun dela altul, este un econom;

Acela care risipește tutun când și face țigara, e un dezordonat;

Acela care, de obiceiu, uită chibriturile acasă, este un neprevăzător;

Cel ce fumează prea des e un neurastenic;

Acela care fumează țigări fine e un depravat.

In sfârșit cel ce fumează tutun străin, dovedește lipsă de gust și de patriotism...

Și să se mai plângă candidatele la măritiș că n'au posibilitatea să-și cunoască pretendenții!...

Realitatea zâmbeşte..

Dela Munte, dela Mare

Dela Aix les Bain, din Franţa,
Din Slănic şi din Constanţa,
Din Royat, dela Pucioasa,
Din Vichy, din Aninoasa,
Vin în şiruri de vagoane,
Domni, valize şi cucoane
Şi dudui încântătoare,
Dela munte... dela mare...

Trec prin halte şi prin staţii,
Un convoi enorm de graţii
Cuconiţe şi fecioare,
Durde şi răscolitoare;
Trec vivace şi alegre,
Brune albe, blonde negre,
Cu profilul ars de soare,
Dela munte... dela mare...

Unde's ochii plini de vraje,
Taina clipelor de plaje,
Strângerile de văpae,
Prinse 'ntr'un costum de bae,
Rubicondele sirene,
Cu privirile viclene,
Ce se frământau sprinţare.
Şi la... munte şi la... mare?

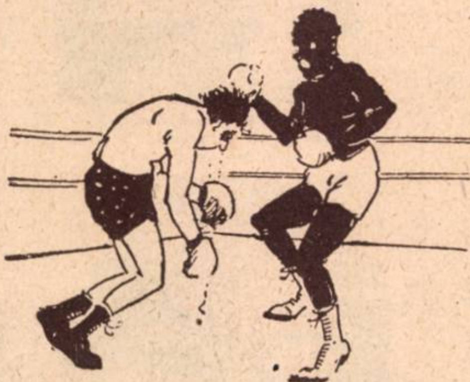
Una ca şi o cireaşe,
A plecat să se îngraşe;
Alta, grasă ca flaşneta,
Să-şi formeze silueta.
Unele-au plecat „de boală";
Altele să facă şcoală,
Ş'acum vin surâzătoare,
Dela munte... dela mare...

Dintre tineri, fiecare,
Au lăsat ceva, îmi pare...
Mimy a lăsat regrete,
Fify a lăsat pachete,
Buby plin de bonomie,
A lăsat o datorie,
De vre-o zece miişoare,
Pela munte... pe la mare.

Flori şi braţe agitate
Şi speranţe spulberate,
Machiavelice refrenuri,
Se opresc strivite 'n trenuri.
Şi din noaptea cu abisuri,
Iată-te trezit din visuri,
Fără franc în buzunare,
Dela munte... dela mare.

ION PRIBEAGU

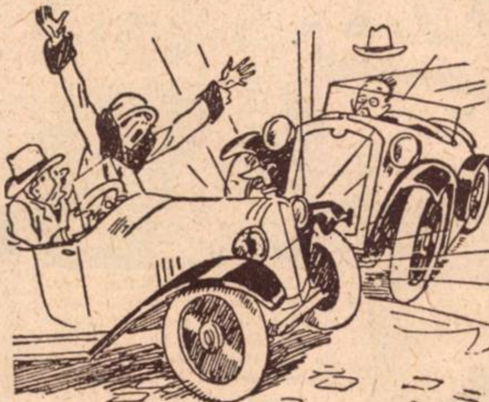
Diferite aspecte ale vieţii



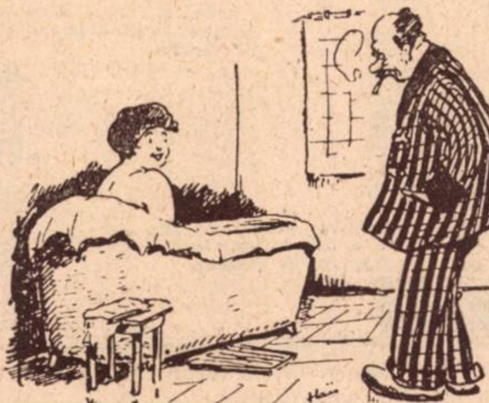
Unul care vede totul în negru...



Altul vede dublu...



Unii văd... stele verzi..



Şi altul vede luna.. în apă

Restaurant „Imperial"

— Ei, acum că făcurăm câte-o bae zdravănă, hai să căutăm şi ceva mai suculent dinspre partea gurei.

Tocmai când termină fraza, ajunseră în faţa restaurantului „Imperial". Erau doi: Brunea-Fox, reporterul „Dimineţei" şi fotograful ziarelor noastre. Reîntorşi la Ismail dela Lărgeanca, din anchetarea leproşilor, luaseră câte-o bae, de bine, de rău, fierbinte şi acum stomacurile, îşi cereau partea lor de combustibil.

Examinară clădirea, ferestrele pictate de muşte şi intrarea celui mai bun restaurant al urbei, strâmbară voiniceşte din nas, dar cu un suprem curaj, intrară.

O sală lungă, întunecoasă, cu tablouri şterse şi colonii de muşte, perfect organizate.

Masa: un pătrat imperfect, care oscila spre toate punctele cardinale. Scaunele, idem. Dejunul: un amestec demonic de ciorbe, salate, fripturi, mâncări cu sos, toate reci şi cu pâinea la fel. Chelnerul: o mogâldeaţă lungă, cu un aer tâmpit, somnoros, care o rupea bine româneşte. Decor: „salonul" cu vre-o 5 mese ocupate, un patron la bufet şi o casieriţă pe un fel de eşafod. Infine, odată stomacurile aranjate, hai să tragă şi câte-o festă.

— Băete!

— Poranciţi! Iac'acu' îndată!

— Ia să ne dai două porţii de fosile.

— Fasole?

— Fosile, boule. Dar să vii repede.

— Să văd dacă are la bufet.

Pauză 2 minute.

— N'avem, conaşule, alea cum le-aţi zis.

— Cum se poate, dom'le? Restaurant de cl. I, să n'aveţi fosile?

— Zău, n'avem!

— Chiamă patronul.

Intr'un minut, vine şi respectivul, o m'nge umblătoare, pe două picioruşe scurte.

— Se poate, dom'le, să n'aveţi Dv. fosile? Oraş pe malul Dunărei, cu pescării!! Par'c'ar trebui să le aduceţi din China! Scandalos!

— Să vedeţi Dvs., noi le ţineam aproape regulat, că mănâncă şi domnii ofiţeri la noi. Dar acum, pe căldurile astea, se strică şi cum n'avem în fiecare zi, muşterii ca Dvs., mai bine nu le iau. Dar dacă mai veniţi odată...

Fotograful, ardea şi el:

— Dar nişte stalactite congelate, poţi să ne dai?

— Tocmai eri le-am terminat! Ce rău îmi pare!

— Asta-i culmea! Hotărât: pe viitor, viu cu mâncarea de-acasă.

— Scuzaţi, domnu, da' le-aducem dela Galaţi cu vaporul, că tren n'avem. Şi vaporul, vine numai din două în două zile iar eri, a avut un accident pe drum. Altfel, le consumăm foarte mult....

... Birtaşul dela Ismail, va fi num't în diplomaţie....

LIVIU MIRON

„REALITATEA ILUSTRATĂ"
revistă săptămânală

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Bucureşti, str. Sărindar 9
Telefon 306/67

PREŢUL ABONAMENTULUI

Pe un an întreg	Lei 300
Pe o jumătate an	„ 170
Pe trei luni	„ 90

PENTRU STRĂINĂTATE

Penrtu America	„ 800
Jugoslavia şi Cehoslovacia . . .	„ 500

Director redacţional
NIC. CONSTANTIN

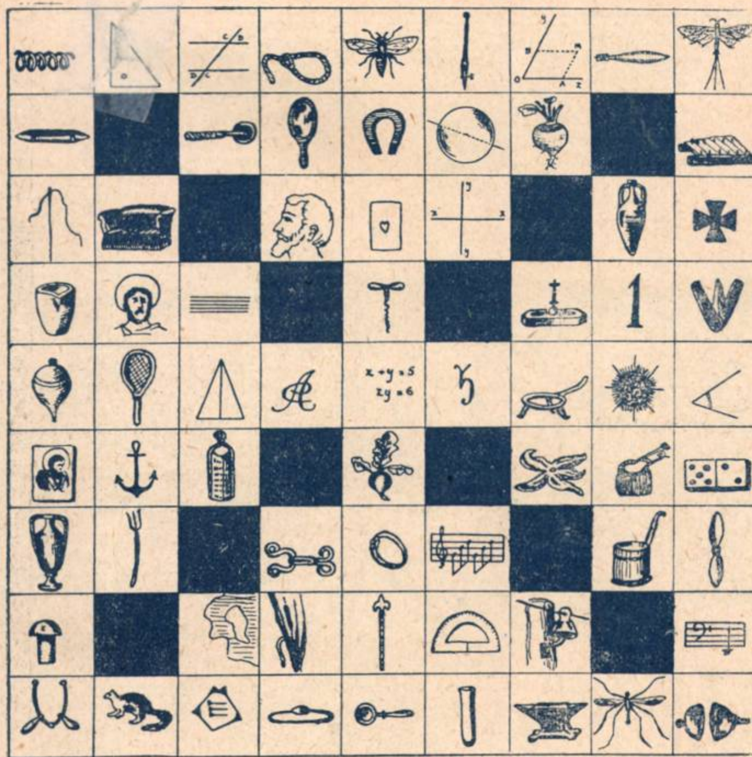
Jocurile „Realităţii Ilustrate"

Sub conducerea d-lui CONSTANTIN MASSU

Joc No. 1

Cuvinte încrucişate

(10 puncte) de **CONST. COJAN**



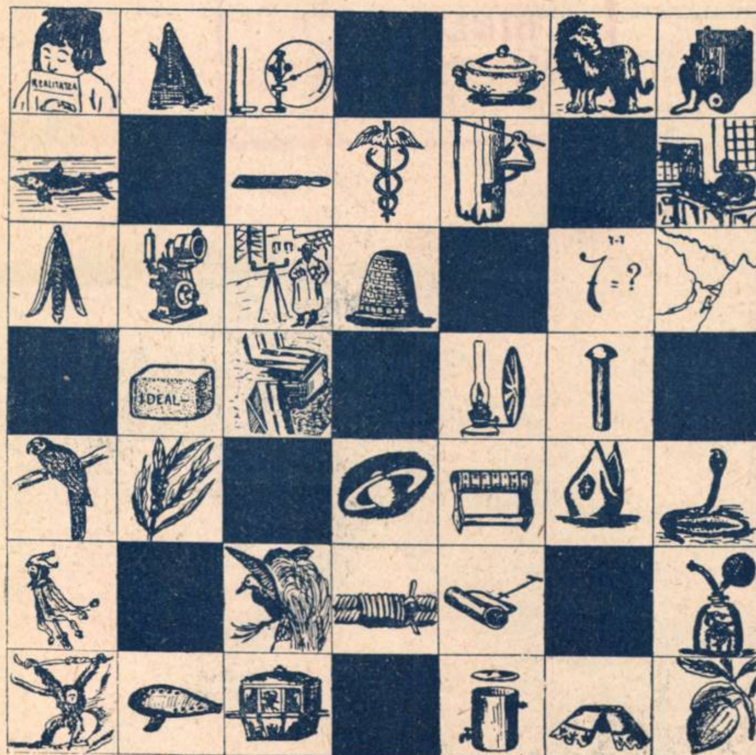
Orizontal: Existenţă efectivă ; 2) Oraş în România; 3) Carte de joc-Vehicul-Macaz ; 4) Minte (fig)-Cilindru ; 5) Interval 6) Conjucţie-Cântăreţ străvechiu; 7)notă muzicală-Pronume; 8) Nădragi; 9) Care excelează

Vertical: 1) Acţiunea unui corp asupra altuia; 2) Scump; 3) Măsură agrară-Plantă-Pană de despicat; 4) Spatiu-Fire; 5) Care nu e unit cu materie; 6) Povară de porumb-Posedă; 7) Diviziune de timp-A locui-Plantă ; 8) Nume masculin; 9) Respingere.

Joc No. 2

Silabe încrucişate

(10 puncte) de **CONST. COJAN**



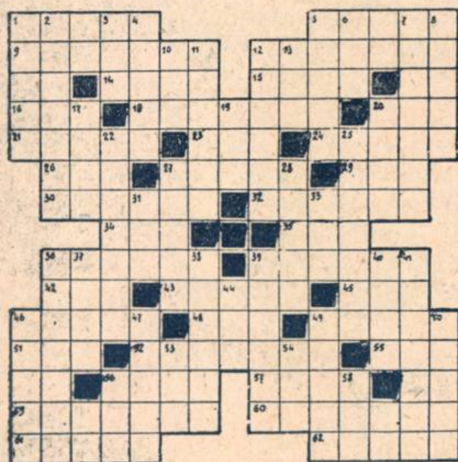
Orizontal: 1) Corp ceresc-Cărămbul de sus al carului ; 2) A roade (fig.); 3) Poet liric grec-A alipi; 4) Cadre-Localitate în România; 5) Balaur-Insulă grecească; 6) Scândurică întrebuinţată de pictori; 7) A da puiu de giol; Ordine.

Vertical: 1) Scriitor român-A vrăji; 2) Mustrare; 3) Clasa socială-A arde; 4) Ajunge (fig.)-Vertebre; 5) A se urca-Povestire pe larg; 6) Unităţi; 7) A se ploconi-Invaziune.

Joc No. 3

Cuvinte încrucişate

(10 puncte) de **C. COJAN**



Orizontal: 1) Evlavie; 5) Calapod (Mold.); 9) A trage folos din ; 12) Cel apucat de frică mare; 15) Stomac (Tr.); 16) Adus de tot pe spate; 18) Opusă: 20) Interjecţie; 20 Piatră acră; 23) Conjucţie; 24) Avântul calului; 26) Joi; 27) Pătrundem ceva întunecos (fig.); 29) Aparat de artilerie ; 30) Neastâmpărat (Pop.); 32) Greutate, la Grecii antici; 34) Nume femenin; 35) Atribuţiune specială; 36) Vehicul (plural); 39) Oglindă (poetic); 42) Conjucţie; 43) Rege al Lapiţilor (Mit.); 45) Punct esenţial (fig.); 46) Primul dintre profeţi; 48) Ici Aerian; 51) Roman de A. Vlahuţă; 52) Care se împrăştie uşor; 55) Interjecţie (Mold.); 56 Neîndoios; 57) Rudă; 59) Gură (fam.) 60) Relativ la blazon; 61) Pronume ; 62) Ocol.

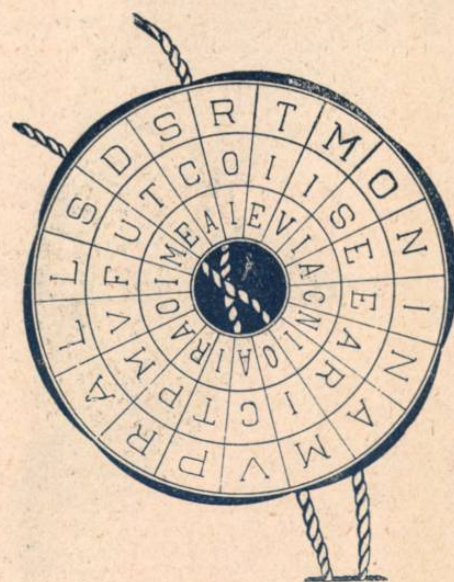
Vertical: 1) Coapsă; 2) Mic animal din N. Europei şi al Asiei; 3) Plasă cu 3 pânze; 4) Postav de lână; 5) Despart; 6) Papagal din America de Sud; 7) Ceeace face să nască (fig.); 8) Stofă de mătase fină; 10) Animal; 11) Care nu produce durere; 12) Substanţă incorporală; 13) Sfredeluş (Tr.); 17) Moşii (od.); 19) Drojdie de uleiu; 20 Dispar treptat (fig.) 22); Starea uitucului (plural); 25) Farse populare în teatrul roman; 27) Fluviu în Africa; 28) De mare; 31) Munte în Creta; 33) Pronume; 36) Mâhnit; 37) Departament francez în Algeria; 38) Entuziasma; 39) Sculptor francez (1746—1810); 40) Faptul zilei; 41) Netrebnic; 44) Oraş în Peru; 46) Poemă mică; 47) Stare; 49) Cult (fig.); 50) Şalupă turcească; 53) Pasionat (fig.); 54) Conjucţie; 56) Vehicul; 58) Interjecţie.

Deslegările jocurilor se primesc la redacţie până la 10 Oct. cor. Fiecare joc acordă deslegătorului un număr oarecare de puncte. Cel care obţine numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri, din numerile 33, 34, 35 şi 36, 8va primi un premiu de 1000 lei Premiul al doilea e de 500 lei; premiul al treilea 300 lei. Următorii şapte deslegători primesc câte un volum din operile autorilor renumiţi. Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 20 Octambrie 1928.

Joc No. 4

Pecetia Magică

(5 puncte) de **C. Cojan**



IV. **Pecetia Magică:** Rotind una din cele trei coroane ale acestei pecetii de un număr impar de semicercuri şi apoi citind după o anumită ordine literile cuprinse în sectoare se va obţine două versuri pline de mult patriotism precum şi numele celui ce le-a rostit.

REALITATEA
ilustrată

ANUL II, No. 33
1 Septembrie 1928

20 PAGINI
Apare Sâmbătă



REALITATEA

ilustrată

ANUL II, No. 34
8 Septmbrie 1928

20 PAGINI
Apare Sâmbătă

SCENA IDILICA PE PERONUL UNEI STAȚII

Prețul 8 Lei

Un semn al vremii

ADOPTAREA caracterelor latine în cuprinsul fostului imperiu al padișahilor face parte din programul de modernizare — uneori excesivă, „turcească" cum s'ar spune, — a republicei guvernată astăzi de d. Kemal Pașa. Din acest punct de vedere Gaziul poate fi, credem, așezat alături de Petru cel Mare, țarul dușman al bărbilor inculte și al prejudecăților cari stăteau ca tot atâtea buturugi în calea desvoltării Rusiei de pe vremuri Și Kemal a jurat moarte bărbilor, fesurilor, haremurilor, atâtor și atâtor tradiții învechite, la a căror desființare a procedat cu decrete și cu spânzurători.

In legătură cu reforma scrisului turc poate fi amintită și interesanta anchetă deschisă nu de mult de o publicație cehă. Se spunea, în glumă, că francezii fac un lux ortografic ce jignește urechea. Intre modul cum un cuvânt e scris și cum e pronunțat, depărtarea e mare. E însă ca dela cer la pământ distanța dintre ortografia slavă, — cehă îndeosebi, — și principiul fonetic.

V'ar putea da prin minte dacă nu ați fi preveniți, că Plzen (n cu tremă) e, de exemplu, Pilsen, orașul cu berea cunoscută, și că autorul dramei „R U. R.", Karel Kapek, răspunde la denumirea de Karel Ciapek? Sunt așa de multe consoane, atâtea semne care acopăr diverse litere, schimbându-le cu totul înțelesul, încât limba face o primejdioasă gimnastică în gură, pentru a le rosti, iar felul cum ele sunt rostite e în flagrant conflict cu sensul lor.

Publicația cehă s'a adresat mai multor personalități ale culturii franceze cu următorul chestionar: Ce metodă se cuvine să adoptăm față de numirile cehe? Trebuesc scrise în așa fel ca pronunțarea cehă să fie păstrată cu riscul de a izbi ochiul celor deprinși să le vadă sub forma originală? Sau, — cu riscul de-a vedea dispărând semnele diacritice pe care tipografii streini nu le au, și de a obține de la cititor o rostire fantezistă, — să se consacre acestor nume ortografia originală?

A răspuns, între alții, d. Louis Eisenmann, profesor la Universitatea din Paris, formulând o propunere curioasă: ca pentru publicul mare să se recurgă la metoda transcrierei numelor, așa cum urechea le prinde, iar pentru intelectualii presupuși inițați în tainele alfabetelor slave, să se păstreze ortografia de până acum cu luxul ei de consoane aglomerate, cu semne circonflexe, cu linii și cu puncte. Aceasta până în ziua când, — opiniază profesorul francez, — toată lumea va ajunge să cunoască rostul diferitelor semne cari încarcă, inutil și bizar, ca niște ornamente demodate, scrierea cehă.

De inutilitatea acestor caracteristice s'au convins, cei dintâi, locuitorii din republica d-lui Masaryk. Ancheta ziarului ceh e o indicație în această privință.

Spiritul european, tinde spre cât mai multă simplificare a formelor exterioare, din dorința de a nu contrasta și de-a nu se izola fără sens. Bolșevicii au suprimat din alfabetul rus câteva semne, care nu existau nici în scrierea și pronunțarea altor popoare. Kemal a suprimat caracterele islamice, — inflorituri meticulos executate par'că la traforaj, — înlocuindu-le cu scrierea latină.

Este acesta un semn al vremii, doveditor că oamenii, tinzând spre cât mai multă simplificare și uniformizare, mărturisesc năzuința de-a se înțelege mai ușor între ei, de-a se cunoaște și de a se iubi, prin urmare, mai mult. In orice caz, de-a se dușmăni mai puțin.

ION PAS

Buletinul săptămânei

CHESTIUNEA optanților va fi adusă iarăș în discuția Ligei Națiunilor, zilele acestea. Evident, dreptatea de cauză a României nu poate fi tăgăduită de nimeni și, printre cei cari s'au împotrivit redeschiderii discuției în jurul unei chestiuni agitată de Ungaria, din motive cari urmăresc revizuirea tratatelor și perturbarea ordinei europene, a fost Paul Boncour, reprezentantul Franței. Emeritul democrat s'a plasat pe chiar terenul intereselor Ligii și a amintit că însuși Consiliul a lăsat acum câtva timp în seama părților posibilitatea găsirei unui acord. Tratativele au continuat între timp. așa că nu există nicio rațiune care să justifice readucerea în discuție a problemei optanților.

Se vădește, în orice caz, cu agitarea de către Ungaria a acestei chestiuni, intenția de a perpetua o stare de lucruri dăunătoare intereselor europene. Dăunătoare deasemeni intereselor Ungariei care, trădând planuri reacționare și revanșarde, se plasează în fața obiectivului suspiciunii tuturor statelor dornice de liniște, de pace.

* * *

TOT peste câteva zile vor fi reluate la Berlin discuțiile în jurul rezolvării litigiilor rezultate de pe urma războiului. Tratativele au decurs până acum cu oarecare anevoință din cauza naturei chestiunilor ce urmează să fie lichidate, dar într'o atmosferă de bună voință și într'un spirit de conciliațiune care îndreptățește speranțe că tratativele vor fi duse la bun sfârșit.

* * *

INTRE timp au început în Rusia festivitățile comemorării centenarului lui Tolstoi. Lumea întreagă se asociază dealtminteri gândului omagial care se îndreaptă spre opera ce domină ultimul veac.

Patriarhul de la Jasnaja-Poliana a încetat de mult de-a mai fi un extraordinar scriitor și gânditor al Rusiei. El este al omenirii întregi.

Invățămintele care se desprind din opera lui, au rodit. Au fost învățăminte aspre cari au răscolit și au lovit vechi prejudecăți, dar cuvintele tolstoiene au încolțit în tot mai multe suflete, — iar astăzi, când se împlinesc o sută de ani dela nașterea lui, lumea întreagă e pătrunsă de adevărurile celui care a spus cândva:

„Iartă-mă dacă te-oi fi jignit. Adevărul nu poate fi spus pe jumătate. El trebue spus în întregime, sau deloc".

* * *

LA PARIS, s'a semnat la 27 August, pactul Kellogg, pentru proscrierea războiului. Solemnitatea, a avut loc în somptuoasa sală a ceasornicelor, dela Quai d'Orsay (Palatul Ministerului de Externe francez).

Orașul Hâvre, a donat un stylot de aur, cu care s'au depus semnăturile, pe pact.

Primul, a semnat în ordinea alfabetică franceză, D. Stresemann (Allemagne) urmând apoi, semnăturile reprezentanților tuturor țărilor care au aderat până la data aceea la pact.

Infine, omenirea are un nou element de siguranță, contra războiului și suntem convinși, că având în vedere marea importanță a puterilor care l'au semnat,—toate celelalte state mondiale, se vor grăbi să adere la el, asigurându-se astfel, pacea universală.



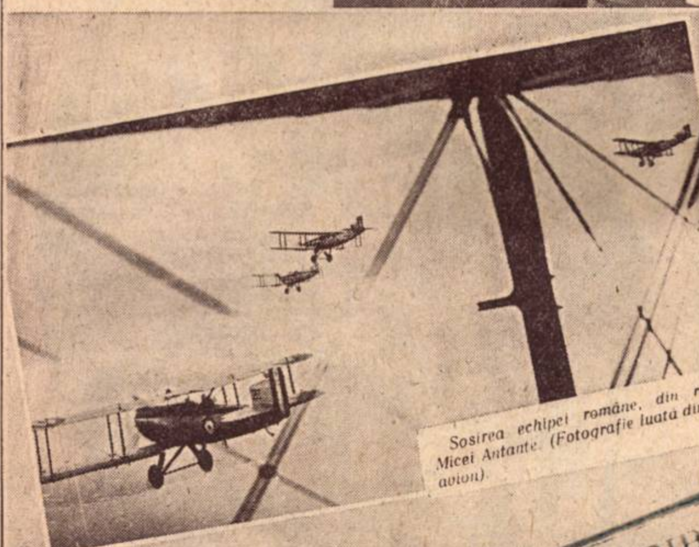
E. S. Mareșalul Pilsudsky, fotografiat în gara Periș, împreună cu E. S. subsecretarul de Stat Tătărăscu, E. S. contele Szembek, ministrul Poloniei la București și suita.

SBURĂTORII


Mulțimea însuflețită primește cu entuziasm pe aviatorii victorioși.


Comandanții și ziaristul Ionel Țaranu.


Se citește Inaltul Ordin de zi al Regenței.


Sosirea echipei române, din raidul Micei Antante. (Fotografie luată dintr'un avion).


Prima manifestație de admirație: un buchet enorm de flori.


Decorarea locot. Iliescu-Mitraliera.


D. Col. PLENICEANU, comandantul aerodromului Pipera.



Un avion aterisează.


In plin sbor.


Repaos pe aripa avionului.


Aviatorii polonezi KUBELA și IDZOWSKY cari au încercat traversarea Oceanului din Europa în America și s'au prăbușit cu aparatul în apă. Au fost salvați de un vapor transatlantic.


Eroii aerului, în grup cu comandanții.

Minunile naturii

Arborele care vindecă lepra...

CITITORII ziarului „Dimineața" au putut urmări luna trecută o interesantă anchetă, întreprinsă în lumea nenorociților izo-



Arbarelo Taraktogenos kurzii **cu bogata sa vegetație**

lați dela Lărgeanca, în legătură cu care am publicat și noi numeroase clișee.

Ingrozitoarea boală, al cărei tratament până în prezent — cu toate cercetările marilor savanți — rămâne în domeniul necunoscutului, se poate totuși vindeca. Nu e nici o născocire și — pentru unii — nici noutate...

Cine a avut prilejul să citiască din legendele Indiei, a aflat cu siguranță, că un rege al Birmaniei, născut cu un secol înaintea epocei noastre, fiind atins de lepră, a fugit din fața lumii, ascunzându-se în desișul pădurilor depărtate, unde nu se hrănea decât cu fructele unui arbore ales la întâmplare. Or, prin influența acestor fructe, în scurt timp, lepra a dispărut complet și norocosul conducător al poporului s'a putut reîntoarce teafăr, la tronul său.

Legenda, deși cam fantezistă în aparență, a avut totuș sâmburele său de adevăr cu urmări practice și binecuvântate pentru poporul hindus. Și iată cum:

Sunt zece ani de când un vestit explorator al Indochinei a fost martorul ocular al unui caz similar. In mai puțin de trei zile un tovarăș al său, atins de necruțătoarea plagă care se răspândește cu foarte mare ușurință în ținuturile acelea, a fost vindecat de către un „medic" din popor, care n'a făcut decât să-i dea câteva ierburi îmbibate cu un ulei extras din arborele, așa numit, *chaulmoogra*.

Puși în curent cu importanta descoperire a exploratorului, savanții au constatat veracitatea faptului prin influența acestui arbore miraculos, botezat științificește *Taraktogenos kurzii*.

Dar procedeul pe cât de simplu și de surâzător pentru nefericiții internați ai leprozeriilor din insula Molakai (cel mai mare institut din lume în acest gen) fu tot atât de decepționant, căci arborii dătători de ulei se epuizară în curând, lăsând numai câtorva sute dintre ei posibilitatea să părăsiască iadul în care fuseseră înmormântați de vii...

Față de această neprevăzută constatare guvernul american a luat decizia să creeze mai întâi plantații vaste cu asemenea arbori.

Și ministerul agriculturii din Statele Unite, a însărcinat, nu demult, pe cunoscutul „explorator agricol" *J. F. Rock* să procure cantitatea necesară de sământă, misiune care-l făcu pe curagiosul Rock să trăiască, în desișurile pădurilor virgine din Birmania și Siam, un adevărat roman demn de pana lui Jules Verne.

Fructul căutat lipsia pretutindeni. Sau era prea crud, sau sec, astfel că abia după opt luni de peripeții și căutări zadarnice, exploratorul găsi, în sfârșit, — în apropiere de orașul Kyokta — un chaulmoogra încărcat cu fructe coapte..

Grație semințelor culese, americanii au putut face plantații întinse în insulele Haway. Peste puțin timp, deci, medicina va dispune de o cantitate suficientă de ulei, spre a începe vindecarea rapidă și sigură a numeroșilor condamnați la această agonie lentă și oribilă...

Mai pot oare spera și cei dela Lărgeanca într'asemenea minune ?...

J. V.

Femeea-Toreador

De vorbă cu senorita Elsenada, prima femee-toreador...



Eroina, înconjurată de câțiva „confrați", parcurgând străzile spre arenă,

Impresionantul barbarism al luptelor cu tauri — spectacolul favorit al spaniolilor — dăduse naștere, în ultimul timp, unei campanii furtunoase din partea „Societății pentru protecția animalelor" și se părea, la un moment dat, că orizontul viitoarelor lupte dela Sevilla începe să se întunece.

Vestea, în loc să fie îmbucurătoare, produsese consternație și, în urmă, revoltă în massa poporului spaniol. S'au alcătuit numeroase delegații din partea diverselor orașe, care — întocmai ca și când ar vrea să-și revendice un merit social — au mers la guvern, protestând vehement contra unei măsuri ce tinde să distrugă cea mai caracteristică tradiție a sărbătorilor populare...

Și astfel, luptele cu tauri își mențin cu demnitate nota lor de sălbăticie, care datează de atâtea secole, pe pământul celor cu sânge aprig...

Cu toate acestea niciodată, până acum, arenele Sevillei n'au cunoscut o femee-toreador. A fost dat ca tocmai secolul nostru să rezerve asemenea surpriză...

Eroina, o tânără și curagioasă fiică a Barcelonei, se numește „senorita" Elsenada și-și exercită „profesia" cu acelaș calm și siguranță care-au făcut celebritatea legendarului Bombita.

Intrebată de un ziarist american ce anume a determinat-o să se facă toreador, ea a răspuns:

— „In primul rând, dorința de glorie și renume. M'am născut cu principiul originalității și deaceea am evitat să mă dedic teatrului, dansului sau artei mute, cu toate că încă dela vârsta de șapte ani, arătam prețioase calități de dicție și interpretare. Celebritatea în artă însă, a ajuns ceva prea banal și — de multe ori — efemer. Afară de asta, ca să te lansezi trebue să suporți propunerile tuturor imbecililor cu influență. Sunt lucruri pe care mi le-a povestit o bună prietenă, care e acum artistă cu renume, dar care e complet desgustată de viață, tocmai din cauza aceasta. Am ales, deci, domeniul sportului și, după cum vedeți, nu unul lipsit de originalitate... Știu că după mine vor veni multe, dar, ce-mi pasă ?... am fost prima și asta îmi satisface pe deplin orgoliul"...

— „Aveți emoție în momentul când vă faceți apariția în arenă?...

— „Am, însă numai din cauza publicului, însuflețit până la delir. Taurul nu-mi inspiră nici o frică. Simt o voluptate nebună când îl dobor și, cu cât lupta durează mai mult, cu cât viața îmi este mai expusă, cu atât mă simt mai satisfăcută. Dealtfel în momentul luptei uit cu totul că sunt în arenă. Imaginația mă transportă într'un ținut sălbatic, pornită la vânătoare și taurul e pentru mine vânatul, care nu trebue să-mi scape".

— „Câștigați mult?"

— „Atât ca să-mi pot plăti orice dorință. Pentru mine însă nu gajul este adevărata mulțumire. Prefer cadourile și scrisorile primite din partea celor mai însemnate personalități din lume. Cu unele mă mândresc, iar altele mă amuză..."

— „Cari sunt acelea?"

— „Ești cam indiscret, totuș să-ți spun: propunerile de căsătorie, făcute sub cele mai ispititoare forme. Sunt indivizi bogați, cei mai mulți — bine înțeles — americani, cari nu m'au văzut decât în cinematograf sau prin reviste și cari se grăbesc să-mi promită paradisul terestru. Nu știu, sărmanii, că eu iubesc și sunt legată de ființa căreia îi închin toate succesele mele.."



REGELE ANGLIEI, vizitează in fiecare an, vara, Scoția. Fotografia îl reprezintă, trecând in revistă garda de onoare a batalionului 2 „CAMERON" in stația Ballater. Proprietara batalionului este regina Angliei. Alături de suveran, maiorul John Grant, comandantul batalionului.







DICTATORII IN VACANȚĂ. Sus, D. Aristide Briand, ministrul de externe al Franței, pescuește cu undița. Sus, la stânga: Dictatorul Rusiei sovietice, Stalin impreună cu familia, la țară. La stânga, jos: Dictatorul Italiei, ducele Mussolini, stând de vorbă cu grădinarul moșiei sale din Campanilla.

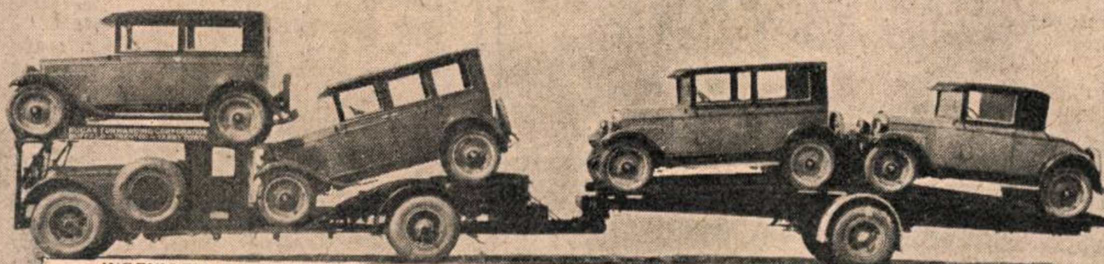


Domnul Nicolae Titulescu, ministrul nostru la Londra, își petrece concediul de vară la Lido, lângă Veneția, impreună cu Doamna. Il vedem mai sus, in pyjamale, pe plaje.

OAMENI FAPTE ȘI IDEI



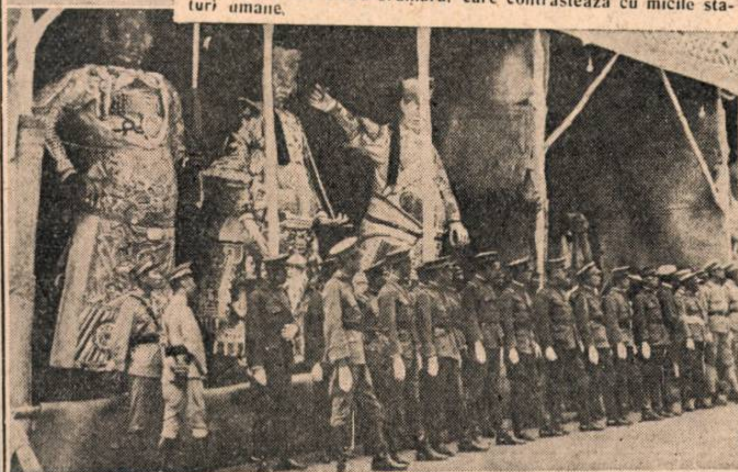
IN CHINA, s'a infiintat corpul femeilor „GATA LA MOARTE", compus in majoritate din studente și femei moderne. Fotografia noastră, arată două ofițerese ale acestui corp, comunicându-și ordine.



INGENIOZITATE AMERICANĂ. — Un autocamion, care transportă odată 4 mașini de lux noui, din fabrică la expoziție. Acelaş automobil, parcurge și orașul, cu fragila-i incărcătură, făcând prin aceasta cea mai bună reclamă.

SPARTIADELE SOVIETICE. — La Moscova, in stadionul roșu, a avut loc o mare Spartiadă, — contra-demonstrație la Olympiadă, — la care au participat peste 6.000 de sportivi de ambele sexe. Jocurile s'au desfășurat in fața unui public de circa 30.000 de spectatori. Vedem mai jos, câțiva reprezentanți ai Turkestanului, participanți la jocuri.

Ofițerii chinezi, asistând la inmormântarea fostului dictator CIANG-SO-LIN. In spatele lor, zeii morței, reproduși din carton in mărime extra-ordinară, care contrastează cu micile staturi umane.





Săptămâna sportivă

BUCUREŞTII sportivi şi-au ridicat larg cortina. Au oferit spectatorilor avizi de reprezentaţiuni extraordinare, două matchuri internaţionale, cu concursul faimoasei echipe Titcha din Varna. Parodiând însă monumentala operă shakespeariană cu umbra lui Hamlet, oaspeţii bulgari nu au transportat peste Dunăre decât o umilă umbră a redutabilei sale formaţii, umbră care nu merită nici măcar cinstea unei vămuiri din partea ciracilor vintilişti de frontieră. Sperăm că autorităţile vamale bulgare vor fi tot atât de îngăduitoare — sacrul principiu al reciprocităţei din dreptul internaţional — şi vor considera neimpozabile cele opt (citiţi o-p-t) puncte încasate cu stoicism de nefericita echipă vizitatoare.

Demn de relevat succesul echipei bucureştene Unirea Tricolor.

PE cocheta arenă bucureşteană din Bulevardul Elisabeta Juventus, înfruntând pe Olympia în partidă amicală recoltează o frumoasă victorie cu 3—1.

La Timişoara Chinezul adjudecă primul loc în „turneul celor patru" dispunând în finală de Banatul cu 4—1.

La Cluj „Jiul" din Petroşani continuă seria nenumăratelor sale succese învingând pe „Muncitori" cu 7—2 (1—2).

„Stăruinţa" înfrânge, în mod neaşteptat pe C. A. O., la Oradea cu 5—0.

La Arad campionatul a intrat în acţiune: A. M. T. E. termină la egalitate cu C. A. A. (0—0).

In Austria, „Rapid" învinge pe „Hungaria" (Budapesta) cu 1—0.

PROECTATA întâlnire de atletism Bucureşti-Braşov se amână. Lipsa de fonduri... (urmează „veşnica pomenire" a unor doleanţe bune de expus ca antichităţi).

DIN aceleaşi motive se amână şi campionatele regionale de înot ale Munteniei.

IN lumea puglistică se anunţă reintrarea lui C. Nour, învingătorul lui D. Teică.

Bărbatul, în cutia de pălării

ZILELE trecute s'a petrecut pe peronul unei gări din Paris o scenă foarte nostimă.

Dintr'un tren, care tocmai se oprise în gară, s'a coborât o doamnă elegantă. Hamalul îi scoase bagajele: o valiză şi o cutie mare de pălării.

Aşezându-le pe peron, spre uluirea celor de faţă, capacul cutiei se deschise singur, şi apăru din cutie, un bărbat.

Era soţul doamnei, un artist de varieteu, care joacă numărul „omului fără oase".

Venea dintr'un turneu, pe care îl făcuse în mai multe ţări, şi declară celor de faţă, că acest mod de călătorie, e cât se poate de comod.

Evident pentru el, care „nu are oase"!

Diligenţa reînviată!

SI anume în Anglia. O mare societate de transport, a inaugurat zilele trecute o linie de autobuzuri mari, în cari noaptea sunt instalate paturi pliante. Ele fac drumul Londra—Liverpool, deocamdată numai noaptea. Primii pasageri au declarat, că au dormit admirabil.

Omnibusul are 12 locuri de dormit, aşezate unele deasupra altora, după modelul celor din vagoanele cu paturi.

Diligenţelor li-s'au dat numele generic de „Albatros".

Mireasa sfâşiată de tigru

TITLUL pare acela al unui film de aventuri extraordinare. Nu e însă decât acela, al unei întâmplări foarte adevărate, care s'a petrecut în India, zilele trecute.

In faţa unui templu budhist, se proceda la cununia religioasă a doi tineri.

Vremea era foarte frumoasă, iar ceremonialul cununiei extrem de lung.

Mireasa îmbrăcată toată în ghirlande lungi de flori, după tradiţia hindusă, se afla îngenunchiată în faţa preotului, când un ţipăt de groază eşi din pieptul asistenţilor.

Un tigru uriaş, fioros se asvârli asupra nefericitei fete, făcându-şi apoi drum prin-tre mulţimea îngrozită.

Totuşi un nuntaş avu un moment de sânge rece şi scoţând un revolver, trase în fiară, cu riscul de a omorî şi pe mireasă.

Din fericire fu omorât numai tigrul.

Grav rănită, dar nu mortal, fata a fost apoi transportată la spital.



Echipele bulgară şi română care au jucat în matchul de Duminică 2 Septembrie.

Ecouri sportive

AVIONUL nefericitului pilot Fronval, — ex-regele looping-urilor, — decedat în urma unui stupid acident — a fost vândut la licitaţie pentru suma de 91.5000 fr. (circa 600.000 lei). Suma este destinată a asigura existenţa copiilor lui Fronval.

FOOT-BALL-UL a fost radiat din programul viitoarelor jocuri olympice întrucât prezenţa lui la profesionism periclitează amatorismul.

ANDRÉ Routis, în continuă peregrinare după un match pentru campionatul mondial şi-a atins ţinta. Francezul va fi opus la New-York lui Tony Canzoneri pentru titlul de campion al lumei de categoria pană.

WIMBLEDON (Anglia) unde se desfăşoară concursurile internaţionale anuale de tennis numără numai 21 de terenuri. Cel principal, este împrejmuit cu tribune cu 15.000 locuri. No. 1 are suficiente locuri pentru 6000 de spectatori. Al doilea cuprinde numai 3000 de locuri.

LA Bucureşti se anunţă deschiderea oficială a sezonului de foot-ball pentru 7 Octombrie.

Boxul îşi reia activitatea mâine, Duminecă 2 Septembrie.

REPREZENTANŢII noştrii la Olympiadă se spovedesc. Se pare că nu toţi sunt de părere, că rufele murdare trebuesc spălate în familie. Nu ne îndoim că vinovaţii vor suferi sancţiunile.

O meserie ciudată

TIMPURILE noastre de după răsboi au dus la alegerea, crearea şi inventarea a fel şi chipuri de meserii.

Cea mai ciudată, din multele ciudate meserii de azi, e poate aceea de ... căutător. Nu de aur, ci de obiecte pierdute. Un asemenea ... meseriaş, întrebat de un ziarist, cam ce găseşte mai mult şi dacă îi rentează profesiunea, a declarat:

— „Genţi de domni, de doamne, şaluri de gât, blănuri, umbrele de ploaie şi de soare. Mai puţin, porte-feuilluri, de unde am dedus, că lumea are azi mult mai multă grijă de bani decât de toate celelalte obiecte, chiar dacă şi pe acestea, trebuie să le cumpere apoi tot cu bani.

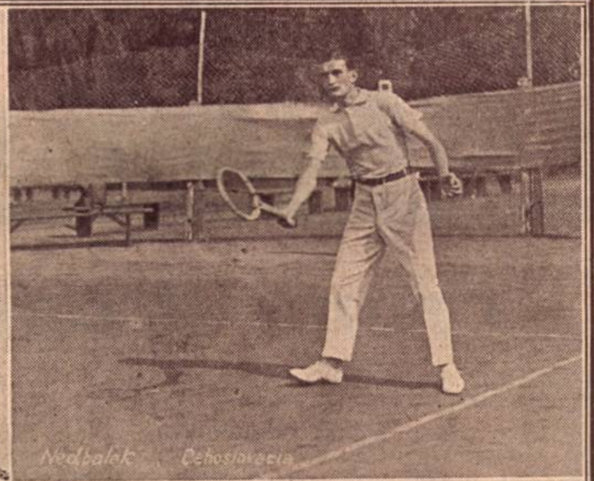
Găsesc apoi câini, — un articol, care îmi aduce foarte mulţi bani! — şi pe cari îi duc înapoi stăpânilor lor.

Dacă meseria mea rentează? Hm! Nu mor de foame! Bogăţii nu voi lăsa însă după mine, asta e sigur. Hei! dacă aş putea de pildă, găsi următoarele obiecte de mare lux, pierdute atât de des, în zilele noastre, ca: cinstea, bunul renume, caracterele, convingerile... etc...., atunci cred şi eu că, cu banii căpătaţi dela proprietarii lor, aş deveni şi eu un Cresus. Dar.. de astea nu se găsesc! De îndată ce se pierd... se evaporă.



Achmed Bey Zogu trece în revistă compania de onoare, la eşirea din parlament, unde a depus jurământul pe Constituţie în ziua de 1 Sept. a. c., fiind proclamat rege al Albaniei.

Match international de TENNIS


Nedbalek . Cehoslovacia

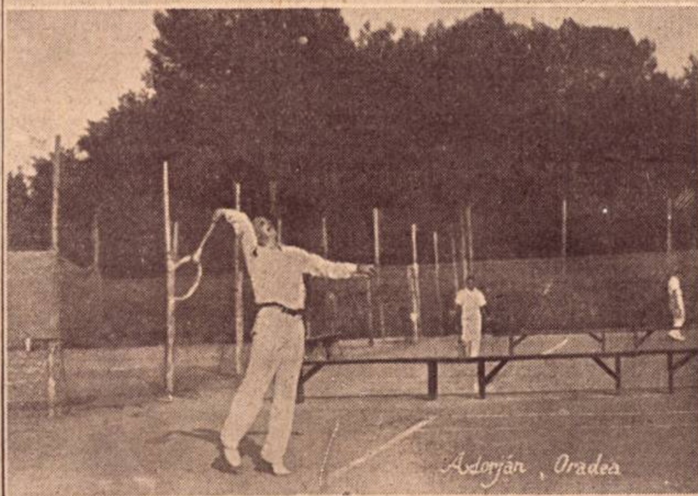

Roman , București

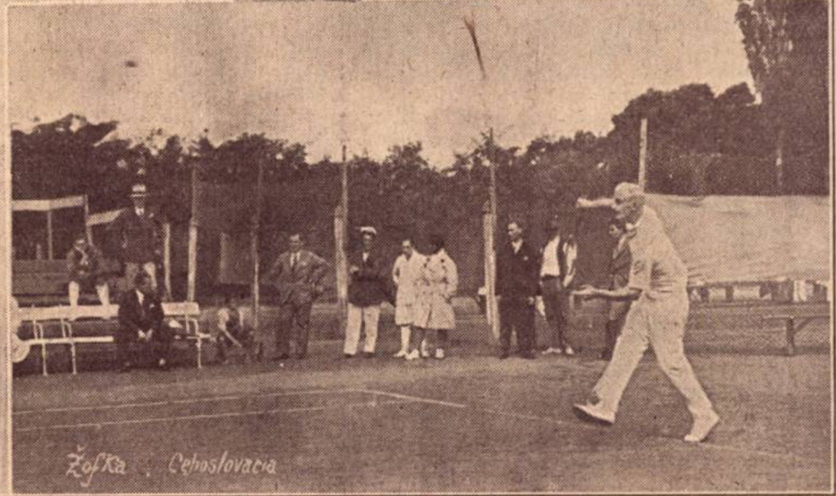

Fülöp . Arad

In a doua jumătate a lunii August a avut loc la Oradea pe terenul sportiv „Rhedey" un match internațional de tennis la care au participat reprezentanți ai sportului cehoslovac, românesc și unguresc. ~
Dl. căpitan H. K. harnicul nostru corespondent fotografic din Oradea a luat o serie de instantanee la acest match, instantanee pe care le reproducem. ~


Zizovici . Oradea


Baumgarten . Buda-Pesta


Adorján , Oradea


Žofka . Cehoslovacia

Pagina de literatură

Sub conducerea d-lui N. BATZARIA

Prima dragoste a lui Voltaire

ANUL acesta se împlinesc, precum se știe, 150 de ani dela moartea lui *Voltaire*. Deci, un articol consacrat acestui scriitor, care a dat numele său secolului în care a trăit, este indicat și de actualitate.

Insă, oricât am căuta să fim succinți, re-



Voltaire tânăr

cunoaștem că nu e cu putință să cuprindem într'o pagină, nu o analiză, dar nici o fugitivă enumerare a activității fără pereche a omului, in jurul căruia sentimentele de admirație, ca și sentimentele de ură se mențin și astăzi, tot așa de vii și de întregi. Istoria literară universală nu cunoaște, de altfel un caz de scriitor așa de complex, așa de multilateral și de mobil, cum e cazul cu Voltaire.

De aceea, restrângând cât mai mult cercul cercetărilor noastre, am socotit că ar prezinta pentru cititori interes unele date asupra primei dragoste a genialului scriitor.

* * *

Mai înainte de a intra în subiect, relevăm cu un sentiment de îndreptățită mândrie, e cea mai bună și mai completă bibliografie a operelor lui Voltaire, este aceea făcută de un român, d. *George Bengescu*, care a consacrat acestei lucrări nu mai puțin de opt ani. E o bibliografie amănunțită în *patru volume mari* și o operă care formează autoritate în materie.

Spunem cu prilejul acesta că ne rezervăm ca într'unul din viitoarele noastre articole să vorbim despre contribuția Românilor — bine înțeles, și a Romancelor — la îmbogățirea literaturei franceze. De o cam dată, ne mărginim a vesti că este o contribuție cât se poate de prețioasă.

* * *

Dela Voltaire ne-a rămas, între altele, și o *corespondență* pe cât de voluminoasă, pe atâta de interesantă. Sunt vreo douăsprezece mii de scrisori, scrise cu o minunată claritate și într'un stil ușor și plin de grație.

In aceste scrisori vedem mai bine pe Voltaire ca om în viața de toate zilele și pătrundem în intimitatea „eului" său.

Tot de aci aflăm și despre prima sa aventură de dragoste. Suntem în anul 1713, deci într'o vreme când Voltaire era în vârsta de 18 ani. Cu trei ani mai înainte, debutase cu un cântec religios „*Odă asupra Sfintei Geneviève*", pentru că nu mult după aceea să scrie versuri ștrengărești, să înceapă tragedia *Edip*, în care găsim în germeni sentimentele sale anti-creștine și, în genere, anti-religioase și să frecventeze saloane, care nu excelau prin o prea mare severitate a moravurilor.

Ca să-l îndepărteze dela Paris, tatăl său îi obține un loc de atașat la Ambasada franceză dela *Haga*. Aci face, între altele, cunoștință cu o franceză, *M-me Dunoyer* și despre care *Faguet* ne spune că era „o protestantă refugiată, sau care își zicea refugiată, femeie de litere și femeie de intrigi, despărțită de bărbatul ei, într'un cuvânt, o aventurieră foarte bine caracterizată".

Doamna aceasta avea o fiică în vârstă de 17 ani, *Olympe* sau *Pimpette* cum o numește Voltaire în scrisorile sale.

Pimpette aceasta era o domnișoară foarte desghețată și capabilă de acte de mare îndrăzneală. Ea a fost prima dragoste a junelui *Francois Arouet*, acesta fiind, precum se știe, numele adevărat al lui Voltaire, care la data când au loc cele ce scriem aci, nu-și alesese încă pseudonimul cu care a trecut la posteritate.

Insă M-me Dunoyer veghia. Ea nu văzu cu ochi buni legătura fetei sale cu un tânăr, care nici nu era major și avea toate aparențele unui om ușuratic și schimbăcios.

Se plânse, prin urmare, Ambasadorului francez, care, grijuliu de bunul prestigiu al Ambasadei, îi puse lui Voltaire în vedere să părăsească Haga și să se întoarcă la Paris.

* * *

Voltaire nu se supuse numai decât, ci sub diferite pretexte amână mereu plecarea. Rămase câtăva vreme la Haga, însă fără să aibă acum posibilitatea de a se întâlni, ori când ar fi dorit, cu adorata sa Pimpette.

Așa fiind, tinerii amorezați recurseră la calea scrisului, a schimbului de scrisori.

Scrisorile lui Voltaire către iubita sa au fost păstrate de însăși M-me Dunoyer.

Numai că această doamnă a practicat asupra lor o cenzură destul de minuțioasă. Anume, a șters fără cruțare toate pasagiile în cari e vorba de dânsa. Reese, din ceeace a fost cruțat de foarfecile ei, că Voltaire nu prea avea pentru dânsa cuvinte de laudă.

Este, credem, interesant să urmărim puțin desfășurarea acestui roman sau, mai bine zis, a acestei aventuri de dragoste.

Citind scrisorile trimise d-rei Pimpette, vedem pe sentimentalul Voltaire, pe Voltaire care, ca toți tinerii de aceiași vârstă, face jurăminte și își ia angajamente de o dragoste și credință, care să dureze o vecinicie. E vecinicie care, precum e cunoscut, deseori nu durează decât puține luni sau, în cazul cel mai bun, câțiva ani.

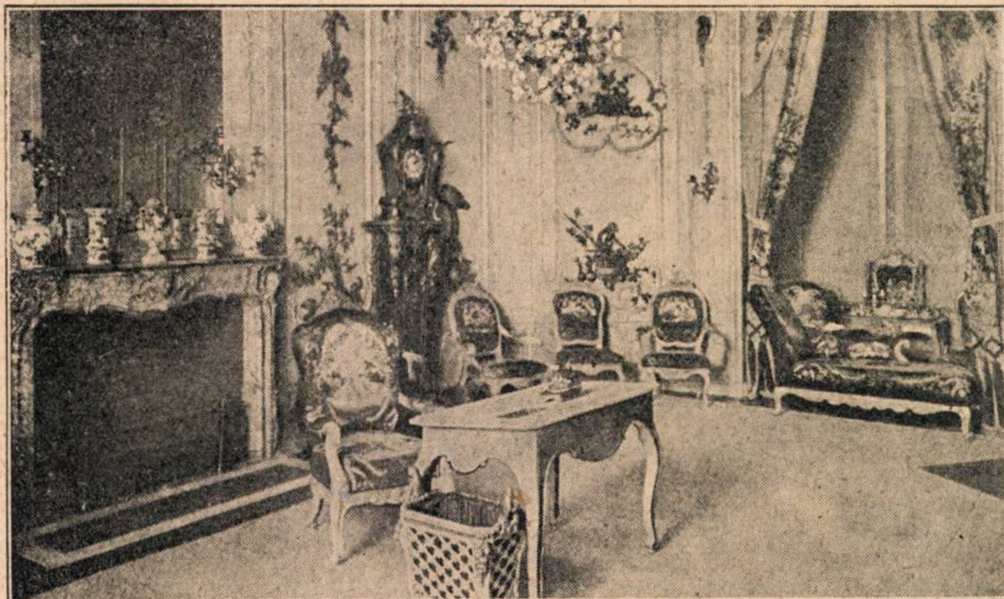
Voltaire însă era sincer când vorbia de veșnicie, precum sunt sinceri toți tinerii cari s'au găsit în situații asemănătoare.

Mai vedem însă în aceleași scrisori cum Voltaire, tot asigurând pe d-ra Pimpette că e pentru dânsa foc și pară, știe să fie omul practic, omul care se pricepe să înjghebeze bine o intrigă, prevăzând totul, luând meșteșugite dispozițiuni pentru buna reușită a celor puse la cale de dânsul.

Așa, de pildă, într'una din misivele sale de dragoste, îi scrie d-rei Pimpette să-i trimită la Ambasadă, de unde lui nu i se dedea voe să iasă, scrisorile printr'un cismar din vecini. Cu ocazia aceasta îi dă următoarele instrucțiuni: „Promite-i o recompensă și spune-i să ia cu dânsul o formă de ghiată, ca și cum vine ca să-mi repare încălțămintea".

Voltaire însă nu se putea mulțumi cu un simplu și inofensiv schimb de scrisori.

Doria, pentru câte zile mai avea de stat la Haga, să o vadă pe ștrengărița aceea de Pimpette și să se întâlnească cu dânsa. In timpul zilei, lucrul nu era cu putință. In adevăr, în scrisorile sale, Voltaire ne



Odaia de lucru a lui Voltaire la palatul „Sans-Souci" dela Berlin

arată că este ţinut în localul Ambasadei ca un fel de prizonier şi pus sub severă supraveghere. Dar nopţile nu sunt făcute, între altele, şi pentru întâlniri de perechi a căror inimă bate în unison?

Şi Voltaire a ştiut să folosiască foarte bine întunecoasele nopţi de toamnă din capitala Olandei. Aşa, în câteva rânduri a eşit din odaia în care era ţinut închis, sărind pe fereastră.

A mai făcut ceva — şi încă ceva de seamă. A isbutit să aducă la dânsul pe d-ra Pimpette, fără să fie văzută sau descoperită.

Cum şi în ce fel? Ne-o spune într'una din scrisorile sale. Prin omul său de încredere, i-a trimis d-rei Pimpette un costum bărbătesc, unul din costumele sale. D-ra Pimpette l-a îmbrăcat, a mai încins şi o sabie şi înfăşurându-se într'o manta, s'a dus tocmai când se lăsase noaptea, direct la Voltaire, dându-se drept unul din prietenii lui.

Incercarea a fost repetată, însă pe urmă a trebuit să se renunţe la ea, fiindcă aceste vizite nocturne ale unui prieten, care răsărise ca din pământ, deveniseră suspecte.

* * *

Insfârşit, după câteva luni de tărăgăniri şi amânări, Voltaire n'are încotro şi trebue să părăsiască Haga şi să ia drumul spre Paris, ceeace a avut loc în dimineaţa zilei de 18 Decembrie 1713.

Dela Paris, Voltaire scrie mereu. In aceste scrisori el se arată şi mai îndrăgostit de d-ra Pimpette şi în acelaş timp desfăşoară o intensă activitate pentru a-i înlesni şi ei înapoierea la Paris, unde se găsia tatăl domnişoarei.

Dar scrisorile, ca şi propunerile sale de întoarcere în Franţa, nu mai sunt întâmpinate cu acelaş entuziasm. Treptat, treptat, d-ra Pimpette se răceşte. Işi dă pe semne seama că n'are ce câştiga de pe urma unei aventuri, care, dacă îi procurase momente de distracţie şi, poate, de puternice emoţii, era în mod fatal osândită să nu rămână decât o simplă aventură.

Mai ales că Voltaire, deşi se arătă foarte înflăcărat în scrisorile sale, însă în nici una din ele nu face măcar aluzie la eventualitatea unei căsătorii. De altfel, ce perspective putea oferi el atunci când, aşa de tânăr, nu era decât un student, care nu-şi asigurase nici mijloacele de o existenţă cât de modestă?

Deaceea, d-ra Pimpette îşi mută gândul dela dânsul. Ce-i drept, mai târziu se întoarse şi ea la Paris, însă nu ca să reînnode cu Voltaire firul dragostei începute la Haga, ci ca să se mărite cu un necunoscut, care avea însă asupra lui Voltaire avantagiul unei bune situaţii materiale. Cu bărbatul acesta fosta d-ră Olympe Dunoyer a trăit şi a murit în obscuritate.

* * *

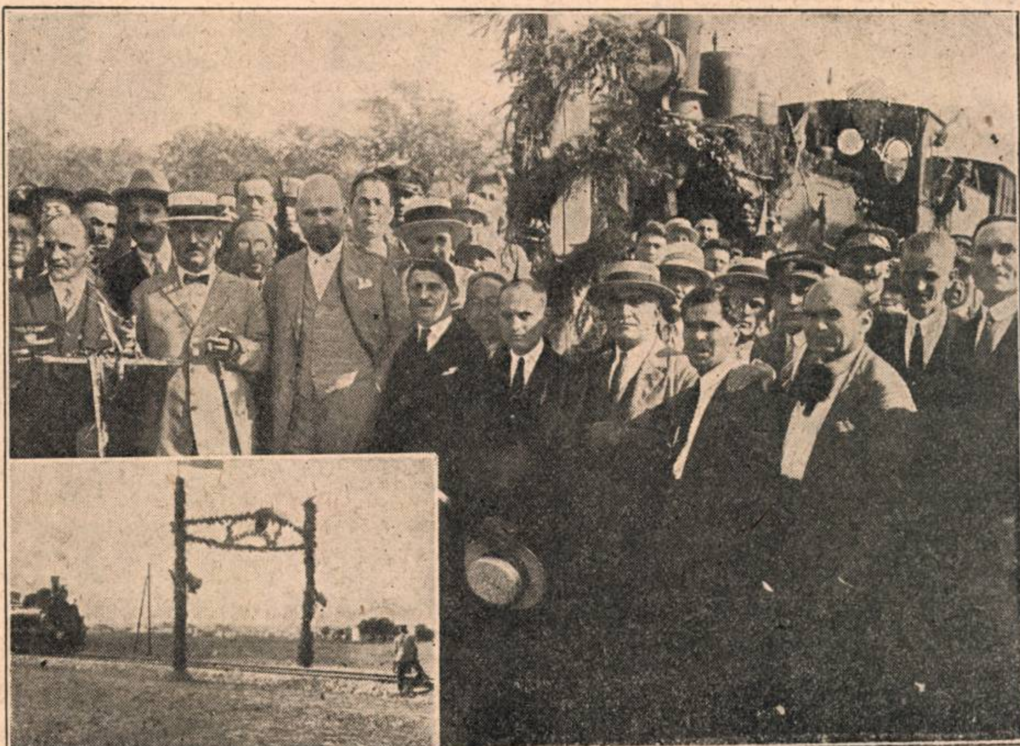
Aceasta a fost prima dragoste a lui Voltaire, iar ultima e aceea de mai mulţi ani, cu o marchiză: *M-me du Châtelet*. Acestui episod din viaţa lui Voltaire va fi consacrat articolul nostru din numărul viitor.

Elvin

Săptămâna Constanţei



D. ministru Lupu, împreună cu d-nii Sassu şi prefectul jud. Constanţa, Roşculeţ, în faţa monumentului din Tekirghiol, opera sculptorului Măţăuanu.



INAUGURAREA LINIEI FERATE CONSTANŢA-CARMEN SYLVA
D. ministru dr. Lupu, tăind panglica în faţa locomotivei. Alături de d-sa d. Vasile P. Sassu şi prefectul judeţului, d. Roşculeţ. Jos: **Intrarea în staţie, la macaz.**



MATCHUL DE FOOT-BALL BUCUREŞTI-CONSTANŢA: M. S. Regele însoţit de A. S. R. Principesa Mamă Elena şi contraamiralul Gavrilescu, intrând pe terenul sportiv.



Ateneul „Scena" din Constanţa, fotografiaţi în grup cu membrii ateneului bulgar din Varna „Rodnis Voutzi".

CURIOZITĂȚI



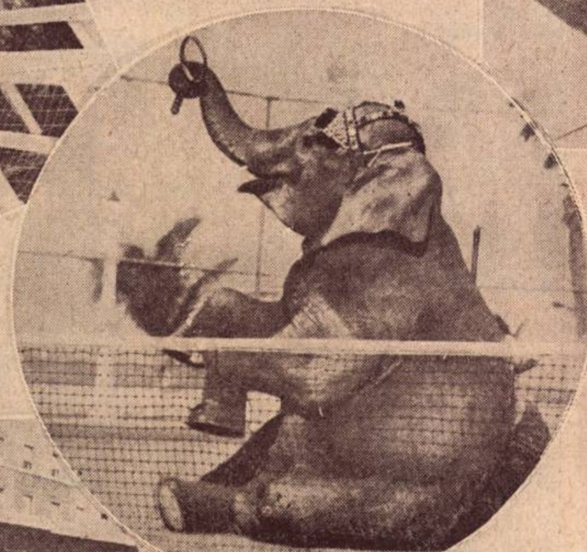
O CALUGARIȚA LA TRIBUNAL. Maria Concepcion Acevedo della Plata maica-superioară a unei mânăstiri mexicane, este acuzată, ca autoare morală a asasinărei generalului OBREGON, fost președinte ales al Mexicului. La stânga, o vedem la interogatoriul ce i se ia, la Tribunalul Federal din Mexico



ATENȚIUNE VĂ ROG!! NU MISCAȚI!!



AMUZAMENT, PLACERE, EMOȚII!!! La plaja Ouchy din Lausanne, sunt instalate cele mai variate aparate de amuzament. Expertă în materie miss BOLTON din Liverpool se avântă pe tobogan.

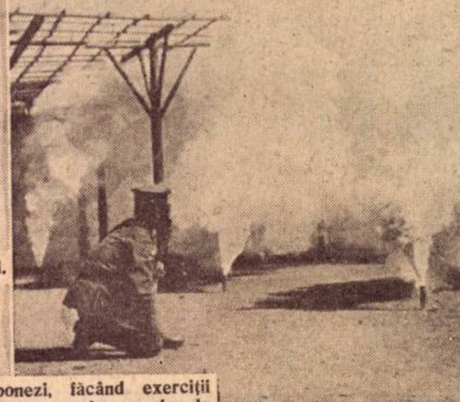


BOBBY, joacă tennis pentru campionatul mondial.



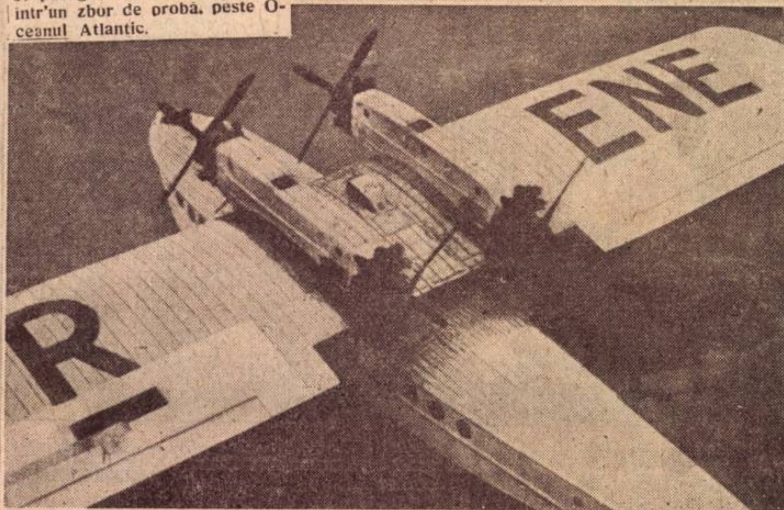


Doua autobuze „Sleeping-Car" cari călătoresc și noaptea. Canapelele sunt tansformate în paturi, pe cari pasagerii dorm foarte comod. Au fost introduse în Anglia și America, pentru excursiuni lungi

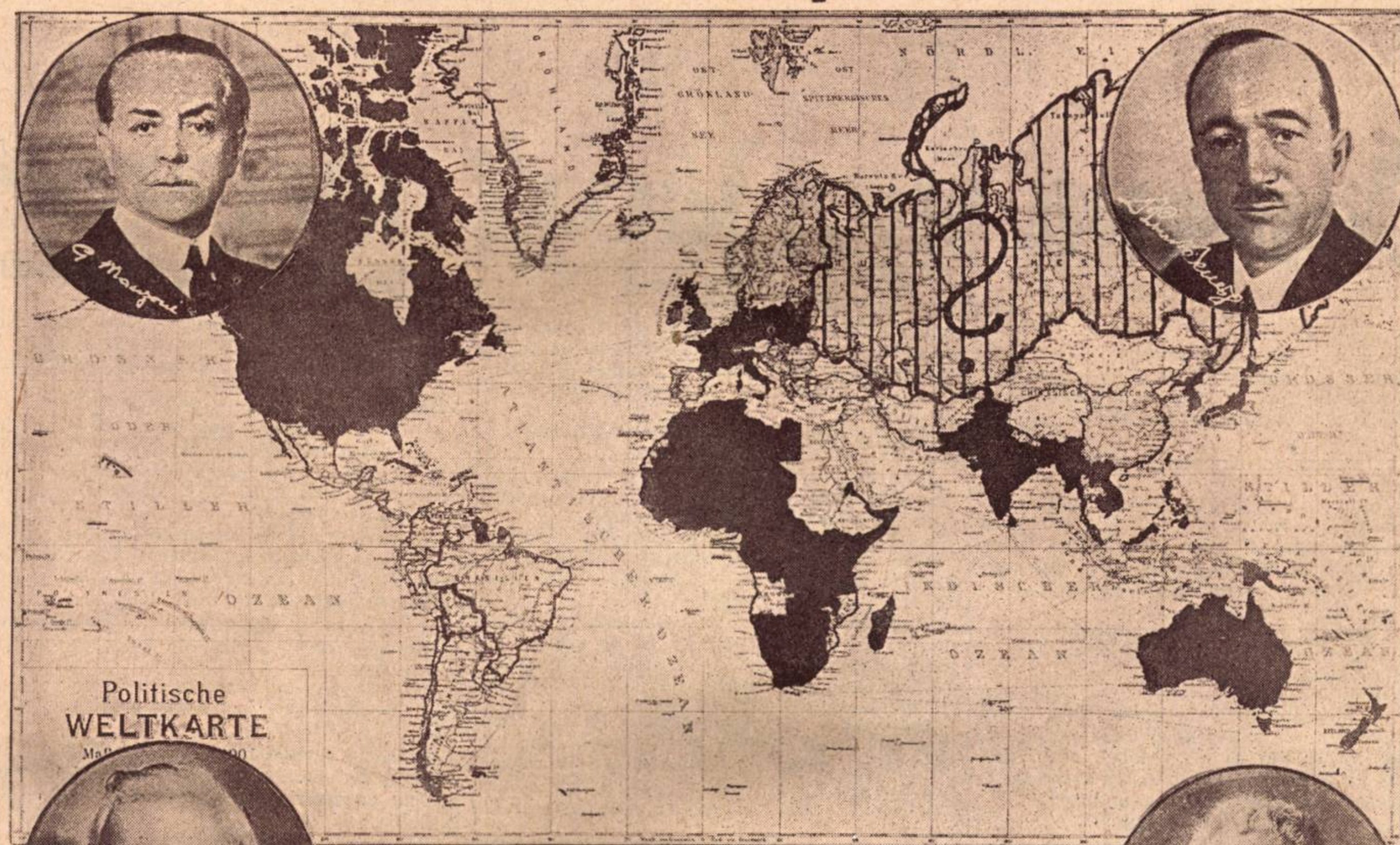


Soldați japonezi, făcând exerciții pentru rezistență împotriva gazelor, la recentele manevre, cari au avut loc la Osaka

Noul hydro-avion DORNIER-SUPERWAL, cu 4 motoare a 1000 cai putere și cabine pentru 30 pasageri. In curând va porni într'un zbor de probă, peste Oceanul Atlantic.



Răsboiul s'a proscris!

















In sfârșit! Cea mai importantă oră a secolului a trecut!

La 27 August a. c., la orele 4 p. m. s'a semnat la Paris, la Quai d'Orsay, (Ministerul de externe francez) în marele salon al ceasornicelor, pactul Kellogg, pentru proscrierea războiului.

Ilustrația noastră reprezintă sus: harta mondială pe care statele cari au semnat pactul, sunt marcate cu negru. Jos: sala ceasornicelor, care a devenit istorică.

Pe margini, reprezentanții națiunilor cari au aderat cu semnăturile originale, pe cari le-au depus pe pact și anume:

Rândul de jos: pentru Franța: BRIAND (stânga), **pentru America: KELLOGG** (în mijloc), **pentru Germania: STRESEMANN** (dreapta).

Sus: pentru Italia: CONTELE MANZONI (stânga), pentru Cehoslovacia: BENEȘ (dreapta).

La mijloc: pentru Anglia: LORD CUSHENDUN (stânga), **pentru Belgia: HYMANS** (dreapa), **pentru Japonia: BARON USHIDA** (stânga), **pentru Polonia: ZALESKY** (dreapta).



Oamenii sunt făcuți din carne

nuvelă de Jack London

Privi apoi la Jim.

„Intocmai“ sună răspunsul.

Dânsul notă numărul pe o foaie de hârtie și scriind apoi o copie, o înmână tovarășului său reținând pe cea dintâi pentru sine.

„Numai așa ca să ținem minte“, spuse dânsul.

Jim merse și el la dulap unde goli zahărul dintr'o pungă mare. In aceasta vârâ diamantele mari și mici, le înfășură într'o basma mare de gât și le piti apoi sub perna lui. Se așeză pe marginea patului și începu a-și scoate ghetele.

„Și crezi că merită o sută de mii?— întrebă Jim, oprindu-se din desfacerea șiretului și privind în sus.

„Desigur — fu răspunsul — am cunoscut odată o dansatoare în Arizona, care purta niște perle mari. Spunea că dacă perlele ar fi fost adevărate ar fi valorat cinci zeci de mii de dolari si n'a rmai fi avut nevoe să danseze. Și nici nu avea o duzină“.

„Cine să mai lucreze acum? — întrebă Jim triumfător — cu sapa și târnăcopul? — spuse râzând — dacă aș fi muncit ca un câine viața întreagă și aș fi păstrat toată leafa, tot n'aș fi putut face atâția bani, câți am câștigat noi în noaptea asta“.

„Munca nu e pentru cei de măsura ta. Oamenii de felul tău sunt buni la spălat vasele și desigur că n'ai fi putut să câștigi mai mult de douăzeci de dolari pe lună. Ți-ai zis însă: să lucreze cui îi place. Eu am fost cowboy, cu trei zeci de dolari pe lună, dar asta când eram tânăr și prost.

„Ei! Acum sunt mai bătrân și nu ma păzesc vitele“.

Dânsul se întinse în pat, pe o lature. Jim stinse lampa și se culcă pe latura cealaltă.

„Cum îți este mâna?“ — întrebă Jim mieros.

Asemenea solicitudine era neobișnuită și Matt observând acest lucru, răspunse:

„Socot că nu e pericol de turbare. Ce te face să mă întrebi?“

Jim simți un fior prin trup, pentrucă își cunoștea vinovăția, și în în sinea lui blestema obiceiul celuilalt de a pune întrebări neplăcute. El răspunse tare:

„Nimic, dar fiindcă ți-era frică la început. Ce ai să faci cu partea ta, Mat?

„Am să-mi cumpăr vite în Arizona unde mă voi stabili. Și voi plăti pe alții să mi le păzească. Sunt câțiva păcătoși pe care vreau să-i văd cum vin să-mi ceară de lucru. Și acum, culcă-te Jim. Va mai trece multă vreme, până să-mi iau moșia. Deocamdată mă voi mulțumi să dorm.

Jim însă rămase multă vreme treaz, tremurând de nervozitate. Se svârcolia fără astâmpăr și dacă ațipia pe câteva clipe, curând se deștepta speriat. Diamantele continuau să-i strălucească, în fața ochilor, sub pleoapele închise și lumina lor orbitoare îi producea durere.

Matt, în ciuda fizicului său greoiu, dormea totuș ușor, asemenea unui animal sălbatic la pândă și în somn; iar Jim observă, de câte ori se mișca, cum trupul celuilalt se mișca sincron, atâta ca să-i arate că fusese impresionat și că stătea în cumpănă dacă să se deștepte sau nu. Din această pricină Jim nu putea ști, de cele mai multe ori, dacă celălalt era sau nu treaz. Intr'un rând chiar, Matt îi spuse liniștit, dând deplină dovadă de stăpânire de sine: „Hai dormi odată Jim, nu te mai gândi la diamante; ele se găsesc la locul lor“. Și asta tocmai într'o vreme când Jim era mai convins ca oricând, că celălalt doarme.

Dimineața târziu, Matt se deșteptă la cea dintâi mișcare a lui Jim, și după aceea rămase întins, ațipind și deșteptându-se, la fel cu tovarășul său, până la vremea prânzului, când amândoi se sculară și începură a se îmbrăca.

„Eu mă duc să aduc pâine și un ziar — zise Matt — „tu fierbe cafeaua.“

Privirea lui Jim se îndreptă atunci fără voie dela chipul tovarășului său, spre patul unde se găseau bijuteriile ascunse.

Matt urmărind privirea lui Jim tresări. Chipul său căpătă o înfățișare de ură. Tot sângele îi năvăli în ață și figura lui arsă de soare se făcu neagră.

„Ascultă Jim“ — spuse dânsul — „dacă faci vre-o porcărie, să ști că te curăț. Te mănânc de viu, Jim. Te mănânc! Te mușc de beregată și te înghit ca pe o bucată de carne. Ai înțeles Jim?“

Jim vedea în cel care sătea în fața lui, moartea. Omul acesta cu o noapte înainte omorîse și crima nu-l împiedecase să doarmă liniștit. Tremurând din tot trupul, dânsul bâigui: „Am hotărât doar să fim drepți Matt.“

Matt plecă trântind ușa după dânsul. Jim privi cu o expresie de ură la ușa închisă.



Se îndreptă apoi cu grabă spre pat și pipăi cu mâna basmaua sub pernă. Se convinse că diamantele se găseau tot acolo și că nu le luase Matt. Strânse cu mâna pietrele în basma. Se uită apoi cu o expresie de învinuire la mașina de spirt. Luă ibricul de pe masă, îl umplu cu apă dela cișmea și-l puse să fiarbă.

Când Matt se întoarse, găsi cafeaua gata, turnată în cești. Dânsul puse pâinea și o bucată de unt pe masă și desfăcând un ziar îl întinse lui Jim, după ce sorbi mai întâi de câteva ori din ceașca lui.

„Socoteala noastră era departe de adevăr“ — spuse dânsul — îți spuneam că n'aveam de unde ști cât e de grasă prada. Ia te uită:“

Dânsul arătă titlul mare depe pagina întâia:

„Nemesis răzbunătoarea, pe urmele lui Bujanoff“

„Ucis în somn după ce și-a prădat tovarășul.“

„Vezi“ — exclamă Matt — „și-a furat tovarășul, și l'a furat ca un hoț de rând.“

„Bijuterii de o jumătate milion dispărute“ citi Jim cu glas tare.

Dânsul lăsă ziarul și privi la Matt.

„Tocmai ce ți-am spus eu“ — zise acesta — „ce știm noi despre bijuterii? O jumătate milion! și eu nu îndrăzneam să mă gândesc la mai mult de o sută de mii. Citește mai departe!“

Ei citiră încet, cu capetele alăturate, în vreme ce cafeaua se răcea. Din timp în timp unul sau celălalt se însuflețea și exclama în legătură cu cele citite.

„Aș fi vrut să văd mutra lui Metzner azi dimineață, când a deschis casa de bani“, spuse Jim.

„Dânsul a cerut imediat să fie cercetată casa lui Bujanoff“ — explică Matt — „citește mai departe.“

„Gata de îmbarcare pentru Brazilia cu vaporul de aseară la orele zece. Vaporul Sajoda, întârziat prin sosirea unor noi mărfuri...“

„Acesta e motivul că l'am găsit în pat — întrerupse Matt. — Nimic alta decât norocul, ca și când am fi ales lozul cel mare la loterie.“

„Sajoda“ a plecat azi dimineață la șase“...

„Dar Bujanoff a rămas pe jos — completă Matt. — Am văzut că deștepătorul era așezat la ora cinci. Ar fi avut vreme destulă... numai că am venit eu de i-am oprit vremea în loc. Urmează.“

„Adolph Metzner desesperat de dispariția faimosului colier de perle Haythorne, perle superb asortate, evaluate de experți la șaizeci de mii de dolari...“

Jim se întrerupse spre a profera o înjurătură solemnă și grosolană, sfârșind prin a spune: „Cum, afurisitele astea de ouă de stridii să merite atâția bani?!“ Bucuros își linse buzele și adăogă: „De bună seamă că erau rarități.“

(Continuare în numărul viitor).

(Inceputul acestei nuvele, se găsește în numerele 31 și 32 ale revistei noastre).

Inmormântarea lui Mihail Cantacuzino

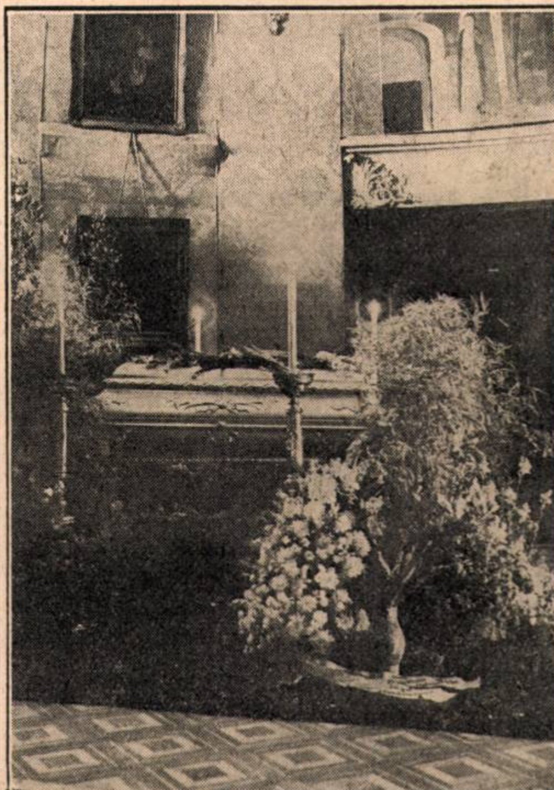
In urma unui accident nenorocit, a încetat din viață săptămâna trecută, **Mihail Cantacuzino,** vlăstar al celei mai vechi familii boerești din țară.

Dispărutul, a fost un puternic pion al politicei române, pe care a îmbrățișat'o din tinerețe, dând cele mai înalte dovezi de aptitudinile sale, grație culturei vaste și a unui remarcabil talent oratoric.

A fost unul din inițiatorii creeațiunei partidului național-țărănesc și a luptat din tot sufletul, pentru cauza democrației.

A fost înhumat în cavoul familiei dela cimitirul Bellu și la înmormântarea sa, au luat parte toate personalitățile marcante ale Capitalei, precum și reprezentanții palatului și ai guvernului.

Fie-i țărâna ușoară.









A murit Gheorghe Stoinescu



In penura de oameni de care suferă țara, moartea lui Gheorghe Stoinescu — un om adevărat, un om dintr'o bucată — e o perdere dureroasă. Temelia organizației întregului nostru învățământ s'a sguduit, căci acest bărbat neobosit și integru avea în grija lui conducerea instrucției poporului din Ardeal.

Deși sever a fost iubit pentrucă n'a părtinit pe nimeni niciodată și pentrucă dreptatea și interesul general îi erau singure călăuze, în activitatea sa.

A murit înainte de vreme, lucrând la biroul său din ministerul Instrucției. A murit pe neașteptate, în plinătatea forțelor sale, în vârstă deabia de 59 ani, pentrucă niciodată nu s'a îngrijit pe sine, pentrucă toată viața a muncit fără o oră de răgaz și sângele îi svâcnea prea tumultos în vine, în dorința de-a face cât mai mult.

Fie-i țărâna ușoară și viața lui să fie pildă tuturor.

Rubrica Cinematografică

SUB CONDUCEREA D-LUI VALENTIN PODEANU

Acei cari nu mai sunt...

Doi ani dela moartea lui Rudolf Valentino



Ce repede trece timpul!.. Şi câte surprize ne rezervă!...

Cine şi-ar fi putut închipui că tânărul chipeş, plin de vlagă, frumos ca un Adonis şi elegant ca prinţul din Torrendas, care până mai eri, ne fermecase cu jocul lui original şi impresionant, devenit idol al femeilor de pretutindeni, să dispară într'un mod atât de brusc şi de bizar, de pe firmamentul ecranului universal?...

Natura pare a fi prea crudă câteodată... Valentino n'avea nici treizeci şi doi de ani, în momentul când „Polyclinic Hospital" din New-York, anunţa încetarea lui din viaţă, în urma unei peritonite complicată cu pleurezie.

Era în ziua de 24 August 1926. Vestea s'a răspândit fulgerător pe tot globul producând consternare generală în cercurile admiratorilor lui. Şi cine nu-l admira pe Valentino? Cine nu s'a simţit emoţionat, vrăjit de chipul bronzat al actorului cu sânge latin, interpret ideal al primului amorez?... Care femee n'a fost subjugată de privirea lui melancolică, sentimentală, cu străfulgerări stranii şi pătrunzătoare?...

Era atât de natural, Rudi, atât de mişcător, în scenele lui de iubire, atât de sincer!...

Câteva zile de suferinţă atroce, cu încercări supraomeneşti de a se salva, câteva clipe, un trăznet neaşteptat şi Rudi, frumosul Rudi, tipul ideal al epocii noastre, s'a stins...

Şi au trecut de atunci doi ani. Două luni, sau poate două zile numai, pentru admiratoarele devotate care se mai hrănesc cu imaginea idolului adorat....

Iniţiative lăudabile, pornite din inimi caritabile şi recunoscătoare, au organizat ceremonii de aniversare în toate centrele cinematografice din lume.

Suntem părtaşi cu sufletul...

Preamărit fie geniul perseverenţei, talentului şi energiei!... **JEAN VULPESCU**

Cum am devenit artist de cinema

de ADOLF MENJOU

FIINDCĂ m'am născut noaptea, la ora 12, nu se poate spune că la Pittsburg aş fi văzut lumina zilei. Mă declar deasemenea în imposibilitate de-a afirma dacă lumina a fost electrică sau de gaz aerian. Detalii, prin urmare, nu pot servi. Ştiu în schimb însă că studiile mi le-am făcut la Culver Military Academy, în Indiana şi la Cornell College.

De fapt trebuia să mă fac inginer. Poftă mare însă n'aveam. N'am fost băiat model şi nici copil rău. Făceam tot ce mi se cerea. Fără entuziasm, dar nici nemulţumit.

Apoi se ivi prima dificultate. Trebuia să fac practică, ca voluntar, într'o fabrică. Stimez orice fel de muncă, dar aceasta nu mi se potrivea.

Să stai într'un halat, plin de pete de grăsime la strung, să ţii sub presiune cazane, să aduni pilitură de fier, să cureţi maşini... Am început să am cea mai mare consideraţie pentru dificultăţile pe care le creează munca. De altfel, n'am învăţat acolo nimic.

Singurul lucru care-mi făcea plăcere, era societatea funcţionarilor. Funcţionarii de biurou şi lucrătorii se uniseră într'o asociaţie, care organiza reprezentaţii teatrale. E firesc că n'am stat deoparte, şi astfel, m'am pomenit pentru prima oară pe scenă. Mi-a făcut plăcere. Şi când am întors fabricei spatele, ferm decis să nu mă fac inginer, mi-am adus aminte de aceste reprezentaţii teatrale şi mi-am încercat norocul.

Era însă mai uşor de propus, decât de realizat. Domnii directori cari mă primeau, erau toţi foarte amabili, până ce le propuneam ceeace mă interesa.

Din clipa aceea, deveniau extrem de rezervaţi. Dacă e vorba să fiu sincer, apoi trebue să mărturisesc că de cele mai multe ori nici nu reuşiam să pătrund măcar până la domnul director. Mulţi nici n'au trebuit asa dar, să fie amabili cu mine.

Dacă teatrul nu mă voia, nu mă mai interesa nici pe mine teatrul. Am aruncat deci piesele, pe cari le scrisesem şi în care îmi rezervasem principalele roluri, şi m'am decis să fac cinematograf.. Aceasta era mult mai uşor. Am primit un angajament. Dar nu cum sperasem, ca actor, şi nici ca figurant, ci mi s'a oferit un post de chelner la cantina unui studio.

Aveam dificultatea de a alege. Mi-am spus că dela cantină până la studio tot e mai aproape decât de pe stradă până la studio. Mă săturasem dealtfel cu lipsa de lucru, şi am primit.



Adolphe Menjou într'o scenă din ultimul său film: „A Night of Mistery".

Dar n'avea să ţie mult. Se căutau figuranţi. Regisorul îşi smulgea părul din cap, căci avea absolută nevoe de un tânăr, care să fie stăpânul definitiv al unui frac.

Nu se găsea nimeni. M'am oferit eu. Regisorul nu era entuziasmat de fel. Se îndoia de aptitudinile mele pentru film. Dar până în cele din urmă n'avu încotro. Norocul meu a fost fracul pe care-l aveam. Şi dacă datorez vreunei împrejurări că am intrat în breasla cinematografică, apoi numai el e de vină.

Poşta Cinefililor

Aurica-Francz Fuetterer jr. — Cecilia Lahovary. — Gaumont Film, B-dul Elisabeta, 28; Metro-Goldwyn-film, B-dul Domniţei 3; Oer-film, B-dul Elisabeta, 9; Lux-film, 16, str. Sărindar; Fanamet, str. Lipscani, şi Soremar-film, Pas. Macca. Cal. Victoriei şi Soremar-film str. Bateriilor, 22. Casele de filme sunt aranjate în ordinea importanţei lor. Ultima e producătoare de filme româneşti.

Dolores. — Sârb.

Jenny-Violette. — Legile fotogeniei sunt atât de nestabile, încât nu se poate forma nici o regulă. Fotografia e o simplă îndrumare, fără putere definitivă. Puteţi să-mi trimeteţi una şi vă voiu răspunde.

Blom. — Iată distribuţia „Jidovului Rătăcitor": Gabriel Gabrio (Dagobert), Maurice Schutz (D'Aigrique), André Marnay (Jidovul rătăcitor), Silvio de Pedrelli (Prinţul Djalma), Fournef Gouffart (Rodin), Jean Davalde (Abatele Gabriel), Fernand Mailly (Morok), Claude Maelle (Baroana de St Dizier), Jeanne Helbling (Adrienne de Cardoville), Luzanne Delmas (La Mayeux). Spaţiul numi permite să vă povestesc scene din film, dar dacă doriţi să-l vizionaţi, cereţi unui cinematograf din oraşul dv. să-l programeze. E film de succes.

TAMARA. — Ronald Colman: c/o United Artists Studios, Hollywood, Calif. U. S. A. Alfons Friland: Berlin — Schamargendorf, Ruhrlaestrasse, 15; Rod la Roque: c/o The Standard Casting Directory, 616 Taft Building, Hollywood, Calif., U S. A.; John Gilbert: c/o The Standard Casting Directory, 616 Taft Building, Hollywood, Calif., U. S. A.; Greta Garbo: c/o The Standard Casting Directory, 616 Taft Building, Hollywood Boul., Hollywood, Calif., U. S. A.; Vivian Gibson: Berlin, Babelsbergerstrasse, 18; Lya de Putty: c/o The Standard Casting Directory, 616 Taft Building, Hollywood, Calif., U. S A.

CARO. — Jacques Catelain: Paris (VII-e), 63, Boul. des Invalides; André Roanne: Saint-Cloud (Seine-et-Oise) 15, rue Royale.

HAMMY V. — Jack Trevor: Berlin C. 54, Sophienstrasse 15 b., Dr. Conner; Lars Hanson: c/o The Standard Casting Directory, 616 Taft Building, Hollywood Boul., Hollywood, Calif., U. S A.

NUVELISTĂ. — Intrebările d-tale sunt atât de copilăreşti, încât mi-e imposibil de a-ţi răspunde. Ceeace vrei să faci d-ta e timp pierdut, bani asvârliţi, iar rezultatul va fi negativ.

CLEOPATRA VASILIU şi TITY ANDREESCU. — Cred că prin articolul *„Cum devii artistă de cinema"*, publicat acum două numere am răspuns odată pentru totdeauna zecilor de întrebări ce mi se pun: *Ce să fac ca să deviu artistă de cinema.*

O farsă a lui Lon Chaney

MARELE artist american, — supranumit „omul cu 1000 de fețe", — avea nevoe de un exterior romantic, din misteriosul Far West, pentru un film al său.

Pentru acest scop plecă la drum cu un automobil, însoțit doar de un operator al său, care avea și rolul de șofer. După ce turnară scena, la poalele unui deal, din avant-garda munților stâncoși, porniră înapoi.



Pe la mijlocul drumului însă, se rupe diferențialul la mașină, cei doi pasageri fac cunoștiința unor cactuși țepoși și ca rezultat final, se văd condamnați să rămână în câmp, fără posibilitatea de-a călători mai departe.

In jurul lor, cât puteau cuprinde cu ochii, nici urmă de vietate sau de așezăminte omenești. Lon Chaney, se decise repede. Apucă într'o mână geamantanul de costume, în cealaltă valiza de farduri și peruci, o ploscă mare cu apă pe umăr și porni la drum singur, dând ordin șoferului, ca dacă va putea repara mașina, să-l ajungă din urmă.

După ce merse vre-o 8 ore, ajunse în cele din urmă în Brest-Point, un mic cătun ai cărui locuitori, îl primiră cât se poate de prost, deoarece vedeau în orice străin, un aventurier venit să-i prade.

Mâncă la un han prost, — singurul — și după ce-și potoli cerințele stomacului se dădu în vorbă cu hangiul.

— Ascultă, mister! Am nevoe de o mașină, trăsură sau de un cal ca s'ajung la prima stație de cale ferată.

— La noi, nu găsiți așa ceva. Oamenii noștri, abia au pentru ei vitele cari le trebuesc. Dar peste o oră pleacă diligența la Blak-Lake, la 20 de km. de aci. Acolo opresc toate trenurile și veți putea pleca.

— Allright!

După o oră o diligență după timpul lui Washington sau Lincoln, opri în fața hanului. Pe capră cocoțat tocmai sus, un vizitiu de vre-o 50 de ani

— Cât costă cursa până la Blak-Lake?

— 10 dollari de persoană. Dar nu plec până nu' e diligența completă cu 10 persoane.

— Eu, îți dau 200 dollari, să mă duci singur.

Vizitiul îl măsură de sus până jos, cu o privire bănuitoare.

— No, mister! Nu se poate. Dacă n'am 10 pasageri, nu plec.

— Bine!

Și Lon Chaney, plăti taxa, urcându-se în diligență prin ușa laterală.

La 10 minute, apăru un cocoșat, plăti taxa și se urcă și el. Apoi, la acelaș interval, un ramolit bătrân. Și pe rând, sosiră un invalid de picioare, un ciung, un chior, un nebun, un poet cu plete, un individ cu fața distrusă de vitriol și un marinar beat. Toți plătiră taxa, se urcară în diligență și vizitiul porni caii

Care nu-i fu mirarea, când la stația Blak-Lake, singur primul pasager coborî din diligență?! Toate personagiile, cari călătoriseră cu el, erau măști ale marelui actor, care după ce se grima, eșia prin ușa II-a și revenia prin față.

In tot cazul însă, vizitiul a anunțat pe șerif că în diligența lui, s'au comis 9 crime. Dar nu-și poate explica unde au dispărut cadavrele.

LIVIU MIRON

Rezultatul anchetei „Pe care-l preferați"?

ASTĂZI publicăm rezultatul definitiv al anchetei noastre **„Pe care-l preferați"?** Din cauza lipsei de spațiu suntem nevoiți să renunțăm cu mare părere de rău la publicarea celor mai bune răspunsuri,

Inainte de a termina aceste rânduri, ținem să aducem mulțumirea noastră celor 11.458 de cititoare, care s'au grăbit să răspundă interesantei noastre anchete.

Iată și rezultatul:

Ramon Novarro	4109 v.
Harry Liedke	2901 „
Willy Fritsch	2790 „
Ronald Colman	1012 „
Adolphe Menjou	531 „
Livio Pavanelli	108 „
Hans Albers	7 „
In total	**11458 v.**

Artiștii cari nu sunt menționați mai sus n'au obținut nici un vot.



Harry Langdon noul și interesantul comic american alături de calul său favorit într'o delicioasă scenă din filmul „Heart Trouble" **al firmei First National.**



Karl Dane marele artist danez, care joacă de scurt timp pentru casa americană Metro-Goldwyn-Mayer e un perfect înotător. Ilustrația noastră îl înfățișază eșind vesel din valurile mărei.

Restaurant în puşcărie



America, ţara tuturor ciudăţeniilor şi a extravaganţelor, ne-a dat săptămânile trecute, o nouă probă de originalitate, în ceeace priveşte spiritul inventiv în procurarea de senzaţii noi, pentru bogătaşii suferinzi de spleen.

Directorul închisorei „Sing-Sing" din New-York, a instalat pe marele culoar al celulelor, un restaurant de clasa I, care formează astăzi, atracţia cea mai puternică, pentru miliardarii de peste ocean.

Celulele, au fost transformate în cabine de restaurant „sui-generis", cu mese rudimentare din lemn şi bănci, în loc de scaune. Bucătăria, este făcută de criminali, cari în viaţa civilă, au fost bucătari de meserie. Serviciul, se face de toată floarea pungaşilor, excrocilor şi bandiţilor, transformaţi, pentru circumstanţă, în chelneri, cari servesc în originalul costum al puşcăriaşilor. Beneficiul material se întrebuinţează la susţinerea unui sanatoriu de tuberculoşi.

Restaurantul se bucură de o afluenţă enormă şi deoarece s'a întâmplat de câte-va ori, ca onoraţilor clienţi să le dispară ceasornicele sau portmoneurile, direcţiunea a luat dispoziţia ca vizitatorii să-şi lase obiectele de valoare la „cassă" adică la biroul închisoarei.

Serviciul, se face sub paza gardienilor înarmaţi cu carabine scurte, ceeace curmă dorinţa unor eventuale tentative de evadare.

Totuş, acum două săptămâni, un excroc internaţional, Ted Bradford, arestat pentru un cumul de pungăşii, a desbrăcat în câte-va momente pe un tânăr dandy, care mânca singur, i-a luat hainele şi în 10 minute, a dispărut fără urmă.

In această materie, ne apropiem foarte mult de America, dar tocmai în sens invers. La noi, puşcăriaşii îşi iau concedii, ies în oraş şi trag nişte chefuri de li se duce pomina. Au trebuit luni de zile, până ce autorităţile să se sesizeze de aceste „lipsuri la apel".

L. Mir.

Garçonele chineze

In China s'a decretat, printr'un ucaz, retezarea tuturor cosiţelor. Toate chinezoaicele vor apare de acum încolo, — cu sau fără voia lor, — —cu căpşoarele tunse a la garçonne, pe când bărbaţii vor arbora mai departe cozile împanglicate — cel puţin n'am auzit de nici un decret, care să interzică cetăţenilor imperiului ceresc această coafură tradiţională şi puţin cam ridicolă, în ochii noştri de Europeni.

Aşa dar: progres cu sila, dacă ceafa rasă la femee constitue în adevăr o dovadă de progres şi civilizaţie.

Oricum nu vi se pare un lucru curios, ca statul să se amestece în libertatea individului, să-i ordone azi, să-şi reteze părul, mâine poartă cozi a la Gretchen, să-l oprească de a se îmbrăca cu kimonouri pentru ca, o zi în urmă, să-l siliască a se înveşmânta cu haina strămoşească?

Sunt femei pentru care sacrificarea părului lung înseamnă în adevăr o jertfă, iar altele care găsesc în ceafa rasă ceva profund imoral. Cum poţi sili o femee, să-şi schimbe portul — care nu aduce nici o jignire bunei cuviinţe şi moralei publice — aşa pentru o simplă toană a unui conducător de stat??

Şi cum vor reacţiona feministele chineze — există, şi încă în mare număr! — la acest atentat la libertatea lor?

Concomitent cu decretul chinezesc apărut în ziare, cetim în gazetele străine, că la Viena s'a sinucis o tânără fată, deoarece, cedând stăruinţelor prietenelor sale şi convingându-se ea însăşi, în cele din urmă, că e mai bine să fie în rândul tuturora s'a dus la coafor, să se tunză. Dar când acesta i-a retezat părul a fost apucată de un regret atât de violent pentru podoaba sacrificată, în cât ajunsă acasă, şi-a pus capăt zilelor.

Evident fata era o fire slabă, nehotărîtă şi probabil şi niţel neurastenică. Pentrucă în definitiv, tăindu-şi părul nu înseamnă, că vei trebui să umbli cu coafura băeţească o viaţă întreagă. Părul creşte la loc: e chestie de răbdare şi timp. Dar pentru moment viaţa fără cosiţe i se pare insuportabilă tinerei fete şi a avut tristul curaj, de a o lepăda, — mai lesne chiar decât cozile mult regretate.

Ce o să se mai întâmple în China, ţară mai înapoiată din punctul de vedere al coafurei la modă unde femeile sunt silite să se despartă de podoaba capului, nu pentrucă cedează unei porunci a modei ci pentrucă aşa ordonă guvernul?! Să sperăm că chinezoaicele vor fi mai cuminţi şi că se vor supune zâmbind acestui ordin „tras de păr", găsind o mângâere în faptul că noul aranjament al părului le prinde foarte bine.

Nu ştiu însă, cum vor primi bărbaţii acest ucaz, care-i supune la un bir nou — al coaforului —şi care dă nevestelor şi fiicelor lor prilejul de a ieşi mai des, — „Trebue să mă duc la coafor" — va fi un răspuns stereotip, la încruntata întrebare a soţului, deprins cu viaţa casnică a femeii: Unde te duci?

In orice caz ni se pare surprinzător, ca într'o ţară unde se schilodesc în voe picioruşele fetiţelor pentru anumite scopuri „estetice", unde bietele copile neştiutoare sunt supuse la nişte cazne groaznice spre a se putea făli mai târziu cu extremităţile lor inferioare mutilate, tunderea părului să fie proclamată lege.

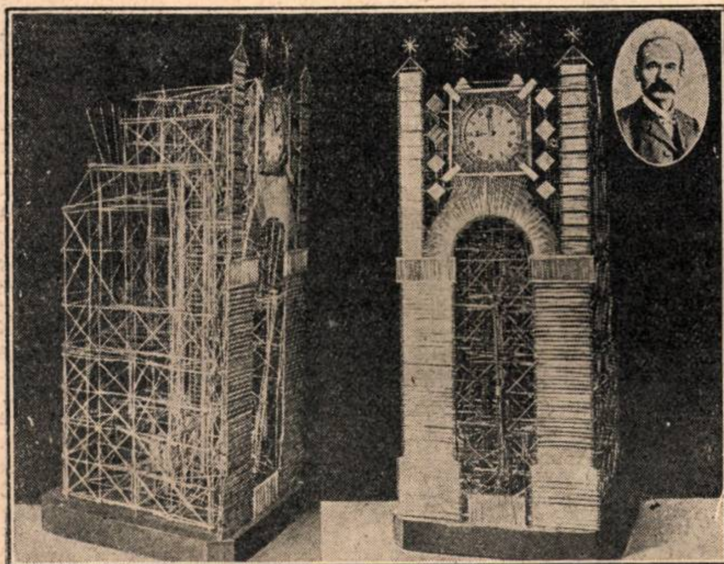
Zidurile chinezeşti ale absurdităţii de moravuri şi ale prejudecăţilor se menţin în ciuda secolelor, care trec fără să urniască măcar o pietricică din această îngrădire atât de solidă.

E. MARGHITA

Poşta redacţiei

A. Korn. — Vă rugăm a trece pe la redacţie spre a stabili condiţiunile de colaborare.

Ceasornicul de... paie a pierit



Cismarul Wegner din Strassburg (Ukermark) a reuşit în 1907 să devină om celebru în întreaga lume, când a isprăvit, după o muncă de 15 ani, să construiască un mare ceasornic de... paie. Acest obiect, atât de inutil în principiu, fusese totuşi executat cu o preciziune uimitoare. Nici o bucată cât de mică de metal sau de lemn n'a intrat în compoziţia lui — numai paie curate, peste tot!.... Ceasornicul acesta a avut înălţimea de doi metri. Mersul lui era exact, ireproşabil. Dela 1907 până în zilele noastre a fost reparat de însuşi Wegner numai de trei ori. Ceasornicul de paie a „vizitat" foarte multe expoziţii atrăgând pretutindeni atenţiunea publicului.

Acum câteva zile, ceasornicul lui Wegner fiind transportat la expoziţia din Frankfurt pe Main, fusese strivit la descărcarea vagonului din cauza neglijenţei lucrătorilor. Wegner a intentat un proces de despăgubiri, căii ferate.

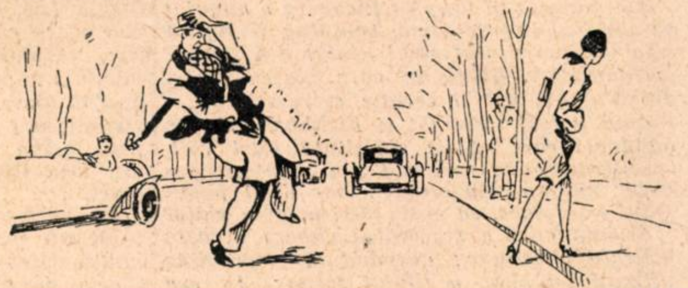
Ceasornicul, a avut o înălţime de 2 m. şi lăţimea de 65 cm.

Construit numai din fire de paie, a dat o dovadă extraordinară de soliditate.

Rotiţele, lanţul, pendula, cadranul, şi arătătoarele, precum şi toate piesele, erau construite exclusiv din pai.

- Adresa greşită -







Omul cu cei mai mulţi copii

Acesta e un locuitor din Rusia. Şi are şaptezeci şi doi de copii. Vârsta lui e azi de aproape şaptezeci de ani. Evident, că pe cale normală, nu ar putea număra azi 72 copii *legitimi*. Lucrul a fost cu putinţă numai prin aceea, că soţia sa nu a născut niciodată câte un singur copil, ci câte doi, trei şi chiar patru deodată.

Un italian se bucură şi el de o progenitură foarte numeroasă: 52 copii, dintre cari numai 3 sunt fete.

Recorduri de lungime

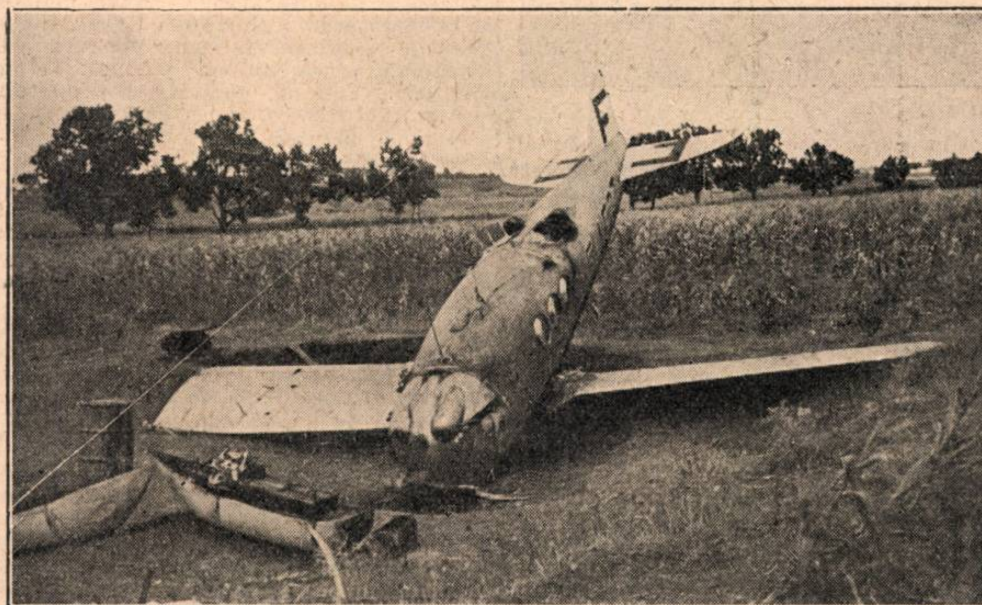
Cel mai lung cuvânt francez, a fost alcătuit în luna Februarie, anul trecut, iată-l: **„Visiophonospiritomatographe"**. Are exact 27 de litere şi nu-i tocmai uşor de pronunţat. Totuşi aproape că nu contează în comparaţie cu următorul cuvânt german: **„Zweizylindereinheitsheissdampfschnellzuglocomotive"**. (locomotivă cu vapori de 2 cilindri)...

50 de litere într'un cuvânt. Sfinte Sisoe!... Cum ne complicăm noi viaţa!...

„REALITATEA ILUSTRATĂ"
revistă săptămânală
REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Bucureşti, str. Sărindar 9
Telefon 306/67
PREŢUL ABONAMENTULUI

Pe un an întreg	Lei 300
Pe o jumătate an	„ 170
Pe trei luni	„ 90
PENTRU STRĂINĂTATE	
Pentru America	„ 800
Jugoslavia şi Cehoslovacia	„ 500

Director redacţional
NIC CONSTANTIN



Un avion al „Companiei Internaţionale de navigaţie aeriană", s'a prăbuşit lângă T.-Severin, din cauza unei pane la motor.

Din fericire, nu s'a înregistrat nici o victimă.

Fotografia noastră, este luată chiar la locul unde s'a prăbuşit avionul, la 2 ore după accident.

Anchetele noastre

Cum să fie sfârşitul.....?

Foarte adesea, ni se prezintă filme, care deşi sunt de o mare valoare artistică, totuşi displac publicului, din cauza sfârşitului. Americanii, de exemplu, întrebuinţează la 99 la sută din producţiile lor „happyend-ul", cu care cinefilii lor se declară satisfăcuţi. Rareori le plac un film la al cărui sfârşit eroii mor, sau sunt despărţiţi de către soartă. Dau ca exemplu celebrul „Torent" al lui Ibanez, care din cauza „End-ului", care n'a fost „happy", n'a fost primit aşa cum trebuia de către americani. Deci iată o problemă care l-a pus pe gânduri pe marele regisor german Richard Eichberg.

Am anunţat la timp că Eichberg a angajat pe admirabila interpretă Ana May Wony, că reia i-a încredinţat rolul titular din „Song" (Schmutziges Gold), în care marea tragediandă apare într'o creaţie extraordiniră.

Filmul a fost terminat şi Eichhberg sta pe gânduri: care să fie sfârşitul? Karl Vollmoeller termină romanul său „Schmutziges Geld" cu moartea eroinei. Dar dacă publicului i-ar place, ca eroii să-şi urmeze viaţa?

Şi iată cum a rezolvat Eichberg această delicată chestiune: Lucrând la terminarea ultimului tablou, a filmat scena: 1) aşa cum scrie în roman şi 2) uzând de un „happy end". A deschis o anchetă prin ziarele germane şi la 21 August „Song" a fost lansat la „Alhambra" din Berlin, cu sfârşitul votat de public: eroina trebue să moară. *Succesul a fost extraordinar. Biletele au fost vândute complect pentru 6 zile şi Eichberg se felicita că a apelat la votul publicului pentru rezolvarea importantei chestiuni.*

Dar filmul nu va rula numai în Germania ci în toate statele Europei, Americei şi .. Asiei. (Ana May Wong e chinezoaică). A întreprins deci aceiaş anchetă în toate ţările, prin revistele cele mai răspândite, dându-ne nouă însărcinarea pentru România.

Dăm mai jos scenariul filmului, cu ambele „end"-uri şi rugăm pe cititorii noştri a ne răspunde până la 10 Septembrie a. c. ce sfârşit ar dori să-l aibe filmul „Song" la noi:



Scena finală, soluţia I.

SCENARIUL.

Song, o frumoasă chinezoaică, care n'are pe nimeni pe lume, este salvată din mâna unor derbedei de către Jack Houben, venit în îndepărtatul port, spre a-şi câştiga aici existenţa ca artist în aruncarea la ţintă cu cuţite. Song urmează ca un câine pe salvatorul ei până la locuinţa sărăcăcioasă a acestuia. Jack o alungă dar Song se înapoiază, aducându-i cuţitul pe care acesta l'a perdut în timpul luptei. Deodată faţa lui Jack se luminează: Song i-ar putea fi ţinta vie în numărul său cu aruncarea cuţitelor. Proba reuşind, cei doi sunt angajaţi într'o tavernă de la periferia portului, unde Song se produce în dansuri chineze şi ca parteneră a lui Jack locuind chiar în coliba acestuia; el nu-i dă nici o importanţă, cu toate că ea îl iubeşte...

Gândurile lui sunt departe.. la timpuri mai bune când era partenerul balerinei Gloria Lee, de care era amorezat. Dar într'o zi, pe când se afla pe bordul unui vapor, văzând un pasager vorbind iubitei sale, s'a năpustit asupra acestuia, aruncându-l în mare. Ingrozit, Jack se aruncă după rivalul său spre a-l salva, însă prea târziu... astfel că se văzu nevoit să dispară din faţa Gloriei.. Toată lumea îl credea mort.

La această întâmplare se gândi Jack, când un placard cu portretul Gloriei, anunţă câteva spectacole ale ei în acel oraş. Gloria, devenită celebră este prietena bogatului om de viaţă Dimitri Alexi, care o conduce într'o seară în taverna unde Jack şi Song formează numărul de atracţie.

Aci Gloria recunoaşte pe fostul ei amant, reaprinzându-i flacăra dragostei pe care acesta o avea pentru dânsa... Song vede aceasta şi suferă.

In vârtejul pasiunei sale, Jack are o singură dorinţă: de a avea bani spre a-şi putea recăpăta dragostea Gloriei. Astfel el acceptă propunerea unor hoţi de a lua parte la atacarea trenului care transportă o mare sumă de bani. Sunt însă surprinşi de poliţie şi Jack, spre a nu fi arestat, se ascunde sub locomotivă. Trenul punându-se în mişcare, aburii fierbinţi ai locomotivei îi atacă ochii. Cu ajutorul micuţei Song, care l'a urmărit, Jack este adus acasă. Crezând că Song este aceea care l'a denunţat se năpusteşte asupra ei, spre a o bate. O luptă se încinge între cei doi când deodată Jack se opreşte în mijlocul camerei, ca nălucit: „Song... aprinde lampa... e întuneric!" ..Sărmanul orbise.

Doctorul chemat în grabă de Song spune că Jack trebue să suporte o operaţie, care costă 20 lire. Toată nădejdea orbului este în Gloria, pe care o aştepta... însă aceasta nici nu se gândia la dânsul. Song ducându-se la hotelul unde locuia Gloria, care trebuia să plece chiar în aceiaşi zi, îi cere ajutorul acesteia pentru salvarea lui Jack. Insă aceasta nici nu vrea s'audă şi ca să scape mai repede de Song, îi dărueşte câteva rochii pe cari dânsa nu le mai poartă. Rămânând singură în cameră, Song vede pe masă banii pe care Gloria i-a lăsat pentru acoperirea notei hotelului, sustrage 20 lire şi fuge acasă, unde se îmbracă în mantoul dăruit de Gloria. Jack intră în cameră şi simţind parfumul iubitei sale... se îndreaptă spre Song, îmbrăţişând'o: „...Iţi mulţumesc Gloria, c'ai venit.. sunt aşa de fericit!" Cu lacrămi în ochi trebue să afle aceste vorbe din gura aceluia pe care îl iubeşte In cele din urmă ea pune în mana nefericitului orb cele 20 lire pe cari le-a furat şi pleacă afară spre a-şi scoate mantoul. Intrand din nou în cameră, Jack, în culmea fericirei îi spune: „Gloria a fost aici şi mi-a dat bani. Du-mă la operaţie!" Jack este internat într'un spital şi Song trebue acum să danseze singură spre a-l întreţine. Intr'o seară, Dimitri îi propune să o scoată din mocirla în care se află şi îi procură un angajament la cel mai mare varieteu din localitate....

Timpul trece şi Song a devenit atracţia „Palace-Hotelului". Bogată, ea ocupă apartamentul Gloriei însă gândul ei zboară spre Jack, care mai este încă internat şi pe care îl amăgeşte mereu, venind în mantoul dăruit pe vremuri de Gloria, aducându-i flori şi bani. Jack nu ştie de succesul protejatei sale aşa că nu stă la îndoială că toate cadourile primite în timpul internării sale, n'ar fi din partea Gloriei.

Adus din nou în sărăcăcioasa-i locuinţă, el aşteaptă cu nerăbdare pe Gloria, care i-a promis că-l va vizita. Imbrăcată în mantoul Gloriei, Song, care se teme să-i spună adevărul, vine din nou spre a-l amăgi. Insă Jack, nerăbdător de a-şi revedea iubita, îşi smulge legătura de la ochi... şi descoperă înşelătoria. Ca un tigru el se năpusteşte asupra micuţei Song, şi o asvârle afară iar el aleargă la teatru, unde află că Gloria a părăsit oraşul de 2 luni. La tavernă află şi de succesul lui Song şi presimţind intenţiile lui Alexi, pleacă la „Palace" spre a o smulge pe aceea care l'a salvat, din mâinile bestiei. Intr'adevăr, atotputernicul Alexi îi propusese frumoasei Song să fie a lui, dându-i răgaz că până în seara aceea, după reprezentaţie, să-i dea răspunsul. Jack se strecoară până pe terasa hotelului, unde Song, în mijlocul cuţitelor ascuţite se produce în periculosul dans. Aceasta îl vede şi cade jos leşinată.. Vârful unui cuţit peste care a căzut, îi străpunge pieptul:

SFARŞITUL I. — Ca un nebun, Jack ridică rănita şi în stare gravă o aduce acasă la el. Orice îngrijiri medicale sunt inutile, rana atingând inima rănitei Cu lacrămi în ochi, Jack imploră mila cerului pentru aceea care l'a salvat.. însă desnodământul fatal se apropie.. Song mai deschise odată ochii: „Iartă-mă Song... nu mă părăsi... te iubesc" îi spune Jack cu ochii lăcrămaţi. „Jack, nu mai plânge.. Te mai dor ochii?" şi mângâind părul iubitului, mâna îi alunecă încet şi cade obosită pe scândurile patului. Nefericita murise.

SFÂRŞITUL 2. — Jack aduce rănita acasă unde aceasta îşi revine în fire. De abia acum recunoaşte Jack sacrificiile pe care le-a făcut şi nu o va mai lăsa să plece de lângă el...

* * *

Şi acum.. care sfârşit vă place?

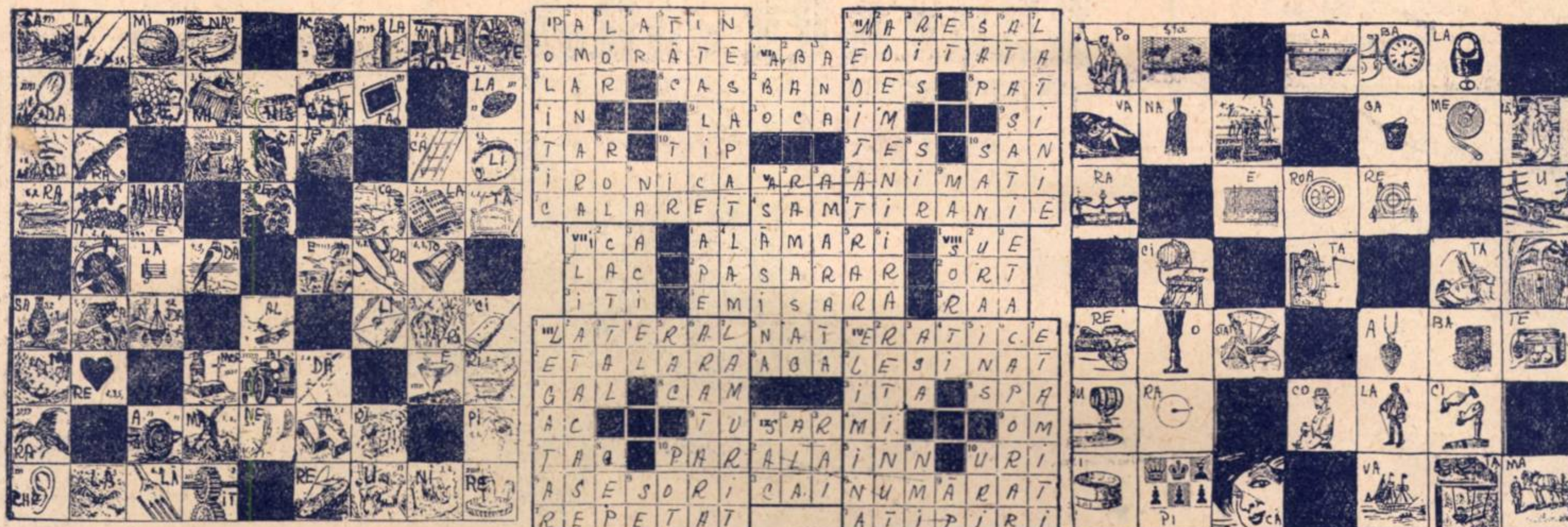
LITTLE LEKMELARN

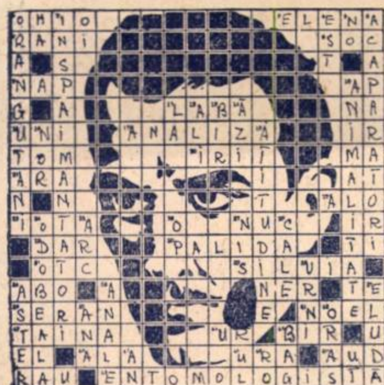
Răspunsurile vor fi adresate redacţiei, menţionându-se pe plic: pentru ancheta „SFARŞIT", *până la 20 Septembrie crt. Rezultatul va fi publicat.*

Deslegările jocurilor se primesc la redacţie până la 10 Oct. cor. Fiecare joc acordă deslegătorului un număr oarecare de puncte. Cel care obţine numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri, din numerile 33, 34, 35 şi 36, va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al doilea e de 5000 lei; premiul al treilea 300 lei. Următorii şapte deslegători primesc câte un volum din operile autorilor renumiţi. Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 20 Octombrie 1928.

Jocurile „Realităţii Ilustrate"

Sub conducerea d-lui CONSTANTIN MASSU





Joc No. 3 - Golf de cuvinte
Atena arena irena irina drina
doina moina molna volna vilna
Viena

Joc No. 4 Muzical
Semiramida

No. 28 Joc No. 9 - Golf de cuvinte
Avion: avion arion ..gon - oogon
pogon polon pilon PILOT

Joc No. 3 Golf de cuvinte
LAMPA Lamba limbă limfă
litfă litfe lime - lime - sime
SANIE

Joc No. 4 Logogrif
MA - MAC - MACA - MACAR - MACARA

No. 25 Joc No. 2 - Şaradă
lurc am an - lurcoman

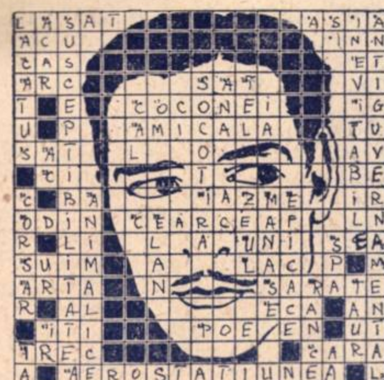
Joc No. 3 - Metagramă
Sută hulă mulă cută hula

Joc No. 4 Golf de cuvinte
Sibiu Siriu Siria Săria Sărma
Sarma stima Stime Stire
stare atare amare Amara

No. 26 Joc No. 5 - Golf de cuvinte
CAHUL CAIUL CAIUS CARUS CARAS
CARAI CARII CALII BĂLII

Joc No. 4 Metagrama
Arad aran avan aras

No. 27 Joc No. 2 - Palindrom
Zăvaz



Dezlegătorii pe luna Iulie

Au întrunit numărul cel mai mare de puncte (125), rezolvând exact toate jocurile următorii trei:

Petre Antoniu, Cetatea Albă, câştigătorul premiului de 1000 lei.

Victor Stănescu, Alba Iulia, câştigătorul premiului de 500 lei.

Victor V. Ionescu, Bucureşti, câştigătorul premiului de 300 lei.

Au câştigat câte o carte:

Const. P. Horjea, Câmpina (120 puncte); Nicolae F. Nicolau, Focşani (115 puncte); Const. Cojan, Focşani (120 puncte); E. Romanescu, Strehaia Mehedinţi (115 puncte); Lionel D'ally, Buzău, (110 puncte); Aurora Popovici, Băile Herculane; Traian Perieţeanu, Bucureşti.

Au mai soluţionat jocurile următorii:

Albota Argeş: Ştefan Ştefănescu 85.

Arad: Mandache Ion 75; Alexandru Iasomie 85; Rusescu Gheorghe 95; Urziceanu Vasile 65.

Băile Herculane: Aurora Popovici 125.

Bălţi: A. Weinberg 35.

Bârlad: Gârlă C. Matei 10.

Bazargic: Ghizale Dumitru 95.

Bistriţa: Aurel Moldoveanu 100.

Brăila: Mara Trandafirescu 40; Gabril Ivanov 15; Teodor Stamate 95; I. Carod 80; Lenuşa Anagosta 100.

Braşov: Bubi Scheffler 100; Nicu Gheorghiu 95; Alexandru Pârvulescu 70; Alexandru Ivan 85; Nicu N. Ivan 85; Andrei N. Ivan 85; Paraschivescu D-tru 75.

Bucureşti: Sideriu Aurian 100; Traian Perieţeanu 125; Victor Ionescu 125; Niculae C. Georgescu 90; Irène D. Y. 100; Sandi Săvineanu 105; Titi Ghiţescu 120; Jeana Ionescu 110;

Buzău: Lionel D'Ally 110; Traian G. Roman 90; Dan V. Heraru 15; Romeo Schneidero 85; Nicu Zamfirescu 100.

Calafat: Raymond Isac 93.

Călăraşi: N. N. Dumitrescu 55.

Caliacra: Bunescu Ovidiu 90: Dănescu Niculae 80.

Câmpina: Cànst. P. Horjea 120; Cernăţescu Petre 105.

Cluj: Costescu Alex. 90; B. B. Stănescu 105.

Constanţa: Ion Salin 97.

Craiova: Teodor Niţulescu 97; Jenica R. Rabeca 95; Gicu Popescu 100; Nuţi Avramescu 100; Vasile Turculescu 105.

Dărmăneşti-Bacău: Stoian I. Popovici 95.

Drăgăşani-Vâlcea: Victoria Mihuţescu 100; Valerian Mihuţescu 100.

Focşani: Niculae F. Nicolau 115; Constantin Cojan 120.

Galaţi: Teich Nestor 75; Necolai D. Aufosungen 100; Reghina D'Egojeichen 100; Silvestru Dumitru 30; Vasiliu C. Nicolai 30; Costică T. Arimescu 95; Anton Logofătu 65; I. Popescu 95; Georgescu C. Ioan 90; Moses Fendler 90; Heinrich Herşcovici 95.

Govora: A. Atanasoff 20.

Iaşi: Fr. Donnenfeld 105; Emil Launy 90.

Ileni-Făgăraş: Octavian Metea 90.

Ismail: Schachter Iancu 95; Leonardo I. Motmiak 100.

Ocna Sibiului: Maria I. Giosan 20; Marica Gomoiu 20.

Ochiuri-Dâmboviţa: Bădulescu I. Dumitru 55.

Odobeşti-Putna: Iosif Avram 105; Const. Gr. Mihai 100; Iancu Avram 105.

Piteşti: Ioan Polizu 100; Vasilescu Dumitru 90; Haralambie Neradzis 75.

Ploeşti: Iahodaia 85; Alexandru Marinescu 90; I. Duţu 105.

Poiana-Câmpina: Gh. D. Ionescu 95.

Roman: Plut. Bucătariu 10.

Romanaţi: Ghiţă Cojoacă 60.

R.-Vâlcea: Puica Drăguşanu 85.

Schinen-Bacău: Const. Mardare 80.

Slatina: Polichroniade Dumitru 85; Constantin Stoian 85.

Strehaia-Mehedinţi: Emil Romanescu 115.

Ţăndărei-Ialomiţa: Trăinel Roman 90; George Istrate 90.

Tg. Ocna: M. Herşcovici 100; Bercu Enghelberg 95; Gusty Segal 60;

Tătăreşti-Basarabia: Mihail Săndulescu 30.

Teleorman: Bubi Poper 100.

Timişoara: Joiţa Toboşaru 30; Isăceanu Constantin 85.

T.-Severin: Aurel Dumitrescu 95; Constantin Roateş 105.

Joc No. 1 Cuvinte sinonime

(10 puncte)

Se dau următoarele cuvinte: Slabi — omenesc — statornici — lâncezeală — înstrăinaţi — soartă — amestecaţi — suprimare.

Să se găsească sinonimele lor, aşa ca iniţialele, citite de sus în jos, să dea un cuvânt, iar finalele, citite de sus în jos, să dea sinonimul lui.

Joc No. 2 Enigmă

(5 puncte)

Ce amiral englez este format dintr'un romancier şi un mareşal.

Joc No. 3 Golf de cuvinte

(10 puncte)

Se dau următoarele două cuvinte: Galia-Paris. Să se ajungă pe calea cea mai scurtă, dela cuvântul Galia la cuvântul Paris, schimbându-i-se pe rând câte o literă.

REALITATEA

ANUL II, No. 34
8 Septembrie 1928

ilustrată

20 PAGINI
Apare Sâmbătă



O ultimă fotografie a simpaticei artiste americane CLARA BOW

Angajată de Metro - Goldwyn - Mayer, această interpretă de comedii, a isbutit în scurt timp să atragă atenția, nu numai a întregei Americi ci și a Europei.

REALITATEA ilustrată

ANUL II, No. 35
15 Septembrie 1928

20 PAGINI
Apare Sâmbătă



MODA PĂRULUI TUNS LA ŢARĂ

O săteancă, cu cosiţele tăiate.

Preţul 8 Lei

Cea dintâi zi de şcoală

NEPOŢELUL meu n'a făcut nici o poznă cât am fost musafirul părinţilor: nu a tras nici pisica de de coadă şi nici pălăria mea n'a intors'o pe dos. Melancolic, absent ca un poet şi plouat ca un îndrăgostit a cărui dulcinee n'a venit la întâlnire, nepoţelul meu stătea intr'un ungher, cu un deget la frunte şi cu altul în nas.

— Ce-are feciorul tău de-i aşa de cuminte? Nu cumva e bolnav?

— Aş, e ingrijat. Mâine se 'ncepe şcoala. E pentru el intâia zi de şcoală.

A, haiducul, i s'a înfundat! Adio jocuri şi pozne, adio viaţă fără griji ..

Inchee un capitol şi el, — şi 'ncepe acum altul.

In dimineaţa plumburie de toamnă porţile şcolilor s'au deschis, largi, şi în băncile cari au dormitat vara 'ntreagă se grămădesc copiii. Ochii sfredelitori au contemplat, la inceput sfioşi, pe urmă îndrăzneţi, tabla, catedra şi pozele murale, cu tendinţe morale.

Un fior stânjeneşte elanurile copilăriei fragede, un gând cenzurează gestul sglobiu şi strigătul spontan: cea dintâi zi de şcoală!

Domnul cu păr bălai, cu roze în obraji a 'mplinit şeapte ani şi a urcat o treaptă pe scara vieţii. Sub privirile în cari azurul cerului se resfrânge încă imaculat, au rămas păpuşa, cercul, soldaţii de plumb, jocurile şi jucăriile celor şeapte ani expiraţi. Deasupra, un şir de trepte mute, pe care paşii copilului le va urca încet, pe nesimţite, cu tot mai multă încredere şi tot mai mult avânt.

Linişte ca într'un templu. Apoi glasurile pornesc să ciripiască, privirile se familiarizează, mişcările devin libere, desgheţate. In curând clasa care era un templu, a devenit un stup.

Copilul mângâe acasă, abecedarul.

Silabiseşte primele slove şi face eforturi să prindă tâlcul lor. O literă, două: o-m, om .. Ştie acum ce-i omul. *Mai târziu va şti şi ce e* omenia.

...In clasă, la rând, capete blonde, capete cu păr negru ca noaptea, ochi visători şi ochi neastâmpăraţi.

Dascălul, pe catedră, — Guliver în ţara făpturilor pitice, — predă lecţia şi guvernează cu o gravitate asaltată de-un zâmbet, poporul nou de suflete gingaşe care va trece mai departe aşa cum au trecut generaţii după generaţii pe lângă el, el Guliver şi ei liliputanii.

Şcoală de la periferie. Copii de bogdaproste, îmbrăcaţi pirpiriu, svânturateci, inteligenţi. Vin de-acasă cu porniri plebeene, şi dascălul va avea cu şcolarii de furcă.

— Diavole, de ce vii tu la şcoală?

— Ca să 'nvăţ.

— Şi ce vrei să te faci când ai să fii om mare?

— Şofer.

— De ce?

— Ca să mă plimb.

— Dar tu, fetiţo cu ochi de drac?

— Eu, profesoară

— Şi de ce profesoară?

— Ca să stau pe catedră şi să le pun pe fete la arest.

Redeschiderea noului an şcolar pune pe tapet, din nou, problema cărţii Cartea nu e încă aşa cum ar trebui să fie. In primul rând e scumpă. In al doilea, nu-i frumoasă. In al treilea rând, spiritul ei nu corespunde încă, pe de-antregul, cerinţelor momentului.

Cartea trebue să fie un prieten care să dea totul copilului, şi să nu-i ceară în schimb nimic.

Din păcate, copilul nu găseşte până acum intr'însa prietenul acesta.

ION PAS



BULETIN SĂPTĂMÂNAL

BALCANII sunt în febră: în Albania şi în Turcia febră regală, în Grecia febră tropicală. In Albania febra s'a încheiat prin încoronarea lui Ahmed Zogu care, odată cu sceptrul şi coroana, a primit şi un titlu: *Zogu I.*

Războiul a răsturnat câteva tronuri şi a suprimat câteva dinastii. Iată însă că, la zece ani după încheerea războiului, se înalţă un tron nou şi se creiază o dinastie nouă.

Balcanii sunt totuş un ţinut aducător de surprize deconcertante, iar Albania s'a dovedit o ţară care nu pune preţ pe forme şi pe vieţi. Albania e o fată cu năbădăi.

Rămâne de văzut dacă prestigiul şi energia noului rege vor impune mai multă statornicie şi o mai temeinică judecată capriciosei ţări.

* * *

FEBRA regală a cuprins, dealtminteri, şi fostul imperiu al padişahilor, devenit azi republică. Gazi Kemal, Viteazul Kemal, preşedinte al republicei turceşti, vrea să se încoroneze rege, la Angora. O dorinţă, în definitiv, legitimă: Kemal are drept la orice, căci el şi-a salvat ţara de la pierire.

Dar e surprinzător că, duşman al formelor, sobru în toate acţiunile sale, înlocuind fesul cu pălăria melon, Kemal ţine să schimbe acum burgheza pălărie cu ...... o coroană.

Febră, — febră regală...

* * *

INTRE timp, Grecia e bântuită de febră tropicală. Aproape o jumătate de milion de victime Boala este primejdioasă. Boala a călătorit şi a ajuns până la noi, adusă de călători din Grecia.

La Constanţa au fost constatate câteva cazuri, dar din fericire s'au luat grabnice măsuri de izolare astfel că bântuiţi de atâtea nenorociri, vom fi cel puţin scutiţi de dengue, — aşa îi spune boalei.

* * *

O dramă la un hotel din Capitală: un căpitan a împuşcat un locotenent şi-o femee, şi-apoi s'a sinucis.

Tot febră şi aceasta, dar febră amoroasă.

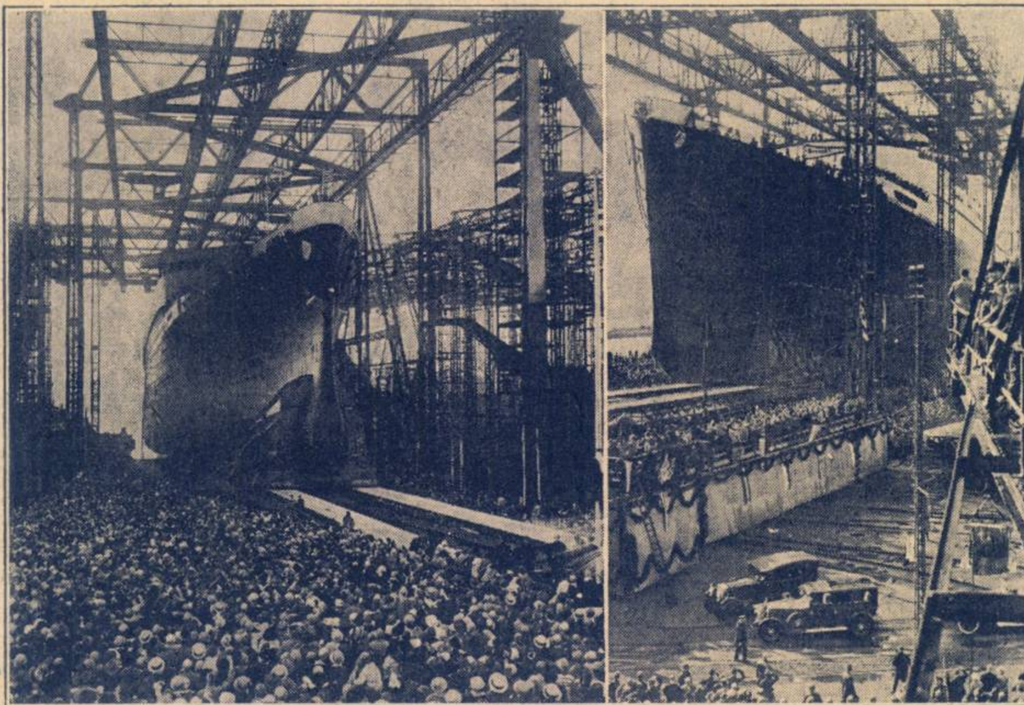
IAR în chestia optanţilor Ungaria joacă pe două tablouri cari îi vor fi în cele din urmă fatale: agită chestia optanţilor pentru a forţa revizuirea tratatului de la Trianon, şi agită chestiunea tratatului pentru a forţa soluţionarea în senzul cerinţelor lor a problemei optanţilor.

Manevră care ar putea fi calificată şantaj. Manevră care poate fi considerată politică greşită şi cu urmări funeste.

Un monument lui Tudor Vladimirescu la Severin



Proectul monumentului ce se va înălţa la Severin lui Tudor Vladimirescu.



La Bremen, au fost lansate acum câteva zile, cele mai mari transatlantice din lume, aparţinând flotei comerciale germane. La stânga, „EUROPA" şi la dreapta „BREMEN",—cum au fost botezate,— în momentul lansărei.

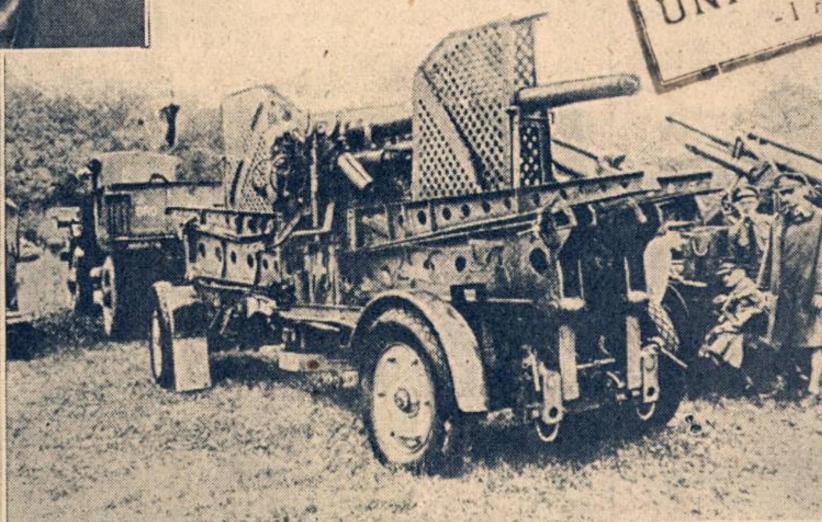
OAMENI FAPTE ȘI IDEI



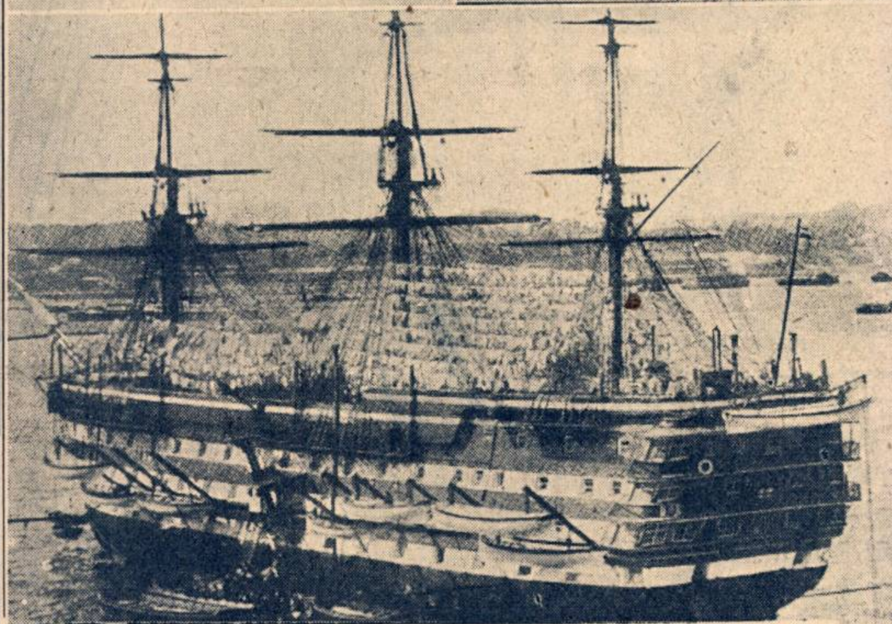
M. S. SKANDERBEG III (Achmed Beg Zogu), noul monarh al regatului albanez, care a depus jurământul la 1 Septembrie 1928.



Avionul inginerului Cierva, care grație unui dispozitiv de helice suprapuse, permite decolarea și aterisarea verticală, precum și menținerea in poziție fixă in văzduh.



UN NOU TUN ANTIAERIAN CONSTRUIT IN AMERICA.
Noul tip calibru 75 al tunului antiaerian adoptat de armata americană. E cel mai precis tun antiaerian, care a fost experimentat vreodată.



Vechile corăbii ale marinei de război engleze, au fost transformate in cazărmi plutitoare, pentru oamenii de trupă, decongestionându-se astfel vasele de război, in timpul nopței.



DENTISTICĂ MODERNĂ. La Berlin un dentist procedează la extragerea fără durere a dinților și măselelor, grație unui magnet puternic, dupe ce dintele bolnav, a fost prins in-tr'o cuirasă de oțel cu arcuri.

Acuzata

de Gh. Brăescu





ERA cam prin postul paştelui. La Vaslui se judecau procesele la curtea cu juri. Sala mică a teatrului comunal gemea de lume. Se strânsese oameni din tot judeţul. Peste marea de capete, plutea un miros greu de cojoc şi de praz. In rândurile din faţă stăteau cu batista la nas, cucoane nostime, venite să asculte pledoariile avocaţilor şi procurorului, cavalerii târgului, impresionaţi de roba preşedintelui, grav, cu barbişon şi chel.

O gardă sdrenţuită de dorobanţi cu schimbul dete cu chiu, cu vai, onorul şi aprodul anunţă:

— Curtea!

După magistraţi luară loc pe scenă, juraţii. Domnul Alecu, bărbier cu stare, căzuse prim. Sufla greu, năduşind de consideraţie, cu mâinile pe piept, pătruns de răspundere, hotărât să fie sever şi la anul, dac'o ajunge cu sănătate, să-şi facă un rând de haine negre La dreapta şi la stânga lui, stăteau smeriţi, curăţel îmbrăcaţi, privind drept, cu mâinile pe genunchi ca la fotograf, un locotenent încruntat, la pensie, câţiva proprietăraşi blajini, alegători la colegiul I, un băcan — moldovenii zic *bacal* — un măcelar plin de sănătate şi doi cârciumari rivali dela bariera Crucii, certaţi cu măcelarul pentrucă tăiau mascuri în zilele de sărbătoare.

Se judeca procesul unei femei, acuzată că şi-a omorât bărbatul.

Aprodul strigă:

— Marghioala lui Neculai Netcă!

O stârpitură de femee, şchioapă, searbădă, fără gând în ochii plini de suferinţă, se apropie sfioasă, îmbrobodită cu tulpan sărac eşit de soare şi se opri slabă ca nădejdea în mila oamenilor.

— Marghioala lui Neculai Netcă, tu eşti? întrebă judecătorul.

— Eu răspunse femeia, după ce se uită cu bănuială împrejur.

— De ce nu răspunzi?

— Este o idioată, domnule preşedinte. Rog pe domnii juraţi să ia notă, întrerupe avocatul, apărător din oficiu, jalonându-şi dela început pledoaria şi se aşeză privind înapoi, clătinând din cap cu competenţă, făgăduind mulţimii ispravă.

— N'aveţi cuvântul... Cum te chiamă?

— Marghioala

— Marghioala şi mai cum?

— Nu ştie...

— N'aveţi cuvântul... Marghioala şi mai cum?

— Marghioala lui Neculai Netcă.

— Vedeţi, că ştie, observă provocator procurorul.

— Dac'o întrebaţi de două ori..

— V'am mai spus, n'aveţi cuvântul... Apropie-te, nu te teme... De câţi ani eşti?

— D'apoi dă, eu ştiu?

— Când te-ai măritat?

— Anţărţ... nu anu ista, celălant...

— Eşti acuzată că ţi-ai omorât bărbatul, recunoşti, e adevărat?

— Adevărat.

— Cu ce l'ai omorât?

— Cu toporul.

— Ce ai avut cu el?

— Dacă nu putem trăi...

— Te bătea?

— Păi...

— Când te bătea?

— Hojma... Vine dela crâşmă, mă puné să-i trag ciubotele şi dacă nu putém, că era ude, mă lua la batae şi mă da afară pe giscol..

— De ce nu l'ai lăsat?

— Un' să mă duc?... Dac'o murit tătuca.. fraţi n'am... şi's numai eu singură.. Că mămuca s'o măritat de-al doilea şi nu vrea să mai ştie de mini...

— In seara când l'ai omorât, te-a bătut?

— Ni-o dat numa două palme...

— De ce ţi-a dat două palme?

— Că n'am aprins lamba.. n'aveam decât un chibrit şi-l ţineam când o veni el, că nu era gază destul... Şi cum o intrat pe uşă, ni-o tras două palme, de-am gândit că mi-o eşit ochii... că la ce stau pe întunerec... Am aprins lumina şi n'am zis nica.. Ce era să mă pun cu el, că tot din pricina lui am rămas şchioapă...

— Când, cum?...

— O lună după ce ne-am luat... O dat cu paru'n mini şi ni-o rupt chicioru, că di ci n'am făcut măliga.. Dacă era de muncit, munciam ca o roabă... căram apă, aduceam lemne, eşiam şi la prăşit şi la secere..

— Şi cum l-ai omorât?

— Aşa cum vă spuneam... Ni-o dat două palme şi l-am lăsat.. zic, să nu-mi pun mintea cu el... Şi am luat mâţu 'n braţe, că umbla pi gios şi mi-era să nu-l calce, că ei aghie să ţiné pi chicioare di beat ci era... Şi numa ci am luat mâţu...

— Ce?

— Un mâţişor, săracu.. Numai atâtica era... l'am găsit în drum, într'o zi când am venit la târg cu o leacă de fasole... Atâta suflet era 'n casă... dacă n'am pe nimini.. Copchii nu ni-o fost dat dela Dumnezeu să am...

— Mai departe...

— El dac'o văzut aşa s'o repezit la mini ş'o zis: Proasto, ci stai cu mâţu 'n braţe şi l-o luat şi l-o călcat în chicioare...

— Ei, şi pe urmă?

— Am pus mâna pe topor şi l-am pălit în cap, ş'o chicat gios...

— Iţi pare rău?

— Di ci să-mi pară rău, mărturisi femeia ştergându-şi nasul... Dacă lui nu i-o fost milă de-un dobitoc..

Juraţii au achitat-o. Cucoanele au bătut din palme. La uşă, domnul Alecu primea felicitări.

— Bravo, domnule Alecu, bine ai judecat... La ce să omoare mâţu femeii?...

— Par'că de asta.. Ehe... o avut noroc că i-o rupt chiciorul, altfel vidé ie pi dracu...



PITORESCUL ROMÂNIEI. — Adăpatul cailor.

Expoziția canină și concursul de vizuină la Tg. Mureș



1 și 2, D-na și d-nul Călugăru; 3, D-nul Kovach; 4, D-nul Leuca;



Rita cățea de 7 ani



Doi concurenți.

• Filiala Tg. Mureș a „Reuniunii române a prăsitorilor de câini", care-și are sediul la Cluj, a organizat în luna trecută o expoziție canină și un concurs de vizuină, care a reușit minunat. S'au expus peste 100 exemplare, dintre care 80 câini de rasă pură (cu pedigrée român). Materialul de foxterieri (35 de exemplare) s'a prezentat în mod excepțional. Pentru prima dată s'a adoptat clasificarea după sistemul englez (după puncte). •

• S'au distins produsele caniselor: Smoothhaired, Elite, Eugeron, Dela Mureș, Estella și Hubertus. •

• Dintre amatorii chinotechnici, cari au participat, menționăm între alții pe d-nii Lt. Col. Bozac, Ciaclan, Leuca, Cpt. Călugăru, Dr. Bran - Cluj, Kovach, Scheer, Erdelyi, Fenyő, Baron Banhidy, Contesa Zay, de Zelinsky, d-na și d-nul Grishaber, Gyarmathy - Arad, cari au îmbogățit expoziția cu frumoase exemplare de rasă pură ca: dogi germani, câini de aret germani, și englezi, bulldogi francezi și englezi, dobermani, bursucari țepoși, câini lupi germani și unguresti (dulăi), pudeli pitici, cocker, etc. •

• Afară de premiile acordate de R.R.P.C. prin arbitrii ei, s'au distribuit câștigătorilor, frumoase și valoroase premii de onoare, donate de publicul entuziast al orașului Tg. Mureș. •

• Meritul organizării expoziției revine d-lui dr. Man, președintele filialei. •

• Fotografiile pe care le reproducem ni-au fost trimise de d. căpitan medic, dr. Gh. Bran, prietenul revistei noastre. •



PREMII DE ONOARE



Pui de câine-lup



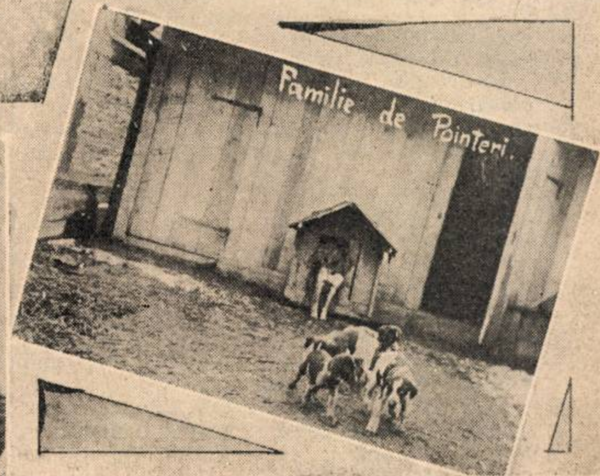
Cățelul și .... pisicuța.



Pointeri.

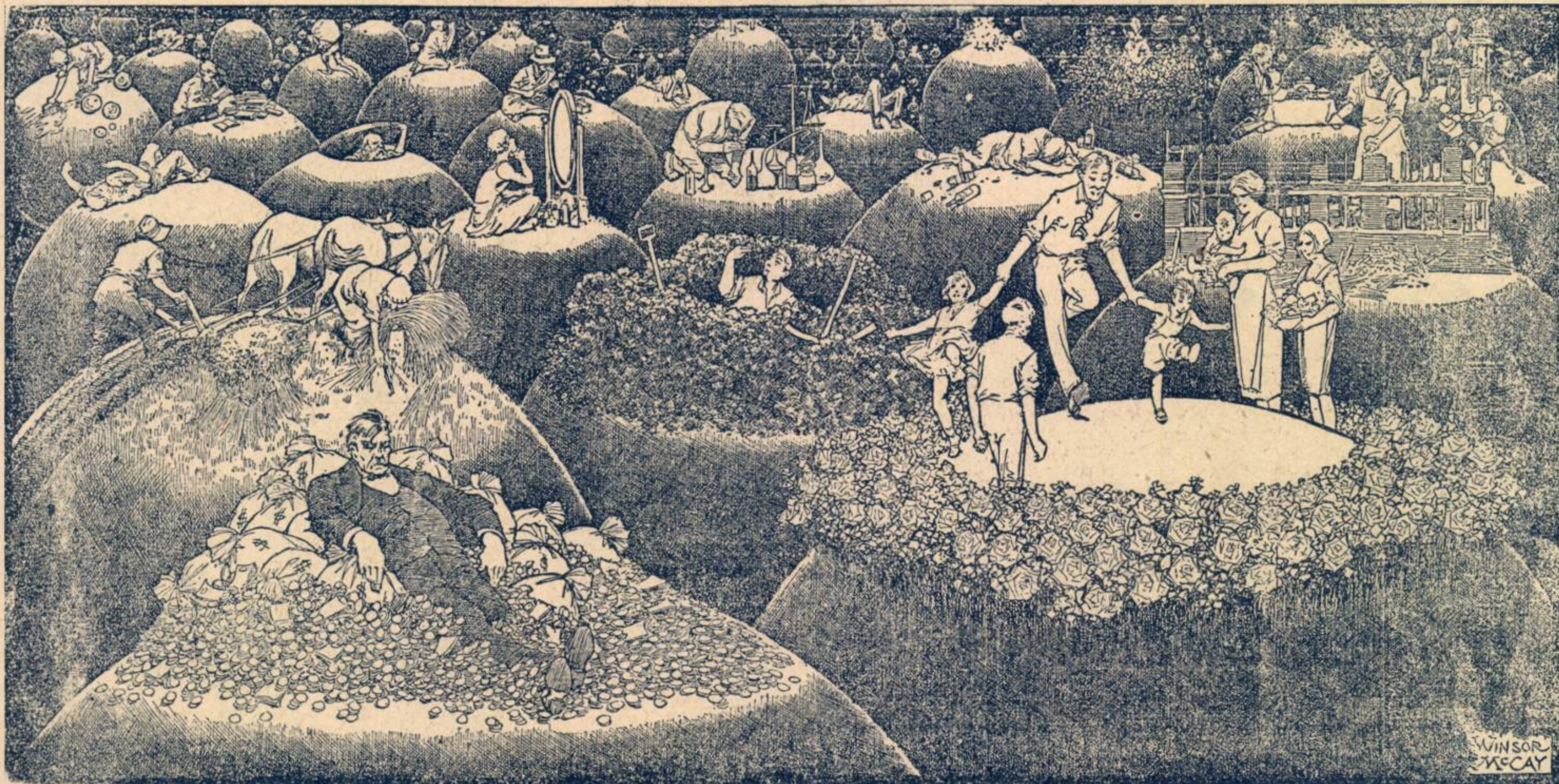


Lt. Damian cu Rita.



Familie de Pointeri.

Fiecare dintre noi trăeşte în lumea sa



Viaţa este felurită, după cum sunt şi oamenii.

Cu toţii trăim în această lume largă, cu 25.000 km., în jurul nostru, în aşteptarea zilei când vom porni spre tărâmuri necunoscute. Dar cu toate că trăim împreună, în această lume fiecare dintre noi îşi creiază totuşi câte o mică lume separată, pentru sine.

Desenul pe care vi-l prezentăm aci arată câţeva lumi îngrădite, înfăptuite de oameni în concordanţă cu sentimentele şi interesele respective. Lumi individuale în care-şi petrece viaţa fiecare dintre noi, sau fiecare grup familiar de-al nostru.

Fericiţi sunt acei cari isbutesc să-şi creeze o lume folositoare de muncă cinstită şi bună învoire.

Pentru acei cari gândesc, viaţa este o comedie, iar pentru acei cari simt — o amară tragedie.
Horace Walpole

LUMEA, socotită cea mai bună sau cea mai rea, pe care un bărbat şi-o făureşte pentru sine, poate fi văzută în desenul de mai sus.

In stânga, unul e culcat pe grămezile de aur strânse de el însuşi. Nu trebue să-l invidiaţi.

In dreapta, unul a creat o mică lume fericită, pentru propria-i familie, trăeşte în sânul ei şi se desfată. Bărbatul cu soţia şi copiii din această mică lume de flori şi fericire şi-au făurit lumea cea bună.

Copiii voştri vor privi cu interes desenul nostru şi vor voi desigur să desluşiască menirea şi numărul atâtor lumi diferite.

In stânga, înapoia omului culcat pe aur, un plugar îşi lucrează pământul cu sârguinţă. Pentrucă *munceşte*, viaţa lui are o valoare.

In mijloc, minerul, călăuzit de speranţă, înaintează în adâncul negru al pământului, încredinţat că lovitura următoare de târnăcop îi va da stăpânirea aurului. Viaţa sa nu-i risipită. Oamenii aceştia, cari caută aur, cheltuesc vreme şi bani mult mai mult decât valorează aurul, atunci când îl găsesc.

In dreapta, înapoia familiei fericite, vedeţi *constructorul*. Acela care construeşte, crează; lasă pe acest pământ ceva ce nu exista înaintea lui. Nu trăeşte zadarnic, trăeşte satisfăcut.

Mai vedeţi apoi lumea deşertăciunilor, întrupată de femeia cu dresuri, care stă tolănită în faţa oglinzii.

In dreapta acesteia, e lumea ştiinţei. Chimistul cu preparatele sale, lucrând la probleme care însemnează viaţa prelungită, mai multă sănătate, o mai bună cristalizare a speţei omeneşti — dar, în acelaş timp mai multă *forţă de distrugere.*

Zece mii de poeţi, filozofi şi oratori, au descris marea noastră lume rotundă. Emerson spunea că *„aceluia îi aparţine lumea care poate privi prin cerinţele ei"*.

Inainte de a cunoaşte însă lumea, trebue să se ştie ceeace este într'însa *real* şi ireal.

Printre celelalte lumi văzute mai sus, e şi aceia a beţiei, căreia atât de mulţi nefericiţi îi închină viaţa. Corpul omenesc zăcând colo, în mijlocul sticlelor goale, înfăţişează decăderea şi nenorocirea a milioane de suflete omeneşti.

Şi mai sunt şi multe alte lumi; lumea acelor „pierde-vară" cari lenevesc şi nu se îngrijesc de nimic. Vor afla însă aceştia, mai târziu, că lumea ştie să-i înveţe să se îngrijească. Lumea cărturarilor, o lume fericită. Lumea celor cari fac munci grele, dar cărora, din fericire, cu cât înaintăm în secole, mecanica le aduce uşurare.

Marele gânditor francez, *La Rochefoucauld*, autor a nenumărate maxime, a spus: *„Acela care-şi închipue că poate lucra în afară de marea lume, se înşală amar — acela însă, care crede că lumea nu poate trăi fără dânsul — e şi mai greşit"*.

Fiecare e menit să respecte orânduirea marei lumi, chiar din timpul când îşi încordează forţele pentru crearea micei sale lumi separate. Fiecare e dator să-şi aibe un rol folositor fie cât de mic. Noi nu trebue să fim înspăimântaţi de mărimea acestei lumi şi nicidecum de aşa numiţii *„oamenii ei mari"*. Dar, nici să avem porniri pentru nerecunoaşterea valoarei lor şi nici să dispreţuim propriile noastre micimi.

Şi aşa, prin *muncă folositoare*, putem obţine fericirea.

Tineretul speră în toate, se încrede în totul. Un copil, plânge şi cere luna, gândeşte că o poate căpăta. Băeţi sau fete tinere vor să cuprindă, să poseadă întreaga lume. Tineretul vrea s'o vadă în întregime, s'o aibe şi s'o guste toată.

Puţini muritori se pot numi moştenitori ai pământului. Un Alexandru cel Mare sau un Napoleon au putut mai întâiu, să se impună cu forţele lor armate, apoi să impună legile lor la milioane de fiinţe omeneşti din nesfârşitele teritorii robite. Dar, ei s'au dus, lumea a rămas pe loc şi pământul nu s'a schimbat.

Marile genii evadează întâmplător din mijlocul făpturilor omeneşti, asemenea fulgerilor printre nouri. Ei strălucesc în lumina glorioasă a *„nemuritorilor"*. Geniul de astăzi este numai *„promisiunea"* primitivă a unui viitor secol.

Pământul acesta, deşi crispat uneori de cataclisme grozave, are de parcurs miliarde de ani de existenţă. Pentru milioane de ani, mai mulţi bărbaţi ştiinţa şi înţelepciunea lor, se vor desvolta.

Trecutul omenirei e glorios, luând în consideraţie că totul ce avem astăzi a fost înfăptuit într'un interval relativ scurt: în cei 12.000 de ani cari ne separă de epoca de piatră. Dar peste 1000 de secole, cât de neînsemnate şi de hazlii vor apărea toate cele ce privim astăzi sub aureolă de miracol!

Cei trei scriitori ai lumei, socotiţi astăzi mai mari, Homer, Dante şi Shakespeare, nu vor mai fi citiţi peste o mie de secole. Peste secolele cari se vor scurge, operile lor vor apărea copilăreşti, după cum vor fi văzute şi celelalte lucrări ale marilor artişti, oameni de ştiinţă sau muziciani.

Totul constă în a îndeplini bine *ceeace facem* şi în a face *lucrul cel mai bun* pe care suntem capabili să-l îndeplinim.

In asta se găseşte proba utilităţii.

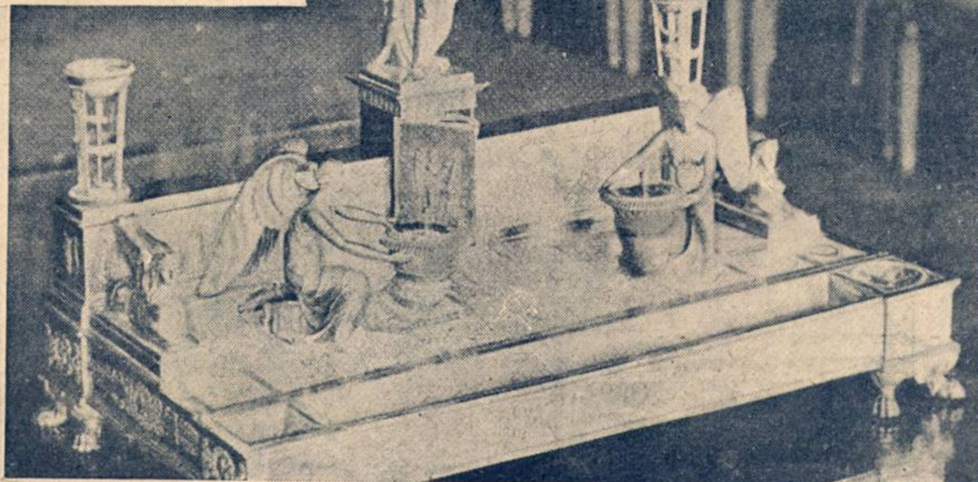
Fericirea rezidă în *mulţumire*.

Alexandru cel Mare, în goana sa de-a cuceri *„mai multe lumi"*, — deşi într'adevăr n'a pus stăpânire nici măcar pe un sfert din pământul lumii — luptând împotriva beţiei şi a molimelor, omorând la nevoe pe cei mai buni prieteni ai săi, figurează în istorie drept una din cele mai mari figuri. Dar, orice bărbat care posedă o căsuţă, o familie, prieteni şi *mulţumire*, este de un milion de ori mai fericit decât Alexandru, Cezar sau Napoleon, strânşi toţi trei la un loc.

Lucrul cel mai de seamă este să fim mulţumiţi cu *destul*, să simţim că viaţa noastră este de folos şi să ne îngrijim mai întâiu de aceia din jurul nostru, cari au dreptul să depindă de noi, respectând în totul cele trei noţiuni: *înţelepciune, generozitate şi dreptate.*

Curiozităţi

O CĂLIMARĂ ISTORICĂ. A servit la semnarea tratatului internaţional din 1860, iar la 27 August crt., la semnarea pactului Kellogg. Este sculptată complect de mână, în onix.



Vestitul obelisc „Washington", din capitala Statelor-Unite, a fost transformat de curând, în coloană de ancorare a dirijabilelor.

Regina Aerului. MISS MABEL BOLL, regina diamantelor, vrea să-şi schimbe titlul, în regina aerului; va porni într'un zbor transatlantic, din New-York la Londra, însoţită de aviatorii Levine şi Acosta.

Oraşul Hâvre a donat acest toc de aur, cu care s'a semnat pactul Kellogg.

INDIA IN EUROPA. Fiica maharadjahului din Lahore, principesa Djambill, însoţită de o damă de companie, pe plaja dela Deauville (Franţa).

PACTUL KELLOGG, cu semnăturile originale, şi sigiliile statelor, cari au aderat, depuse la 27 August crt.

MISTERUL POLULUI SUD

O extraordinară expediţie de exploratori, sub comanda lui Richard E. Byrd speră să desvălue tainele continentului de ghiaţă.

La ce fel de descoperiri se aşteaptă oamenii de ştiinţă.



O expediţie de explorare din cele mai grandioase se pregăteşte actualmente în Statele Unite ale Americei. E vorba de o expediţie care vădeşte un curaj şi o ambiţie de reuşită, cum nu s'a mai înregistrat până în zilele acestea. Va fi alcătuită din vapoare transoceanice, aeroplane, haite de câini pentru umblatul pe gheţari şi stocuri de alimente, care să îndestuleze expediţia pe timp de doi ani.

Faimosul aviator şi explorator *Richard E. Byrd* va fi conducătorul expediţiei care, se speră, să poată porni chiar pela sfârşitul lunei Septembrie a anului acesta.

Membrii expediţiei vor fi aleşi dintre cei mai competenţi oameni de ştiinţă şi dintre cei mai reputaţi şi curagioşi exploratori, dupe întregul glob pământesc.

Şi, bineînţeles, cheltuelile se cifrează dupe acum la sute de mii de dolari. In socotelile care se întocmesc s'a uitat a se trece printre sacrificii şi câteva vieţi omeneşti dintre cele mai preţioase. Dar ce contează toate acestea pentru progresul ştiinţific al omenirei?

Ţinta expediţiei, este vizitarea şi cercetarea părţii cele mai dezolate şi mai nefolositoare a lumei: Continentul vast şi cufundat sub veşnicia gheţarilor — în centrul căruia se găseşte Polul Sud.

Fără îndoială că se vor găsi mulţi cari să pună întrebarea:

„Dece atâta zarvă; dece atâta cheltuială; ce ne face oare să riscăm vieţi preţioase pe acest enorm deşert de ghiaţă?

Intâiul răspuns ar fi simplu şi anume: „Continentul arctic este necunoscut", singura suprafaţă a pământului care este lăsată liberă pe hărţile noastre. Şi mulţimea exploratorilor cari au fost totdeauna călăuziţi de ideea cercetării lucrurilor noui, vor simţi că răspunsul acesta este suficient. Nu este oare înţelepciunea şi cunoaşterea cât mai amplă a lumei, una din caracteristicile cele mai de seamă ale omului? Ar fi greu să se contrazică acest mare adevăr, căci cuceririle omului în această lume precum şi cuceririle pe care le face asupra *propriei* sale fiinţe — făcând să progreseze şi să existe societatea omenească — au fost totdeauna înfăptuite din dorinţa *de a cunoaşte*.

Dar pentru proectata explorare a enormului platou de ghiaţă, care acoperă capătul de sud al pământului, ştiinţa are câteva răspunsuri mai definite decât acel de mai sus. Sunt lucruri importante ce se aşteaptă să fie descoperite, şi care vor fi de mare folos cel puţin pentru o jumătate din ştiinţele existente.

E adevărat că partea mai importantă a acestor descoperiri aparţine ştiinţei geologice.

Actualmente, continentul Antarctic este necunoscut. In câteva locuri capetele sale stâncoase sunt expuse mării şi acolo s'au găsit câteva plante rare precum şi unele animale microscopice. Apele care înconjoară continentul, conţin diferite specii de peşti şi alte creaturi. Unele insule care sunt despărţite de continent sau separate de nesfârşitul bloc de ghiaţă, sunt locuite de acele păsări care nu sboară, „pinguinii" — şi alte câteva creaturi. Dar privit în întregime, continentul pare cufundat în pustiul morţii fără nici un semn de viaţă, mai mult chiar decât cel mai desărvârşit deşert.

Pe când la Polul Nord există o intensă viaţă animală; foce, urşi polari şi multe altele, în drumurile pe care le-au făcut Amundsen şi Scott la Polul Sud, n'au văzut şi n'au putut constata decât nesfârşita domnie a gheţei şi a zăpezii.

Cu toate acestea, unii exploratori au reuşit să aducă fărâme de stânci desprinse, sau bucăţi din ghiaţa sondată adânc care, analizate de geologi, au făcut neîndoelnica şi surprinzătoarea dovadă că aceste elemente conţin fosile de plante şi animale ce se asemănă cu acele care-au trăit cu secole în urmă, în locuri mai fericite ale pământului.

Dealungul continentului, la sudul Australiei, s'a găsit chiar cărbune. Bineînţeles nu într'o cantitate care să poată da nădejdea unei întrebuinţări comerciale, dar a fost destul ca să se facă constatarea că la polul Sud a fost odată o climă cum este astăzi aceea din ţările tropice.

Din nefericire, s'au găsit până astăzi doar foarte puţine din aceste fosile. Şi câţi geologi n'ar oferi zece ani din viaţa lor, ca să posedă o colecţie completă! Să aibe specimene destule, capabile să-i pună pe urmele tainicei istorii a continentului să le arate cum a decăzut acest ţinut al pământului din starea sa fericită de altădată, când puteau să se desvolte acolo plantele şi cărbunele.

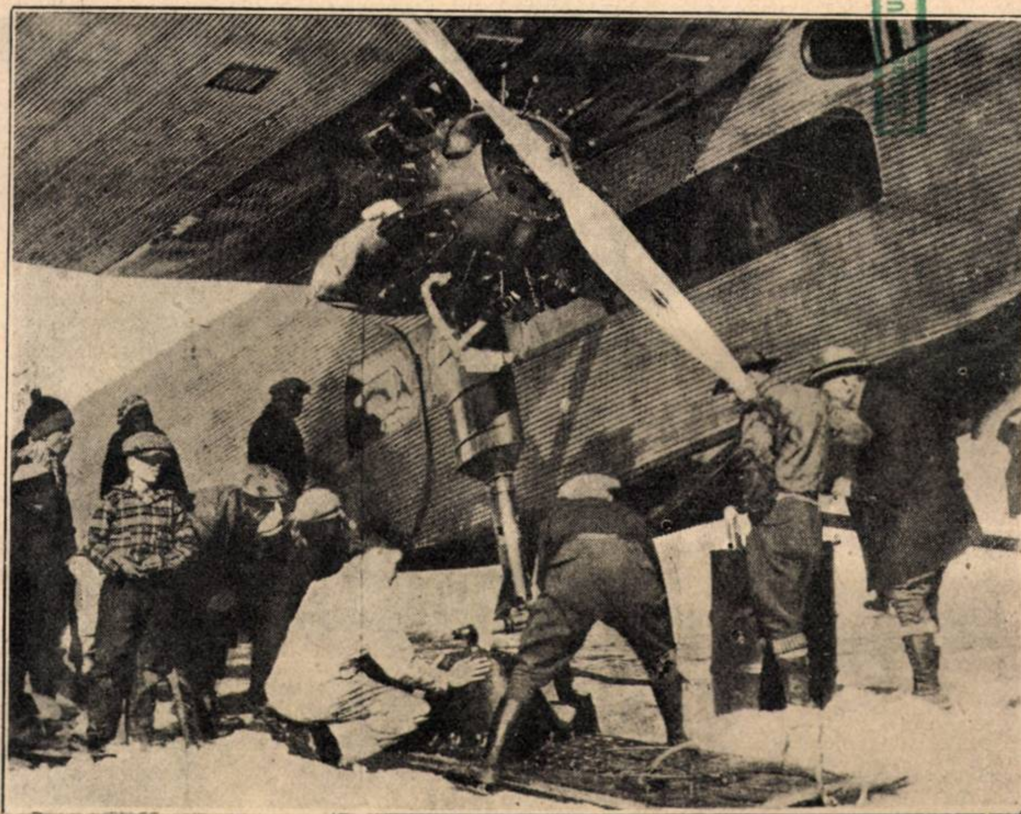
Explorările comandantului Byrd pe continentul Antarctic vor fi executate mai mult cu aeroplanul. Se va stabili o bază la coastă, unde vor veni — făcându-şi loc prin blocurile de ghiaţă — vapoarele expediţiei. Dela această bază se vor aşeza depozite de alimente şi instrumente pe o linie de o sută mile depărtare spre Pol. Sborurile aeroplanelor vor fi executate pe întinderea acestei linii, dela bază. Linia va fi extinsă în măsura posibilităţii, înaintând către centrul Polului.

Se vor lua fotografii şi, pentrucă pe continent există un singur vulcan în activitate muntele Erebus, se speră că în jurul lui se vor putea face aterizări şi culege astfel elementele necesare ştiinţei.

tatea de a trăi şi a se procrea în cele câteva săptămâni scurte ale verii. Tot restul anului animalele acestea zac îngheţate pe gheţari, unde se pare că stau destul de confortabil, în aşteptarea timpului când îşi pot relua viaţa activă.

Şi se presupune, că pe vre-o „oază" a marelui continent, supravieţuirea să aibe aceiaş caracteristică; posibilitatea de a sta îngheţat tot timpul iernii şi o revenire la viaţă, primăvara.

Cu milioane de ani în urmă e sigur că acest continent a avut o climă caldă şi a fost populat de animale şi plante. Când frigul şi ghiaţa au venit să-l acopere, este probabil că toate vietăţile au dispărut.



Avionul cu care se vor face sborurile de recunoaştere

In ceeace priveşte ghiaţa în sine se pot face constatări interesante. Mai întâiu profunzimea. Se ştie că partea principală a Continentului Antarctic pare a fi un platou, vreo două mile deasupra mării. Dar nimeni nu ştie cât de înaltă este stânca şi cât de adânc este stratul de ghiaţă ce o acoperă. Unii geologi presupun că continentul este destul de ridicat şi că ghiaţa care-l acoperă nu e extraordinar de groasă. Profesorul W. *Meinardus*, dela Universitatea din Goetingen (Germania) susţine că pământul continentului este de mică înălţime şi că ghiaţa formează majoritatea blocului; atâta ghiaţă — a calculat dânsul — încât poate să acopere întregul pământ, pe o grosime de 40 metri.

Expediţia Byrd va avea cu dânsa aparate speciale de sondaj, desăvârşite de specialiştii din marina Statelor Unite precum şi de alţi inventatori ştiinţifici.

Alte scopuri ştiinţifice ale expediţiei se referă la aerul şi meteorologia polului. In privinţa ştiinţei atmosferice, Continentul antartic reprezintă un isvor unic din mai multe puncte de vedere. In primul rând se spune că acolo se găseşte aerul cel mai pur din întreaga lume.

Pentrucă în centrul continentului nu există viaţă de plante sau animale, nici părţi libere ale pământului, ci numai ghiaţă şi zăpadă, aerul nu poate conţine nici cea mai neînsemnată impuritate. Numai în laboratorii speciale şi cu mari precauţiuni, oamenii ştiinţei ar putea fabrica un aer atât de pur cum este acela din platoul Antarctic.

Şi pentrucă în aer nu există nici un fel de praf, ştiut fiind că imixturile în aer au o mare influenţă asupra vremii, se crede că pe acolo nu plouă niciodată. Aşa fiind, datele asupra felului cum se schimbă — dacă se schimbă — vremea, vor fi de un real folos pentru meteorologie.

Continentul Antarctic mai este cunoscut ca fiind străbătut de cele mai puternice vânturi. Vânturile acestea au făcut ca expediţia *Scott* să fie înzăpezită şi să piară, cu toate că un depozit adăpostit, cu alimente şi haine, se afla la o depărtare de numai 12 mile, de locul dezastrului. In privinţa acestor vânturi, cari suflă din diferite părţi ale Continentului, un celebru explorator australian, *Sir Douglas Mauson* a făcut o comunicare *societăţii geografice americane*, arătând posibilitatea că ele să poată fi utilizate la punerea în mişcare a morilor de vânt şi să producă astfel forţă electrică de un mare folos industrial.

Singura nedumerire este ce să se facă cu această forţă?

Se crede că, dacă se vor găsi pe continent minerale, să se poată înfiinţa industrii electro-chimice, — ale căror produse să fie transportate de vapoare sau pe calea aerului, în ţinuturile civilizate.

Alte probleme pe care expediţia Byrd le va cerceta sunt şi acelea, privind unele fenomene electrice şi magnetice, observate în ţinuturile Antarctice. Este vorba de un fenomen, numit „*focul St. Elmo*" şi anume: fulgii de zăpadă, purtaţi prin atmosferă de vânturile puternice, devin elemente electrificate. Pe cartatele vapoarelor s'au putut vedea deseori scânteeri luminoase provenite din contactul lor, cu fulgii de zăpadă. Este o problemă a cărei cercetare preocupă mult pe savanţi.

Dar, cea mai interesantă descoperire probabilă, la care putem spera este aceea menţionată de însuşi comandantul Byrd.

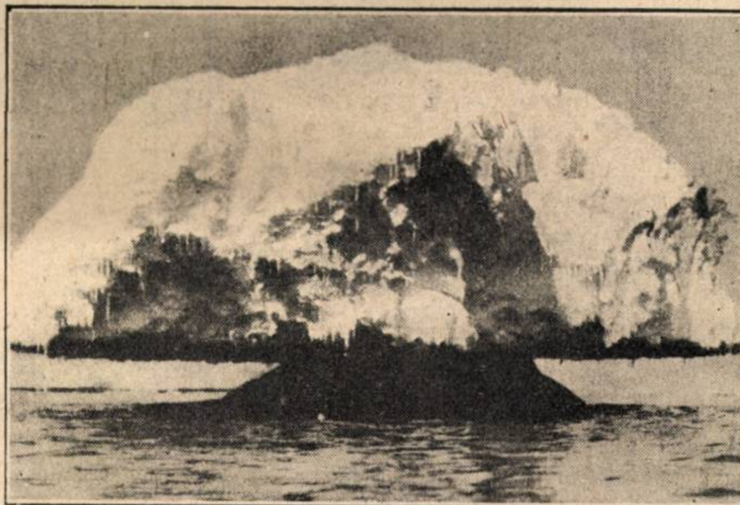
Dânsul crede, că pe întinderea acestui



FOCUL „ST. ELMO"

Dar posibilitatea că ar fi rămas poate unii descendenţi şi că aceştia trăesc pe unele „oaze" libere de ghiaţă, — aşa cum îşi închipue Byrd, — e de ajuns pentrucă sângele specialiştilor să fiarbă şi să-i îndemne ca să meargă şi să se convingă.

In ţările nordice există o legendă prin care se crede, că undeva pe Arcticul de ghiaţă, s'ar găsi o ţară caldă înconjurată



Gheţar Ciupercă, una din primejdiile care ameninţă pe exploratori

mare continent, care ar fi aproximativ de vreo 4 milioane metri pătraţi, să existe unele părţi neacoperite de ghiaţă, după cum se găsesc fâşii de pământ pe insulele apropiate de Polul Nord, care în timpul verii sunt libere de ghiaţă sau zăpadă. Toate vârfurile mai înalte ale Continentului sunt într'adevăr acoperite de ghiaţă, dar s'ar putea ca în interiorul său, să se găsească unele ţinuturi mai joase, unde ghiaţa să dispară în unele anotimpuri. Şi acolo s'ar găsi poate şi fiinţe vii, de un fel sau altul.

Nici un om al ştiinţei nu-şi poate închipui cam ce-ar putea fi aceste creaturi. Pe coastele Continentului, biologii din expediţia Shackleton, au găsit câteva specimene de vietăţi microscopice. Animale care au facultatea

de foc, în care trăesc şi acum supravieţuitori de-ai lui Noe. Recentele explorări însă, la capătul de nord al pământului, au risipit această legendă. O idee asemănătoare vrea să controleze şi comandantul Byrd, la Polul Sud, deşi nu prea este optimist, în credinţa că ar da acolo peste oameni în viaţă, sau vietăţi de alte soiuri, pe „oazele", cari, — şi aceasta este problematic, — s'ar descoperi.

Totuşi, o fâşie neacoperită de ghiaţă, cu câteva plante pe dânsa şi vre-o jumătate duzină de animale, antice, de diferite feluri, modificate şi desrădăcinate de frig, vor însemna descoperiri ştiinţifice de o importanţă incalculabilă, pentru întreaga ştiinţă universală. **(din englezeşte de N. L. ROTEANU)**

CONCURSUL DE FOTOGRAFI


„Babele" din Bucegi. Foto Th. Sanielevici.


La spălatul rufelor.


Excursioni pe Bistrița, râului.


Biserica Domnească din C.-de-Argeș. Foto Biciolla.


Siluete la mare.


Lângă „Babe". Mari F. N., Marcel G., Harr Tudor. Foto Th. Saniel

Cheile Tatarului, spre Bolboci. I. Arvinte, Ioachim Popescu, Iulian Popescu. Foto St. Popescu.

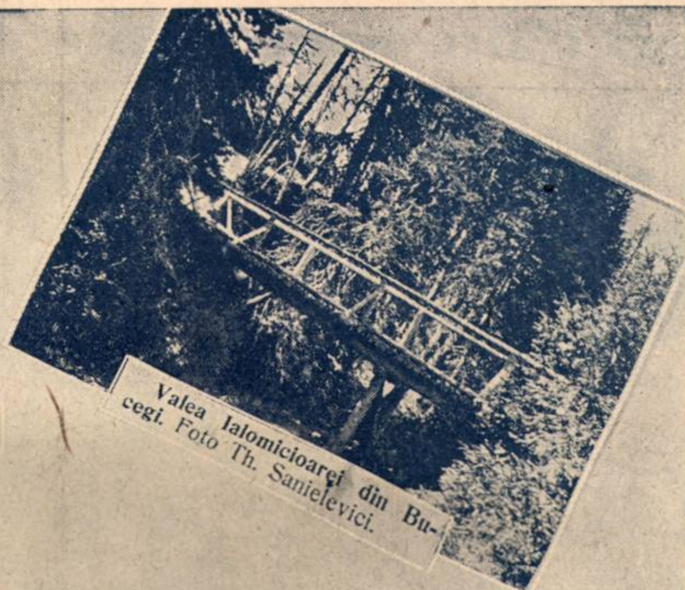

Captarea Ialomiței. Foto D. Ionescu.


Popas pe Val cegi). Foto Th

AL „REALITĂŢII ILUSTRATE"



Joc cu mingea.



Valea Ialomicioarei din Bucegi. Foto Th. Sanielevici.



...şti naufragiaţi cu pluta ...petrec noaptea pe malul



O piramimdă „sui-generis". Foto F. Filip.



Schit in gura peşterei Ialomicioara. Foto Th. Sanielevici.

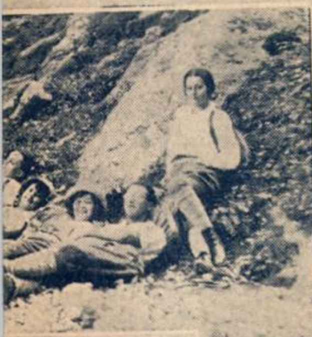
...ara I.. ...B.., St. ...vici.



La isvor. Harry B., Marcel B. şi Ficu N. Foto Th. Sanielevici.



Pasul Surduc. Foto Cornel Tulvan-Orăştie.

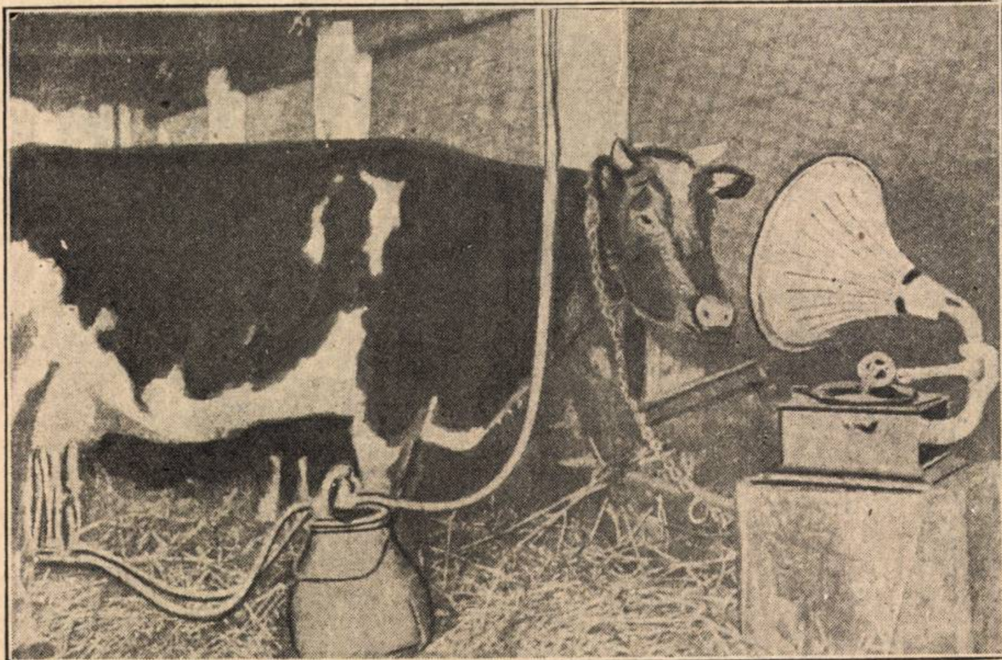


...ea Morarului (Bu... ... Sanielevici.



Tekirghiol. Tabăra „Prietenii Mărei". Foto Biciolla.

Lapte de vacă „bine dispusă“!



In Statele Unite ale Americei există în nenumăratele reclame răspândite, o expresie care, încă de mulţi ani, a devenit celebră. Expresia sună: „Lapte de vaci bine dispuse”.

A fost şi este încă un bun subiect de satiră şi a dat naştere la discuţii şi comentarii ştiinţifice. In tot cazul, o mare industrie a laptelui de dincolo de ocean, e foarte mulţumită că vacile sale sunt „bine dispuse”. Şi asta se întâmplă fie din pricina că vacile sunt adăpostite în grajduri moderne şi confortabile, fie că se bucură de o excelentă hrană. Fapt cert este că graţie „bunei dispoziţii”, vacile produc un lapte mai bun şi mai abundent.

Şi consorţiul laptelui cu pricina îşi freacă mâinile de bucurie anunţând cu litere mari prin ziare şi prin reviste că ei servesc publicului „Lapte de vacă bine dispusă”.

Fermierii germani, în spiritul lor teutonic de a urma ritmul vremii, s'au gândit să imite experienţele lăptarilor americani. Voiau chiar, ca vacile germane să fie mai bine dispuse decât cele americane.

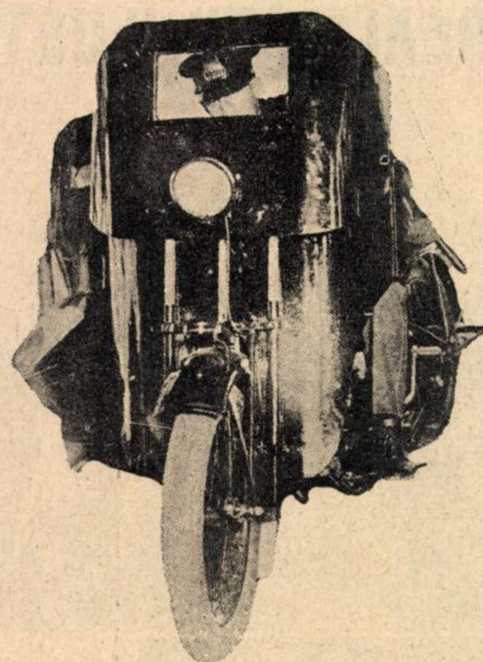
Şi, desigur că, pe lângă grajduri confortabile, îngrijire veterinară, hrană excelentă, — lucruri cari există şi la ei — căutau să ofere vacilor ceva ce nu s'a oferit până acum vacilor americane.

Aşa se face că au dat vacilor muzică. Au prevăzut grajdurile cu câte un gramofon, aşezat pe lângă vaci, atunci când venia vremea mulsului. Muzica urma în tot timpul cât dura operaţia. Şi au constatat, cu mare satisfacţie, că vacile au dat cu 10% mai mult lapte decât dădeau înainte de întrebuinţarea serenadelor muzicale.

S'au găsit chiar lăptari cari au făcut constatări ştiinţifice, în ceeace priveşte muzica pe care o agrează mai mult vacile. Şi anume că muzica de orchestre sau jazzurile sgomotoase, americane, nu produc atât de mare plăcere doamnelor vaci, pe câtă au când se pot desfăta auzind solo-uri de vioară sau flaut, quartette de instrumente cu coarde, sau muzică simfonică de cameră.

La noi? Vacile rămân oropsite. Nu numai că nimeni nu se gândeşte să le ofere distracţie, dar nu li se dă nici strictul necesar de hrană şi adăpost.

Vacile noastre rămân vaci „rău dispuse”.



Pentru a pune la adăpost, transporturile — de bani, pietre preţioase şi valori, — de atacurile banditilor, cari operează cu o îndrăzneală nemaipomenită, băncile au început să uzeze de tezaure blindate, înarmate cu posturi de mitraliere şi excortate de coloane de poliţişti, pe motociclete blindate.

Tunsul părului la Siamezi

O curioasă ceremonie pentru un principe

Micul prinţ al Siamului, *Chirasakti*, a fost tuns zilele trecute. Pentru toţi copii europeni de vârsta principelui — dânsul are vârsta de zece ani — un tuns nu înseamnă altceva decât un tuns. Pentru Chiraşakti însă, tunsul părului însemnează mult mai mult decât atâta. E un lucru de mare importanţă.

Când principelui de Siam i se tunde părul, copilăria acestuia încetează.

Ceremonia tunsului înseamnă trecer a de la copilărie la adolescenţă. E un rit tradiţional al Siamului.

Frizerul, pentru această ocazie, a fost însuşi tatăl principelui, regele *Prachatipok*, care a făcut operaţia tunsului, instalat fiind pe o platformă specială, aşezată în faţa palatului regal şi în preezenţa populaţiei, care aclama.

Şi întocmai ca la un frizer veritabil, operaţiei tunsului i-a urmat „fricţia” cu loţiune aromată. Lucrul acesta a fost desăvârşit de prinţul Nara, unchiul prinţului moştenitor.

In Siam, între vârsta de zece şi treisprezece ani, cozile sau părul depe cap, la băeţi şi la fete, e tuns cu observaţia unei ceremonii anumite, ocazia aceasta fiind socotită drept una din cele mai importante, din viaţa copilului. Intr'o zi, fixată de preot, se ridică un altar în casa părinţilor, al căror copil urmează să fie tuns. Pe altar se aşează o imagine a lui Budha. Altarul precum şi camera în care este instalat, se împodobeşte cu candele şi alte ornamente costisitoare, în măsura bogăţiei de care dispune familia respectivă.

In jurul altarului sunt aranjate foarfeci, o căldare cu apă sfinţită, un prosop şi alte ustensile necesare ceremoniei.

Casa întreagă este înconjurată cu un fir sacru al cărui capăt, intrat în casă, e aşezat convenabil, în mâinile preoţilor cari asistă la ceremonie. Se crede că firul care înconjoară casa e o sacră barieră pentru spiritele rele, care vor să pătrundă înăuntru.

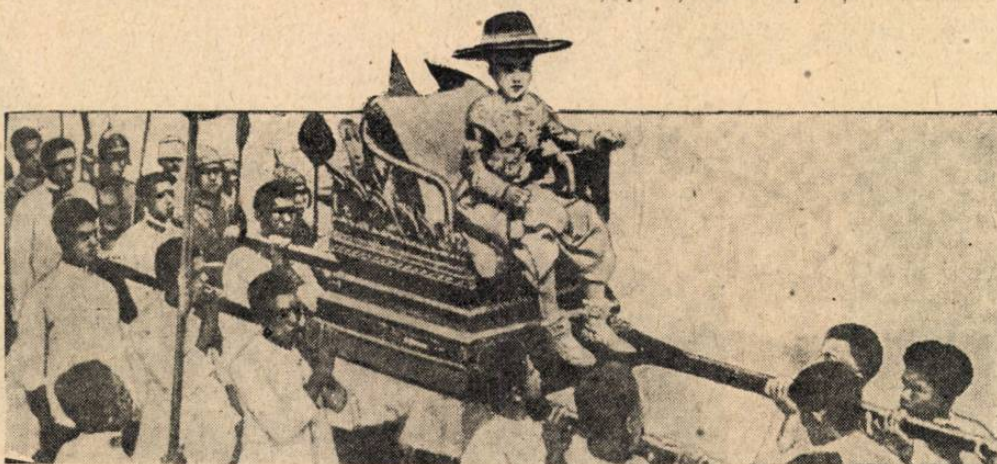
In curtea casei se înalţă o estradă, cu un fel de canapea tapisată cu muselină şi alături se plasează un fel de cutie, în care se pun alimente. Acestea sunt pregătite pentru zeul numit *Ketu*, vizitator invizibil, dătătorul de viaţă lungă.

Cu două zile înainte de ceremonie, prietenii familiei vizitează casa, fiecare aducând câte un dar. Preoţii vin mai târziu, însoţiţi şi anunţaţi de heralzi, cari bat din gonguri. Lor li se serveşte ceai. După un scurt interval, apare şi copilul, îmbrăcat în haine scumpe şi încărcat cu bijuteriile familiei. După aceea societatea pleacă.

Preoţii revin în ziua ceremoniei şi li se serveşte o masă copioasă, în cea mai mare linişte — pentrucа spiritele rele să nu jinduiască. Apoi, se procedează la tunsul părului. Părul e împărţit în trei şuviţe care sunt luate de oaspeţii cei mai onoraţi, sau cei mai bătrâni dintre rude.

Copilul e aşezat apoi pe jilţul pregătit zeului Ketu şi toţi cei prezenţi defilează în jurul lui, stropindu-l cu câte o mână de apă, din căldarea sfântă, până când tron şi copil devin leoarcă.

Urmează o schimbare a hainelor şi în sunetele muzicei toată lumea intră în casă unde toţi preoţii sunt ospătaţi.



Tunsul părului micului prinţ Chirasakti, a fost bine înţeles făcut exact după acest ritual şi a însemnat un prilej de sărbătoare şi bucurie pentru popor. Sute de preoţi şi mii de săraci au fost ospătaţi, în toate zilele cât a durat ceremonia.

Rubrica Cinematografică

SUB CONDUCEREA D-LUI VALENTIN PODEANU

FIGURILE ECRANULUI

NICOLAS KOLINE



BONDOC, ochi albaştrii sub sprâncene stufoase, frunte lată, ce desvălue o inteligenţă vastă, iar părul blond, dar un blond frumos, — acesta-i Nicolas Koline. In viaţa particulară ca şi în film, e tot acelaş: sufleurul Solomon din Kean, *pădurarul din* Casa misterului, *tata Jean din* Căutătorul de petece din Paris, *sau Anatole Galupin din* „600.000 franci pe lună".

Este de origine rus, s'a născut la Petrograd acum 36 de ani, deci în 1892. A urmat la Moscova conservatorul de canto. A interpretat roluri de tenor. Tifosul i-a răpit vocea: a devenit artist dramatic, angajat al teatrului de artă din Moscova. In 1921, luna Ianuarie a venit la Paris cu Balieff — pentru a juca în Chauve-Sourris, *— când bunul lui prieten Iwan Mosjoukine l-a determinat să joace şi în film. A debutat în* Casa misterului, *în rolul pădurarului. Succes triumfal. A rămas numai în studio, părăsind pentru totdeauna scena.*

Au urmat Noaptea de Carnaval, Calvarul Dragostei, *unde a avut o interpretare foarte reuşită, doctorul Trellis,* Flacăra arzătoare, Kean, Căutătorul de petece din Paris, Cibles, Doamna mascată, Le prince charmant 600.000 franci pe lună *şi încă altele pe cari nu ni le mai amintim. Ultimul lui film este „Sheherezada" produs de „Ufa" în regia lui Alexandru Volkoff.*

Jocul lui Nicolas Koline e limpede şi natural. E interpretul ideal al omului din clasa de jos. E totdeauna bun şi ertător. După ce mustrează pe cineva, îi pare rău. Il mângâie, îl îmbrăţişează şi râde plângând, căci Nicolas Koline are suflet, atât în natură cât şi în film.

Ecouri cinematografice

CRIZA FINANCIARĂ care a început să se ivească în cinematografia franceză, are ca prim efect suspendarea realizării a două mari filme; unul regisat de René Clair, iar al doilea, *l'Argent*, de *Marcel L'Herbier.*

O VESTE TRISTĂ pentru cititoare. Simpaticul „Willy" care a terminat de curând „Studentul dansator", în care a jucat alături de frumoasa Suzy Vernon, a suferit un grav accident de călărie, în timp ce turna *Rapsodia ungară*. Dar acum, mulţumită îngrijirilor ce i s'au dat Willy Fritsch se află în perfectă stare, putând să părăsească chiar patul. Prima vizită pe care a făcut'o a fost la logodnica sa, care în tot timpul boalei a veghiat la căpătâiul „sărmanului Willy".

Poşta Cinefililor

E. Vrânceanu Băbeni. — Partenera lui Mosjoukine în „Lea Lyon" a fost Mary Philbin

Renée Trunov. — E imposibil ca toţi artiştii să cunoască limba d-tale. In ruseşte nu puteţi scrie decât artiştilor cari sunt de această origine.

Lya Otti. — Pentru şcoală adresaţi-vă chiar la sediul ei: Str. C. A. Rosetti, 2 Bucureşti. 2. Eliza la Porta: Berlin Westenal. Kurländer allée. 1.

Meph-Varga-Rogy. — Agnes Esterhazy; Berlin-Wilmerdorf 15 Kaiserallée 215; Lucy Doraine, Berlin W. 50 Neue. Bayreutherstrasse, 5; Mady Cristians: Berlin-Charlottenburg, Bismarckstrasse, 67. Adresa Andrei Ondra mi-e necunoscută.

Mironge. — Nita Naldi: c/o Mon Ciné, 3, rue de Rocroy, Paris (Xe); nu cunosc adresa Andrei Ondra. Igo Sym, Wien (VII), Siebensterngasse, şi Magda Sonja: Berlin W., Bayernallee, 47.

R. Veneri şi O. V. — Olaf Fjord, suedez; Ricardo Cartez, austriac, Roman Novarro şi Dolores del Rio, mexicani; Ronald Colman şi Clara Bow, american; Victor Varcony, austriac, iar Elisabet Pinajef cred că e de naţionalitate germană.

Alice. — Mady Cristians: vezi răspunsul Meph; Heny Porten: Berlin, S. W. 68, Friederichstrasse, 37 a.; Florence Gilbert: c/o The Standard Casting Directory, 616 Taft Building, Hollywood Boul., Hollywood, Calif. U. S. A.; Ossi Oswalda: Berlin W., Hohenzollernstrasse, 14. Adresa Andrei Ondra nu o găsesc în nici un almanach. Restul în numărul viitor.

Nora. — Dorothea Wieck: München Thieschestrasse, 49; Asta Nielsen; Berlin W 15, Kaiserallee, 203; Lucie Dorraine: v. răsp. Meph.; Ellen Kurti: München, Thorwaldsenstrasse 21; Magda Sonja: v. răspuns Mironge; Erna Morena: Berlin N. W., 23, Händelstrasse, 5.

Ninon de Vry. — 1.) 32. 2) 24. 3) 22. 4. Mi-e necunoscut un film cu asemenea titlu. 5) Idem. 6. Imi este interzis a desvălui acest secret.



Noua stea a lui „First Naţional" Alice Withe, **în filmul „Schow-Girl," în care excelează într'un rol de dansatoare de cabaret.**



Norma Shearer frumoasa vedetă americană la volanul elegantului său automobil pe care şi l-a cumpărat de curând.

Sportul românesc

... „şi dupe ce văzu necuratul, că Ionel Făt-Frumos, aruncase *buzduganul* mai departe, scoase *sabia* şi începură să se lupte. Dar săbiile se sfărâmară. La *paloşe*, pierdu dracul un ochiu şi când se luară cu *ghioagele*, rămase şi cu nasul rupt. Atunci se prinseră la *trântă*, şi văzduhul vuia de răsuflarea lor"....

Astfel povestesc basmele noastre, rămase din moşi-strămoşi, păstrate din tată'n fiu ca o tradiţie, ca un simbol vecinic, despre puterea şi îndemânarea Feţilor-Frumoşi, în materie sportivă.

Căci neamul românesc, are un trecut demn, în ceeace priveşte sportivitatea străbunilor noştrii.

Când cavalerii Maltei, învăţau scrima, voinicii lui Alexandru cel Bun, erau meşteri în aruncarea buzduganelor. Şi vai de duşmanul, pe care-l scotea ghinionul în calea lor.

Buzduganele, aveau forma, pe care o păstrează şi azi... prin muzee. Un baston gros, de cca. 1 metru lungime, având în vârf o bilă mare, din lemn de corn sau rădăcină de stejar, ghintuită cu ţepi de fier, prinse în cercuri puternice de metal. Cei mai buni aruncători de buzdugane, erau la Suceava şi la Braşov. In această localitate, cinstirea lor, cel puţin la figurat, s'a păstrat până în zilele noastre, căci „Junii" din Braşov, vin la serbare călării, cu buzduganele pe umeri.

Lupta cu *sabia*, a fost de-asemenea, un sport foarte apreciat în sec. XIV şi XV. Românaşii scoteau scântei din ele şi meritul era mai mare atunci, când luptătorii dădeau dovadă de iscusinţă, scăpând teferi amândoi, sau cel mult sgâriaţi.

Paloşele scurte, late şi cu mânerele (garda) descoperite, dădeau loc celor mai periculoase lupte. Cete de câte 20—30 de voinici, se aliniau faţă'n faţă şi la un semn al domnului, începea lupta. Erau foarte mult încurajate, pentru a stimula tineretul de a se obicinui cu ele, căci fiind mai uşoare de mânuit, se putea lupta mai cu succes cu ele, contra iataganelor încovoiate ale turcilor.

Ghioaga, a fost de-asemenea un sport, pe care străbunii noştrii, l'au practicat cu îndemânare. De forma buzduganelor, era însă mai mică şi cu bila din capăt neghintuită. S'a practicat pe o scară foarte întinsă şi pentru ca un tânăr, să intre în rândul „voinicilor", trebuia să ştie cel puţin să mânuiască ghioaga cu măestrie.

Trânta însă, a fost cel mai reprezentativ mod de a stabili „campionate", de ordin fizic, moral sau sentimental. Bazată pe un principiu general, „înhăţarea de mijloc", nu avea alte regule şi cel ce era doborât, trebuia să renunţe în favoarea biruitorului, la obiectul, fiinţa sau ideea, pentru care a fost angajată trânta. Şi vai de cel care odată biruit, încerca să nu se supună! Acesta a fost pe vremuri „duelul" românesc, practic, onorabil şi mai presus de toate, fără vărsare de sânge şi ca urmare, cod penal.

Tragerea cu arcul, a fost unul din cele mai frumoase şi nobile sporturi româneşti. Trageri la distanţă, înălţime sau la ţinte fixe, mişcătoare şi sburătoare, erau probele la care se supuneau toţi acei, cari voiau să-şi servească Ţara şi Domnul. Iar acesta, era în cele mai dese cazuri, cel mai bun arcaş.

Se cunoaşte povestea fixărei locului unde s'a clădit mănăstirea Putnei. Doi din cei mai buni arcaşi, au tras aproape unul lângă altul. Atunci Ştefan cel Mare, ceru arcul său, trase mai departe ca amândoi şi pe locul unde săgeata sa, s'a înfipt într'un arbore, s'a clădit altarul Sfintei Mănăstiri. Arcaşii, vitejii arcaşi ai lui Ştefan cel Mare, — cari au băgat groaza în Aliotmanul sultanilor turci, — erau vestiţi în toată lumea şi însuşi Papa, avea în garda sa, 24 de voinici din limanul Nistrului.

Unii, erau atât de meşteri în arta lor, încât o pasăre lovită de săgeată, era străpunsă încă de două ori, cu săgeţi din acelaşi arc, în căderea-i vertiginoasă la pământ. Iar în lupte, săgeţile nu dădeau greş niciodată.

Tragerea cu arcul, se mai practică şi azi, dar... în America şi Franţa.

Aruncarea cu suliţele, a fost de-asemenea, una din cele mai frumoase probe sportive. Nu se aruncau numai la distanţe apreciabile, ci şi la ţinte fixe şi Vlad Ţepeş, a dat cea mai mare răspândire acestui sport, care însă cu încetul, a dispărut.

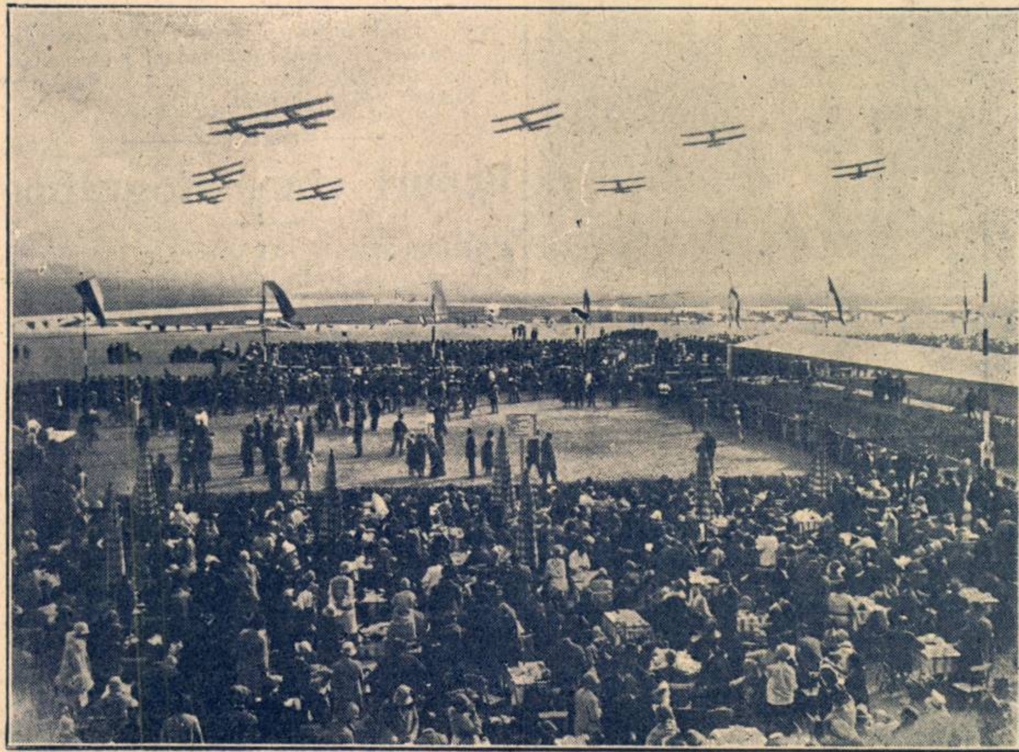
Lungă, din lemn sau fier, cu vârful ascuţit, suliţa era cea mai grozavă armă în războiu şi practicarea acestui sport, desvolta toţi muşchii corpului.

Oina, s'a jucat multă vreme, dar era un joc specific al copiilor şi somităţile noastre sportive, se străduesc s'o reînvieze, ceeace pare că a reuşit. Campionatele de oină interşcolare din ultimul timp, ne dovedesc, că acest joc naţional, poate figura cu cinste, în galeria sporturilor moderne şi onoare acelora, cari i-au dat din nou viaţă.

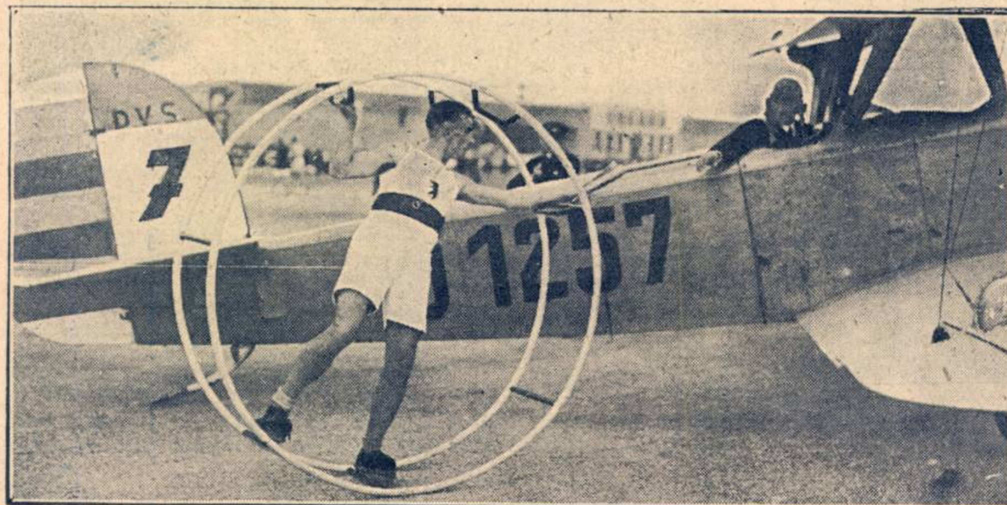
După cum vedem dar, neamul nostru a avut un trecut cât se poate de frumos, în materie sportivă. Şi aceasta, cu atât mai mult, cu cât sporturile de mai sus, sunt absolut originale româneşti, necopiate dupe străini, oţelind pe vremuri tineretul pentru apărarea ţărei contra duşmanilor.

Nu voim să facem o comparaţie între ele şi sporturile moderne, dar credem că este de datoria autorităţilor sportive, să repună în valoare, aceste jocuri specific româneşti, spre a dovedi străinătăţei, că pe lângă exibiţiile de foot-ball, rugby şi box, pe care le patronează, ţara noastră este bogată şi în sporturi mai nobile şi mai lipsite de brutalitate ca acestea.

Ministerul Instrucţiunei şi „F. S. S. R." au cuvântul. **LIVIU MIRON**



La aerodromul Tempelhof (Berlin) a avut loc un mare meeting de aviaţie, la care au asistat peste 100.000 de spectatori.



Una din senzaţiile sportive, ale meetingului de aviaţie dela Tempelhof (Berlin): predarea „ştafetei pe roată", (un nou sport, foarte agreat în Occident)) aviatorului, spre a fi transportată mai departe cu avionul.

LIPSĂ DE EDUCAŢIE

In altă coloană a paginei sportive, comentăm evenimentul sportiv de Sâmbătă 8 Sept. cor. Revenim pentru a pune la punct un incident, care dovedeşte lipsa de educaţie a sportivilor noştri.

Fotograful nostru, delegat special pentru fotografierea match-urilor, nu a putut lucra cum trebue, deoarece a fost mereu ameninţat de „galerie", pe care „jena magnezium-ul şi fumul lui".

— „Nu te-o pune dracu' să mai dai foc odată?"

Aceasta, în atenţiunea organizatorilor şi a organelor de control. **L. M.**

„REALITATEA ILUSTRATĂ"
revistă săptămânală
REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Bucureşti, str. Sărindar 9
Telefon 306/67
PREŢUL ABONAMENTULUI

Pe un an întreg	Lei 300
Pe o jumătate an	„ 170
Pe trei luni	„ 90
PENTRU STRĂINĂTATE	
Pentru America	„ 800
Jugoslavia şi Cehoslovacia	„ 500

Director redacţional
NIC CONSTANTIN

Moţi Spakow

INFRANGEREA lui „Moţi" idolul galeriei din partea lui Lancia a produs stupoare printre numeroşii săi suporteri. Trecutul lui Spakow îi dă dealtfel dreptul să aspire la atari dovezi de simpatie.

A debutat acum câţiva ani în categoria uşoară. Pe ringul dela Alhambra — în culisele căruia lucra ca electrician — s'a consacrat definitiv în faţa lui Chirilă Dan. In scurt timp figurează în locul cel mai select de pugilişti români. Trecând prin categoria semimijlociee se clasează la mijlocii în careul de a se alătura de Nour, Teică şi Lancia .

Perioada de glorie se desfăşoară la Paris unde în curs de 2 luni devine favoritul pretenţiosului public dela „Central Sporting". Toate ziarele nu precupeţesc laudele la adresa lui numindu-l „*le grand batailleur roumain*".

Intors în ţară, în urma unui accident — de gardă — cade victimă vienezului Peter Hanna. Işi ridică din nou acţiunile în faţa lui Agarici, prin knock-out. Işi luxează însă în acest match mâna. Cavaler desăvârşit, nu poate înşela încrederea publicului său; în aceste vitrege condiţiuni primeşte a înfrunta pe temutul său adversar Lancia.

„Sunt sigur că voi fi înfrânt", ne-a declarat el înainte de match. Mai presus de victorie însă"......

Boxeurul Moţi Spakow este înfrânt.

Gentelmanul a triumfat totuşi în el.

Săptămâna sportivă

ODATĂ cu începerea nouei activităţi, Capitala demonstrează multiplele fa ţeţe ale sportului pe care-l practică. Nenumăratele manifestaţiuni desfăşurate în ultima săptămână, învederează acest eclectism.

DUPĂ numărul spectatorilor, boxul merită prima citaţiune. Au avut loc 2 reuniuni pugilistice. Prima organizată în gră dina Colosseum a opus, în match vedetă, pe Agarici lui Spakow. Acesta dispune de adversarul său prin knock-out în prima repriză. Invingătorul nu s'a prezentat în cele mai perfecte condiţiuni de formă.

La Arenele Romane, Spakow reapare din nou pe ring la interval de numai cinci zile. Lancia, campion al României îi dă replica. Cu mâna dreaptă luxată „Moţi" se străduieşte a lupta cât mai energic. Lancia nu este însă adversarul căruia i se poate opune exclusiv defensiva. Spakow îi cedează la puncte.

In aceiaş seară, negrul Soya tranşează instantaneu cu germanul Stein, trimiţându-l la pământ, după două minute.

PE arena din Bulevardul Elisabeta se găzdueşte „Banatul" din Timişoara. Mat chul de foot-ball disputat Sâmbătă contra Macabi (Bucureşti), revine oaspeţilor cu 7—0; scor sever şi oglindă fidelă a întâlnirei la care învinsul nu a prezentat formaţia completă.

A doua zi Banatul înfruntă pe Juventus. După primul punct înscris de bucureşteni în minutul şase, situaţia rămâne neschimbată până la fine. S'a desfăşurat o partidă superioară, brodată pe deosebite cunoştinţe technice şi tactice.

Un match corespundea fazelor jocului.

IN campionatul categoriei I-a de promoţie se înregistrează două draw-uri: Pr. Mihai-Val Vârtej (3—3 şi Colţea-Belvedere (2—2).

LA Timişoara, Rapid reuşeşte a termina la egalitate cu Chinezul (4-4), iar T. M. T. E. joacă nedecis cu U. d. „Reşiţa" 1-1.

La Craiova Unirea Tricolor (Bucureşti), cedează lui Rovine Griviţa cu 5—3 (2—2).

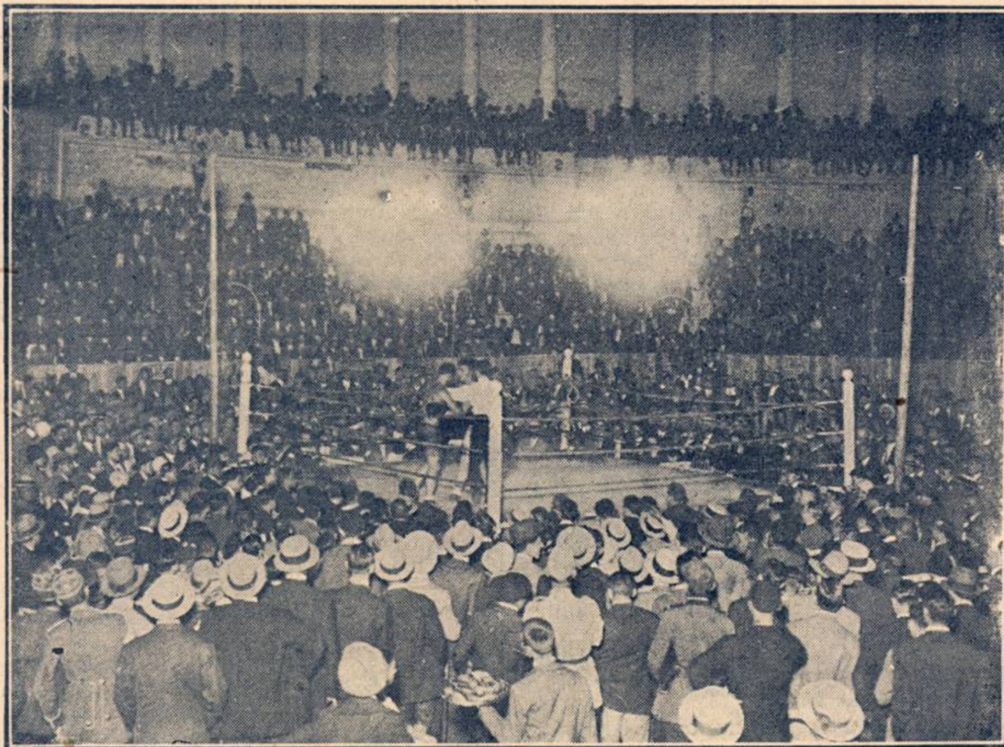
La Oradea se înregistrează două succese ale Stăruinţei şi C. A. O.

Jiul obţine o victorie la Lupeni contra Voinţei din Arad (7—0) iar la Sibiu N. S. E. răspunde Muncitorilor cu 7—2 (2—0).

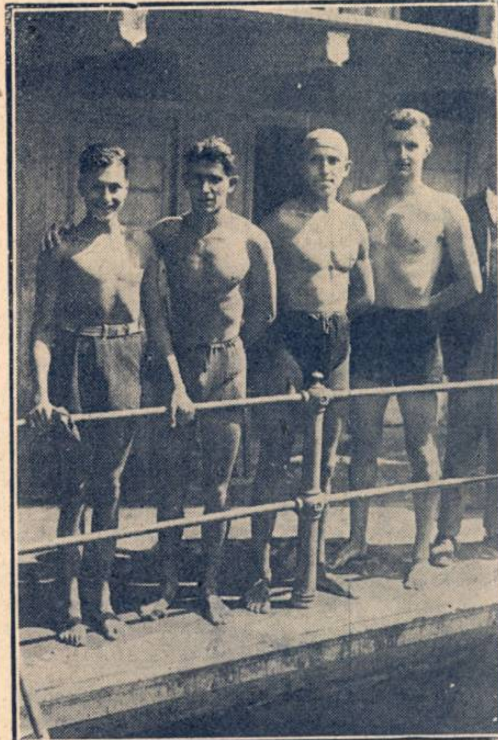
REUNIUNEA nautică a „Aero Clubului de Albastru" are loc la „Tir". Cu acest prilej se stabilesc două recorduri naţionale: Petruţ Traian înoată 100 m. în 1 min. 14 1/5. iar pe 4×100 ştafetă echipa Balş-Dragu-Petruţ-Florescu obţin 5 min. 19 sec. 3/5.

LA atletism, pe stadionul din Dealul Spirei se doboară alte două recorduri naţionale. Virgil Ioan (Stadionul Român) aleargă 300 m. în 37 sec. 1/5 iar Popovici se clasează primul pe 1000 m. cu 2 min. 43 secunde 3/5.

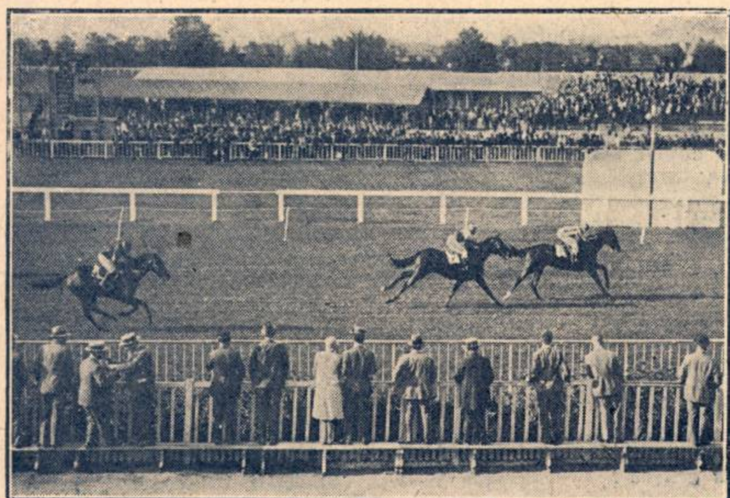
a. v.



MATCHUL DE BOX LANCIA-SPAKOW
Instantaneu prins în al zecelea round, la finele match-ului. Lancia a câstigat la puncte. Au asistat peste 4.000 de spectatori.



CONCURS REGIONAL DE INNOT
Echipa „Tennis-Club"-ului, câştigătoarea concursului de ştafetă



CURSELE AU REINCEPUT LA BĂNEASA. Sosirea în premiul „Predicateur", cu Dan, câştigătorul în fruntea plotonului.



La concursul de înot, organizat Duminică 9 Sept. cor. la bazinul soc. „Tir", a câştigat campionatul regional, d. Florescu, fotografiat în timpul concursului.

Oamenii sunt făcuți din carne

nuvelă de Jack London

Continuă apoi cu cititul. **„Un gem mare brazilian, în valoare de optzeci de mii de dolari; mai multe gemuri de prima apă, şi mai multe mii de diamante mici în valoare de cel puțin patruzeci de mii de dolari.**

„Merită să știm, ceeace nu cunoaștem despre bijuterii" — spuse Matt zâmbind cu bună dispoziție.

„Teoria ucigaşilor" — citi Jim mai departe. — **„Ucigaşii au ştiut, urmărind cu dibăcie acțiunile lui Bujanoff, despre întregul plan al acestuia şi au aşteptat momentul propice, spre a-l găsi în camera lui împreună cu bijuteriile furate..."**

„Dibăcie! — pe dracu! — întrerupse Matt — „iată cum se poate câștiga reputație... cu ajutorul gazetelor. De unde aveam să știm noi, că dânsul își fură tovarăşul?"

— Aşa se poate câștiga reputația... cu ajutorul ziarelor.

„Ori cum, marfa e la noi, — spuse Jim rânjind — ia să le mai privim odată!"

Dânsul se încredință că ușa era încuiată, în vreme ce Matt scoase legătura de diamante și o desfăcu pe masă.

„Ia spune-mi, nu sunt minunate pietrele astea?!" exclamă Jim, la vederea perlelor, și câtva vreme dânsul nu-și lua ochii de la ele. „După evaluarea experților, prin urmare, valorează dela 50—70.000 dolari!"

„Iar femeile mor după ele — comenta Matt și ar fi în stare să facă orice ca să le aibă, s'ar vinde, ar ucide, orice."

„Intocmai ca noi."

„Pe viața mea — replică Matt — aș fi în stare să mai ucid odată pentru ele, însă nu pentru propria lor frumusețe, ci pentru valoarea lucrurilor pe care le pot cumpăra cu ele. Aici e deosebirea. Femeile doresc bijuteriile, pentru bijuterii, în vreme ce eu le vreau, pentru că-mi pot da tot ce doresc".

„Păi de sigur, femeile și bărbații nu au trebuință de aceleași lucruri" remarcă Jim.

„Asta e baza comerțului — confirmă Matt — faptul că oamenii vor lucruri deosebite".

Câteva ore mai târziu, Jim pleca spre a târgui câte ceva de ale gurii. In vremea cât acesta lipsea, Matt strânse giuvaericalele după masă, le înfășură cum erau înainte și le vârâ sub pernă. Aprinse apoi mașina și puse să fiarbă apa de cafea.

După câteva minute Jim reveni.

„Ce curios — spuse dânsul — stradele și prăvăliile și trecătorii nu s'au schimbat de fel Toate sunt ca mai înainte. Nimeni nu s'a uitat la mine și nici n'a ghicit că sunt un om bogat".

Matt răspunse printr'un râs, lipsit de simpatie. El pricepea foarte puțin aceste fantezii de imaginație, ale tovarășului său.

„Ai adus carnea?", întrebă dânsul.

„De sigur, e o fleică groasă de un deget, o minunăție, ia te uită".

Dânsul desfăcu carnea și o întinse celuilalt tovarăș. Se așeză apoi la masă și, în vreme ce Matt frigea fleica, se apucă să prepare cafeaua.

„Să nu pui prea mult ardei — îl preveni Jim — nu mă pot obișnui cu gătitul tău mexican. Totdeauna faci bucatele prea iuți".

Matt râse și urmă să-și vadă de treabă. Jim turnă cafeaua în cești, dar mai înainte goli în cupa lui Matt un praf, pe care îl scoase cu grijă dintr'un buzunar al jiletcii. Spre a face aceasta, dânsul se întoarse cu spatele spre tovarășul său și nu privi nici la dreapta, nici la stânga.

Matt așternu pe masă o gazetă și pe aceasta așeză cratița fierbinte. Dânsul tăie fleica în două, împărțind'o pentru dânsul și pentru Jim.

„S'o mănânci cât e caldă", îl povățui dânsul, apucând furculița și cuțitul spre a da pildă.

„E cât se poate de bună — fu aprecierea lui Jim, după prima îmbucătură — dar trebue să-ți spun pe față, un lucru: nici odată n'am să merg cu tine, la crescătoria din Arizona. Să nu mă întrebi de ce".

„Ce te-a apucat acuma?" îl întrebă Matt.

„Drace — fu răspunsul — bucătăria mexicană de acolo nu prea mi-ar conveni. Chiar dacă m'oi duce în iad, în viața asta nu vreau să-mi chinui stomacul. Afurisiți ardei!"

Zâmbi apoi, suflă cu putere, spre a-și răcori gura care ardea, bău puțină cafea, și continuă să mănânce friptura.

„Ce crezi tu, Matt, despre viața viitoare, ia spune?" întrebă el, câteva clipe mai târziu, pe când se mira cum de celălalt încă nu atinsese cafeaua.

„Nu există viață viitoare — răspunse Matt, lăsând friptura spre a sorbi prima înghițitură de cafea — nici rai, nici iad, nimic. Tot ce ai de primit, primești aici, în viața asta."

„Și pe urmă? — întrebă Jim, mânat de o curiozitate bolnăvicioasă, căci dânsul știa că are în față un om care, foarte repede trebuia să moară. — Și pe urmă?" repetă dânsul.

„Ai văzut vreodată trupul unui om, mort de două săptămâni?" întrebă celălalt.

Jim clătină din cap, în semn de negare.

„Bine, eu am văzut. Era întocmai ca friptura asta pe care o mâncăm noi. Odată fusese grădinar, dar atunci, era numai o bucată de carne. Asta-i tot: o bucată de carne. Și asta o să fim și eu, și tu și toți ceilalți: carne, carne putredă".

Matt dete dușcă și restul cafelei, câtă mai rămăsese în ceașca, pe care o umplu iară.

„Ți-e teamă de moarte?" întrebă dânsul.

Jim dădu din cap: „De ce? Ori cum eu nu mor. Eu voi urma să trăesc..."

„Spre a fura și a minți și a înșela, la fel și în viața cealaltă, mereu și mereu tot mai departe?" rosti Matt.

„Poate că mă voi îndrepta — își dădu cu părerea Jim — poate că în viața viitoare nu voi mai avea nevoe să fur."

Dânsul se opri brusc. Cu privirea ațintită drept înainte, cu trăsăturile feței sgârcite de spaimă.

„Ce s'a întâmplat?" îi iscodi Matt.

„Nimic. Mă gândiam numai — Jim făcu o sforțare spre a-și reveni — la această moarte; atât".

Dar dânsul nu se putea sustrage fricei de care fu cuprins. Se simția scuturat de un fior de desnădejde care-l cuprindea în umbra lui nepipăibilă. Avea un presentiment de prăpăd. Se părea că ceva groaznic avea să se întâmple. Nenorocirea răscolia aerul din jur. Dânsul privi țintă pe deasupra mesei, la omul din fața lui. Nu putea să priceapă. Oare a greșit și s'a otrăvit singur? Nu, Matt a băut din ceașca lui, în care era sigur că pusese otrava.

Se gândi atunci că toate nu erau decât închipuiri ale fanteziei sale. Ea l'a mai păcălit și alte dăți. Ce prost era! De bună seamă că trebuia să se întâmple ceva, dar lui Matt trebuia să i se întâmple. N'a băut dânsul toată cafeaua din ceașcă?

Jim se însenină și-și isprăvi friptura, înmuind în untură, când termină carnea.

„Când eram mic..." începu el iar vorba.

Dar se opri brusc. Umbra nevăzută a desnădejdei îl apăsa iar și întreaga lui ființă vibra de prevestirea unei nenorociri iminente. Simția în toată carnea lui influența unei opere de desagregare și în fiecare mușchiu avea senzația unei contracții, pe care nu dânsul o ordonase. Se lăsă brusc pe speteaza scaunului și apoi tot atât de brusc veni înainte, spre a se propti cu coatele pe masă. O sguduire convulsivă i se scurgea domol, prin fiecare mușchi al trupului. Era ca prima adiere a frunzelor, mai înainte de a se deslănțui furtuna. Își înclești dinții. Aceeaș tensiune spasmodică a mușchilor reveni iar.

La revolta organelor dinlăuntrul lui, Jim fu cuprins de panică. Mușchii săi nu-i mai recunoșteau autoritatea.

Și iară toată carnea i se convulsionă spasmodic, în ciuda voinței sale, căci dânsul nu voise să se convulsioneze. Aceasta însemna adevărata revoluție, înlăuntrul lui; anarhie. Și groaza nepuinței îl năpădi, în vreme ce carnea depe dânsul se svârcolia toată, părând că voește să-l cuprindă în ghiarele ei și să-l târască, răsbunându-se de ascultarea de pân'acum. Lui Jim îi treceau fiori de sus în jos prin spate și sudoarea prinse a i se prelinge din sprâncene. El privi de jur împrejur în odaie, cu ochi rătăciți și toate detaliile îl impresionară prin familiaritatea lor. Era ca și când atunci s'ar fi înapoiat dintr'o călătorie lungă.

Se uită apoi, peste masă la tovarășul lui. Matt îl cerceta cu ochi zâmbitori.

Fața lui Jim căpătă o expresie oribilă de groază, milogeală, desnădejde și ură:

„Doamne, Matt! — gemu el — tu m'ai otrăvit?!"

Matt zâmbi și continua să-l privească țintă.

In atacul care urmă, Jim își păstră conștiința. Mușchii săi se contractau, se svârcoliau și se înodau, producându-i dureri de nesuferit.

Dar în frământarea lor sălbatică, Jim putu totuș vedea că Matt are o purtare foarte ciudată.

Urma exact calea pe care o parcursese dânsul. Zâmbetul îi pierise din față și figura tovarășului avea o expresie obosită, ca și când ar fi ascultat o poveste ce i se șoptia înlăuntrul său, o poveste al cărui înțeles oricât se căsnia nu-l putea prinde. Se sculă apoi, străbătu camera dealungul, înainte și înapoi și se așeză iar.

„Asta mi-ai făcut-o tu, Jim!" spuse dânsul liniștit.

„Dar nu mă așteptam să vrei tu să mă aranjezi *pe mine*", răspunse celălalt cu ton de mustrare.

„Ah! eu te-am aranjat cât se poate de bine — spuse Matt, cu dinții încleștați și tremurând din tot trupul — ce mi-ai dat?"

„Stricnină".

„Tocmai ce ți-am dat și eu — îl încunoștiință Matt, fără să fie întrebat — e o încurcătură a dracului. Nu-i așa?"

„Nu te cred Matt, nu spui adevărat — ripostă cu ton de rugă Jim — nu m'ai otrăvit, spune-mi drept?!"

„Ba cât se poate de adevărat, Jim. Și ți-am dat chiar doza necesară. Am prăjit frumos otrava, în mijlocul bucății de carne, care ți se cuvenia".

„Oprește-te! Unde vrei să te duci?"

(Sfârşitul în No. viitor)

---

1) Vezi începutul acestei nuvele în numerile 32, 33 și 34 „Realitatea Ilustrată".





O CĂSĂTORIE MODERNĂ

Săptămână trecută, a avut loc în comuna Cioceni (Prahova), căsătoria d-rei Jurgea Negrileşti cu d. Paul Greceanu. A asistat la această ceremonie, tot ce a avut Capitala mai distins şi s'a petrecut într'un cadru admirabil de intimitate.

Fotografiile noastre, reprezintă pe fericiţii miri, înconjuraţi de familii şi prieteni, după oficierea cununiei civile şi la eşirea din biserică, după cununia religioasă.

(Foto Luvru)



PE PLAJA „DUDUIA"
(Foto I. N. Duployen — Constanţa)



In Târgu-Jiu s'a sfinţit piatra fundamentală a unui nou locaş de rugăciune romano-catolic cu hramul „Sf. Ioan Capistan". In mijloc: Andrei Kucke paroh şi decan de Craiova. La stânga: primarul oraşului, Tity Bălănescu, colonelul Lör, comandantul reg. 18. La dreapta Doppelreiter arhitect.
(Foto Ideal, Paul Riegert Tg.-Jiu)



Acum 28 ani, la 27 Septembrie, s'au întâlnit la Băile Herculane, trei regi, domnitori ai unor state vecine:

Carol I, **regele României,** Frantz-Josef, **împăratul fostului stat Austro-Ungar şi** Alexandru I, **regele Serbiei.**

Toţi trei, au asistat la sfinţirea unei fântâni, la Porţile de Fier, după care au vizitat faimoasa staţiune Băile Herculane.

In cinstea acestui eveniment, s'a fixat într'un bloc de granit la intrarea în băi, documentul pe care-l reproducem mai sus, reprezentat printr'o placă de marmoră gravată.



Regimentul 4 Vânători din Lipcani, a organizat câte-va serbări în luna August, pentru Casa Ostăşească. Iată mai sus, „corpul de balet", compus exclusiv din... bărbaţi.

Critica ucide un pictor

E bine stabilit acum că, Charles Sims cunoscutul pictor englez, dela Academia Regală, nu-şi datoreşte moartea unui accident, cum se credea la început, ci unei sinucideri.

După spusele celor care erau în apro-



pierea sa, pricina care l-a determinat să recurgă la gestul disperat este că-i apăsa greu pe suflet critica defavorabilă cu care a fost primit un tablou al său, reprezentând pe Regele George al Angliei.

Portretul acesta a fost expus timp de un an, într'una din sălile Academiei Regale din Londra, şi apoi, în urma unor aspre critici, din ordinul Preşedintelui Academiei şi chiar al Regelui, tabloul a fost scos din peretele înaltei instituţiuni artistice.

In portretul a cărei fotografie o reproducem, Regele George a fost reprezentat cu chipul ofilit, contrastând izbitor cu îmbrăcămintea şi zorzoanele ordinului „jartierei", în care e îmbrăcat.

Tabloul a fost timp de un an obiectul unor comentarii foarte răuvoitoare pentru pictorul, care, de altfel, se bucura înainte de multă simpatie, printre publicul englez. Presă şi public s'au unit şi incriminările au fost de tot soiul. Mai ales, i se reproşa artistului, că a pictat pe Rege în aşa fel, încât omul apare covârşit de mantaua şi hainele de gală, al înaltului ordin britanic şi că regele pare trist, abătut şi ofilit.

Pictorul Sims, rănit adânc de potopul de critici, şi-a dat demisia din demnitatea de membru al Academiei Regale şi a plecat în America.

Acolo deveni un om cu totul dezechilibrat şi-şi manifestă această stare prin mai multe pânze în care formulele clasice ale picturii de artă erau răsturnate. In genere erau picturi de un stil impresionist foarte înaintat. Dânsul le numia „Idei spirituale" şi nu picturi.

Pentru cunoscătorii şi esteţii picturii clasice, lucrările lui Sims apăreau drept operele unei minţi desechilibrate. Pentru şcoala modernistă însă, activitatea sa era interpretată în chip lăudabil. Criticii acestei şcoli admiteau că pânzele lui Sims reprezintă revolta autorului, împotriva metodelor convenţionale. Una dintre pânze, intitulată „Extaz", a fost explicată de către prietenii modernişti ai pictorului ca reprezentând simţămintele acestuia, atunci când s'a văzut eliberat de angrenajul artei convenţionale.

Criticii mai conservatori, la expunerea unei alte picturi intitulate „Revolta spiritului" au declarat că pentru dânşii pânza e lipsită de formă, senz şi pricepere.

Sims s'a înapoiat în Anglia cu şase pânze, dintre cele descrise mai sus. Deşi nu voia să le expună niciodată, totuşi, îndemnat de prieteni, se răsgândi şi într'o bună zi consimţi să le arate publicului.

Dar şi de data aceasta lucrările sale au fost împroşcate de un potop de critici aspre.

In urma acestei noui lovituri, Sims părăseşte locuinţa sa din Londra şi pleacă în localitatea St. Boswells din Scoţia şi numai după opt zile, se răspândeşte în Anglia ştirea morţii pictorului, care-ar fi căzut dela etaj.

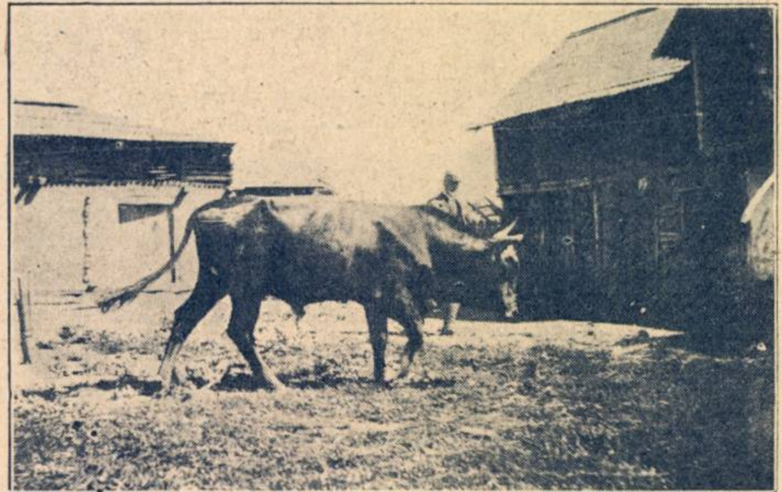




FIOROSUL BANDIT BĂLAN, care a evadat dela Ocnele Mari, terorizând apoi judeţele carpatine, — unde a comis un şir de crime bestiale, — a fost împuşcat de jandarmi. Il vedem mai sus, fotografiat pe patul de ispăşire.



Un grup de excursionişti francezi, (profe sori universitari şi studenţi), ne vizitează ţara. Ii vedem mai sus, fotografiaţi în grup pe treptele Muzeului Militar.



Unul din taurii, aduşi special din Spania, pentru luptele cari vor avea loc la Arenele Romane.